

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
TORTURER'S
TARGET

TO SEDUCE A HEARTLESS ASSASSIN

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İŞKENCECİNİN HEDEFİ

Kalpsiz Suikastçısını Baştan Çıkarmak: Birinci Kitap

Tesiera Anderson, kurbanlarına akıl almaz acılar ve işkenceler çektirme konusunda eşsiz becerisi nedeniyle yeraltı dünyasında "İşkenceci" olarak bilinir.

Sadece adı bile en acımasız suç patronlarının kalbine korku salmaktadır, çünkü hedeflerinin hepsi ölmektedir — bazıları ise kimsenin hayal edemeyeceği kadar korkunç ve kanlı yöntemlerle.

Kimseye hesap vermez, hiçbir efendiye hizmet etmez; kalbi taştan oyulmuş bir kadındır. Mizahı anlamaz, gülümsemeyi hiç öğrenmemiştir. Bazıları onun ruhu olmadığını, kahverengi gözlerinin soğuk ve cansız olduğunu söyler.

Yeni bir avını belirlemiştir ve onun adı Maximilian Kingston'dır. Büyük bir otel imparatorluğunun başında olan multimilyoner, kişisel nedenlerden dolayı onun için özel bir hedef haline gelmiştir. Ona karşı o kadar yoğun bir nefret beslemektedir ki, tüm varlığı, sonunda onun hayatına son verebileceği gün etrafında dönmektedir.

Ve o gün sonunda geldi.

Ancak, onun peşine düştüğünde, şeytani derecede yakışıklı multimilyonerin görünüşünün gerçeği yansıtmadığını keşfetmek zorunda kalır. Bildiğini sandığı her şeyin yanlış olduğu ortaya çıkmakla kalmaz, bu adam onu daha önce hiç tatmadığı bir şekilde baştan çıkarır.

İçindekiler

Yazarın Notu {Tetikleyici Uyarı} ADANMA

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1 BÜYÜLEYİCİ GÜZEL. ÖLÜMCÜL
TEHLİKELİ.

BÖLÜM 2. GENC.

BÖLÜM 3. MAXIMILIAN KINGSTON

BÖLÜM 4. GÖREV.

BÖLÜM 5. AYNI AMA FARKLI. BÖLÜM 6.

TESIERA ANDERSON

BÖLÜM 7. TALEP.

BÖLÜM 8. AVLANAN AVCI BÖLÜM 9.

HAREKET HALİNDEKİ GÖREV.

BÖLÜM 10. FAUADE: GERÇEK CANAVAR. BÖLÜM

11. İNKAR

BÖLÜM 12. SALLANMA.

BÖLÜM 13. EKİLEN TOHUM. GEREKLİ TOHUM.

BÖLÜM 14. YENİ BİR ŞAFAK.

BÖLÜM 15. CANKURTARAN SUİKASTÇI. BÖLÜM 16.

KARŞILAŞMA

BÖLÜM 17. DÖNÜM NOKTASININ BAŞLANGICI. BÖLÜM 18.

PLANLARIN DEĞİŞİMİ

BÖLÜM 19. İNATÇI İŞKENCECI. BÖLÜM 20.

DALGALAR VE AKINTILAR.

BÖLÜM 21. GECENİN İŞKENCECİSİ.

BÖLÜM 22. İŞKENCECİNİN VAR OLMAYAN YANI. BÖLÜM 23.

KARŞILAŞMA 2

BÖLÜM 24. ÖLÜMCÜL BARBIE

BÖLÜM 25. BARBIE VE PRENSES BÖLÜM 26.

GÖRÜNMEYEN ZİNCİRLER.

BÖLÜM 27. İŞKENCE GÖREN İŞKENCECI BÖLÜM

28. KALBİN ÜZERİNDE OTURAN BÖLÜM 29.

TELEFON ARAMASI

BÖLÜM 30. GÖREV: JACOB BLAKE

BÖLÜM 31. KARANLIKTA YALNIZ BU
YAZARIN DİĞER KİTAPLARI. TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

Yazarın Notu {Tetikleyici Uyarı}

Sevgili okuyucu

Bu kitabın yetişkinlere yönelik içerik barındırdığı ve sadece yetişkin okuyucular için yazıldığı konusunda bilgilendirilmek isteriz. Kitapta şiddet içeren sahneler, açıkça tasvir edilmiş işkence sahneleri, ayrıntılı cinsel içerik, tecavüz örnekleri ve kanlı sahnelerin canlı tasvirleri bulunmaktadır.

Bu unsurlar hikayenin ayrılmaz bir parçasıdır ve anlatıyı gerçekçi ve etkileyici bir şekilde aktarmak için sunulmuştur. Ancak, bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilir.

Okuyucuların dikkatli olması önemle tavsiye edilir. Bu konulardan herhangi birine duyarlıysanız, devam etmeden önce bunu bir uyarı olarak değerlendirin.

ADANMA

Sevgili aileme, ilham ve desteğimin sarsılmaz kaynağına – bana olan sarsılmaz inancınız ve her zorluk ve zaferde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap, bana verdiğiniz gücün bir kanıtıdır ve bu güç, yalnızca sizin sonsuz sevginiz ve teşvikiniz sayesinde mümkün olmuştur.

Olağanüstü editörüm Nicole Allen'a ve harika kardeşim ve düzeltmenim DeraClassic'e özel teşekkürlerimi sunarım. Bu kitap, yardımınız ve katkılarınız olmasaydı çok daha kötü olurdu.

Telif Hakkı© 2024 Kiss Leilani
Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazara aittir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Evren öngörülemez olabilir. Bazen verir, bazen alır. Ancak evren yalnızca dileklere göre işleseydi, dünya çok farklı bir yer olurdu.

PROLOG

Tesiera ve babası Roman, hoş bir arşamba akşamı parkta geçirdikleri geziden eve dönüyorlardı. Hava çok güzel ve sıcaktı, etraflarını saran hafif esintinin tadını çıkarıyorlardı.

"Bugün eğlendin mi tatlım?" diye sordu Roman, mutlulukla doluydu. Kız heyecanla gülümsedi.

"Evet! Teşekkürler baba," dedi gülümseyerek. Roman, kızının parlak gülümsemesi karşısında sevgiyle doldu.

Roman kızını kucağına aldı ve onun artık küçük bir kız olmadığını hatırladı. Sekiz yaşındaki kızı taşımak oldukça zorlaşmıştı ve onu kaldırırken inledi. Kız çocuksu bir sevinçle kıkırdadı. Babasının onu taşımamasını hâlâ çok seviyordu.

"Biliyorsun, senin için her şeyi yaparım Tesiera. Sen benim güzel, akıllı ve güçlü meleğimsin," diye söz verdi Roman, kızının alnına sevgi dolu bir öpücük kondurup onu sıkıca kucakladı.

"Baba, neden Damian amcayı artık görmüyoruz?" diye sordu Tesiera, kucaklamadan uzaklaşıp babasına merakla bakarak.

Roman beklenmedik soru karşısında şaşırdı ama bunu belli etmedi. Küçük kızının kendisiyle kardeşi arasındaki gergin ilişkiyi fark etmesini beklemiyordu, ama yine de şaşırmamalıydı. Tesiera oldukça zeki bir kızdı.

"Damian amcan çok meşgul bir adam, Tesiera. Seni özlediğini biliyorum," dedi Roman zoraki bir gülümsemeyle. Gerçekte kardeşi hiçbir şekilde iyi bir insan değildi. Ama Damian'ın yeğenini özlediğinden emin değildi. Roman, kardeşinin aramalarını kaçınıyor ve geriye kalan tek ailesinden uzaklaşıyordu. Roman, Tesiera'nın Damian'la, ya da daha kötüsü, aile işleriyle uğraşmasını istemiyordu. Bu yüzden yıllar önce uzaklaşmıştı.

"Yine dalgın dalgın düşüncelere dalmışsın."

Onun sesi onu geri gerçekliğe döndürdü. "Ben buradayım, tatlım," diye onu sakinleştirdi, onu nazikçe yere indirip yumuşak elini tuttu. Birlikte, mahallelerine giden sessiz sokağı yürümeye devam ettiler. Silah sesinin yüksek patlamasıyla irkildiler. Ses

binalarda yankılandı ve ateşin nereden geldiğini anlamayı imkansız hale getirdi.

Tesiera gözyaşlarına boğuldu, Roman ise içgüdüsel olarak onu kollarına aldı ve kendisini ve kızını tehlikeden korumak için bir sığınak bulmaya çalıştı. Topuklarını döndü ve neredeyse gözleri hariç her yerini kapatan bir kayak maskesi takmış, tehditkar bir adama çarpmak üzereydi. Roman şaşkın bir çığlık attı ve adamın elindeki tüfeği fark edince omurgasından bir titreme geçti, tetiği çekmesi halinde ölüm getirecek olan tüfeği.

Sokakta daha fazla ayak sesi yankılandı. Aynı siyah kıyafetleri ve kayak maskeleri giymiş üç adam daha adamın arkasında belirdi ve Roman'ın korkusu tavan yaptı. Sayıları artmıştı ve ellerindeki silahlar tehdidi daha da artırıyordu.

"Bunun için vaktimiz yok Jaden, polis çoktan yaklaşıyor!" Adamlardan biri omzunun üzerinden bakarak gergin bir şekilde fısıldadı.

"Artık adımı biliyorlar, pislik. Onlar hakkında bir şeyler yapmalıyız," diye cevapladı Jaden sırtarak, Roman ve kızına olan dikkatini hiç bozmadan. "Kızı bırak."

"Lütfen, bırakın bizi gidelim. Hiçbir şey görmedik. Sadece parkta idik. Parktan eve dönüyorduk," diye yalvardı Roman, Tesiera'yı nazıkçe yere indirip arkasına iterek aynı şeyi tekrar etti. Korkmuş küçük kız, babasının gömleğinin eteğini sıkıca tutarak korkudan titriyordu.

Roman, Jaden'in siyah kıyafetinin diğerlerine göre farklı olduğunu ve daha sofistike silahları olduğunu fark etti. Ama yanındaki adam biraz daha küçük bir figürdü, genç bir erkeğe benziyordu.

"Onları götür," diye emretti Jaden. Önlerindeki silahlı adam silahını Roman'ın kalbine doğrulttu.

Roman hızla ellerini kaldırdı, vücudu korkudan titriyordu ve alnında ter damlaları oluşmuştu. "Lütfen. Bizim paramız yok. Bizi bağışlayın!" Roman ellerini birleştirdi ve adamlara yalvardı, bileğinde altın bir madalyon olduğunu gösterdi.

Jaden'in gözleri parladı.

"Ama sende o var. Ver onu bana," diye emretti, madalyonu işaret ederek. Roman nefesini tuttu ve hızla kolunu madalyonun üzerine çekti, ama çok geçti. Jaden onu görmüştü.

"Ver dedim!" diye tekrarladı Jaden, yüzü öfkeyle buruşarak.

"Hayır!" Roman reddetti, bu hareket hem adamları hem de Tesiera'yı şaşırttı. Ona bu cesareti ne verdi?

Jaden, Roman'ın üzerine eğilerek yaklaştı, genç de onu takip etti. "Bana karşı gelmeye cesaret mi ediyorsun?"

Roman gözyaşlarını tutamadı. "Lütfen, bu karımındı. Ondan geriye kalan tek şey bu. Onu benden alma. Sana yalvarıyorum," diye yalvardı.

Madalyonu çok değer veriyordu; onu kaybetme düşüncesi ruhunu parçalıyordu. Karısından kalan son hatıraydı; her gece baktığı, birlikte geçirdikleri harika anıları hatırlattığı değerli bir hatıra.

Onu ondan alamazlardı.

"Hayır, baba!" Tesiera dehşet içinde çığlık attı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Bırakın alsınlar."

Kızının sesindeki dehşeti duyan Roman, geri gerçekliğe döndü ve kızının güvenliğini düşündü. Elleri titreyerek kolunu sıvadı ve toka ile uğraştı.

Ama Jaden yaklaştı ve Roman'ın yüzüne üç sert tokat attı.

Acı dayanılmazdı. Roman, Tesiera avazı çıktığı kadar bağırırken, acı içindeki inlemelerini bastırmak için çabaladı.

"Kapa çeneni, seni küçük velet!" Grubun başka bir üyesi ilerleyerek Tesiera'yı babasının arkasından çekti. Saçını o kadar sıkı tuttu ki, saçları kafa derisinden koparak döküldü.

"Hayır! Lütfen, kızıma zarar vermeyin." Roman küçük kızını korumak için öne atıldı, ama genç adam yolunu keserek sıırttı.

"Kızın oldukça güzel. Bu kadar genç olması ne yazık," dedi Jaden hayal kırıklığını ifade ederek.

"Uzun zamandır eğlenmedik," dedi bir diğeri, sesinde umut vardı. "Bu ikisiyle biraz eğlensek nasıl olur?" Jaden gülümsedi. Arkasında duran adamlar

arkasındaki adamlar kıkırdadı.

Bu, genç Tesiera'nın hatırladığı son şeydi.

Terk edilmiş bir evde uyandı. Babasını yere bağlamışlar, çıplak ve vahşice dövmüşlerdi. Tesiera, babasının dövülmüş vücudundan akan kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı, yalvararak.

Dördü de güldü. Tesiera başını kaldırıp nihayet onları fark etti. Yüzleri maskesizdi. Genç, bıçağı babasının koluna saplayıp

babanın koluna bir bıçak sapladı ve bıçağı onun etinde sürükleyerek uzun bir kan izi bıraktı, onu bir tavuk gibi kesip biçti.

Genç Tesiera çığlık attı ve dehşet içinde bayıldı. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Ama bilinçaltında babasının çığlıklarını duyuyordu.

Sonra, tüyler ürpertici sözler duydu... "Vur onu."

Gözleri birden açıldı ve babasının bulunduğu yere baktı. Tesiera onu artık tanıyamıyordu; babası kanlar içindeki kırık bir figürden başka bir şey değildi.

"Onu vur," dedi Jaden tekrar.

Genç kız tetiği çekti.

Tesiera çığlık attı. Babası artık nefes almıyordu. Genç, silahı onun yüzüne doğrulttu, ama aniden siren sesleri havayı doldurdu.

"Lanet olsun! Buradan gidelim!" diye bağırdı içlerinden biri ve koşmaya başladı. Oğlan silahını hızla cebine koydu ve diğerleriyle birlikte kaçtı, Tesiera'yı babasıyla yalnız bıraktı.

"Baba...?" Tesiera ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve babasını salladı. Neden gözlerini açmıyordu? Neden babası ona bakmıyordu? "Baba!" diye bağırdı.

Tesiera, polis gelip onu babasının cansız bedeninden uzaklaştıran kadar babasının adını haykırmaya devam etti. Ambulans geldiğinde, hastaneye giderken ve travma odasında babasının öldüğü ilan edildiğinde de babasının adını haykırdı. Sesi kısılana ve gözleri kışlık mont kadar şişene kadar babasının adını tekrar tekrar haykırdı.

Ve her gece, babasını öldürenlerin yüzleri zihninde canlandı, ta ki dördünün görüntüsü ruhuna kazınana kadar.

Evren her zaman işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmaz.

Bazen verir, bazen alır.

Bu sefer, Tesiera'nın hayatındaki en değerli kişi olan babasını elinden aldı. Dünyada ona kalan tek ailesi.

BÖLÜM 1 BÜYÜLEYİCİ GÜZELLİK. ÖLÜMCÜL TEHLİKE.

Yirmi yıl sonra

Vicker'ın salonunun kapısı açıldı ve asistanı Oliver içeri girdi. Vicker, düşüncelere dalmış bir şekilde odada volta atıyordu. Yıllarca süren arayışların ardından nihayet yakalamayı başardığı muhbirin, dört gün boyunca bodrumda tutulup işkence görmesine rağmen konuşmayı reddetmesinden özellikle endişeliydi.

Görünüşe göre bir çıkmaza girmişti.

"İyi akşamlar efendim. Size şunu bildirmek istedim..."

Vicker'ın şu anda Oliver'ın söyleyecekleri için zamanı yoktu. Tek istediği sonuçlardı. "Konuşmaya başladı mı?"

Oliver hayal kırıklığıyla başını salladı. "Hayır, efendim. Hâlâ hiçbir şey söylemiyor."

"Oradaki o orospu çocuğu uyuşturuculara ne olduğunu ve onları kimin çaldığını biliyor. Biliyor! Neden konuşmuyor?" Vicker öfkesine yenik düşerek masasına yumruklarını vurdu. *Cevaplar istiyordu, lanet olsun!*

Oliver güldü. "Merak etmeyin efendim. Konuşacaktır."

Vicker ona dönerek öfkeyle baktı. "Neden bahsediyorsun Oliver? Dört gündür konuşmayı reddediyor. Onu dövdük, işkence ettik, aç bıraktık! Şimdi onu konuşmaya ne zorlayabilir?"

"İşkenceci."

İşkenceci. Herkesin bildiği, herkesin korktuğu, en yüksek saygı ve dehşeti uyandıran bir isim. Bu unvanın sadece adı bile korku uyandırmaya, tüyleri diken diken etmeye yetiyordu.

Vicker'ın gözleri, sanki korkunç bir canavarı görmüş gibi, ya da bu durumda duymuş gibi, büyüdü. "İşkenceci mi? O burada mı?" Sesi alçak kaldı.

Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, büyük bir acı çığlığı patladı ve sessizliği bozdu. Çığlık, Vicker'ın evinin bodrumundan geliyordu, bilgi kaynağının tutulduğu yerden.

Ve o, kadının gerçekten burada olduğunu ve en iyi yaptığı şeyi yaptığını biliyordu. Acı çektirmek.

"Onu nasıl yakaladın Oliver? Bu kadını nerede buldun?" Vicker, saklayamadığı heyecanla dolu bir sesle tısladı.

Herkes onun adını ve verebileceği korkunç zararı biliyordu, ancak nadiren görülür ve nadiren ulaşılabilirdi. Onu ele geçirebilerseniz veya gözlerinizle görebilerseniz, altın madeni bulmuş sayılırdınız. Bu hikayeyi anlatacak kadar hayatta kalıp kalmayacağınız ise başka bir konuydu.

Oliver kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Benim yöntemlerim var patron. Endişelenmene gerek yok."

"Ama Oliver, bana nerede olduğunu söylemelisin..."

Cümle, ilkinden daha da yüksek, tüyleri diken diken eden korkunç bir çığlık ile yarıda kesildi.

Oliver ve Vicker birbirlerine baktılar.

"Gidip bakalım," dedi Vicker ve salondan dışarı koştu, Oliver de hemen arkasından. Bodrum katına indiler ve kapıyı çalarak içeri girmeli mi yoksa onun çıkmasını mı beklemeli diye düşünürken, kapı açıldı ve o dışarı çıktı.

Ağızları açık kaldı.

Karşılarındaki kadın, başka bir dünyadan gelmiş gibi tanımlanabilecek eşsiz bir güzelliğe sahipti. Görünüşü o kadar ruhaniydi ki, sanki cennetten gönderilmiş bir melek gibiydi. Şeytani davranışlarıyla gerçekten çarpıcı bir tezat oluştuyordu.

Saçları, erimiş lav gibi parlayan çarpıcı bir bordo rengine boyanmıştı ve sırtında düzgün bir at kuyruğu şeklinde akıyordu. Zeytin rengi teni ipeksi ve pürüzsüzdü, saçlarının vahşiliğini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Siyah deri giysiler ve uyumlu deri botlar giymişti. Sol kolunun üst kısmında yabancı harflerden oluşan dövmeler vardı.

Ama ona bakan herkesi gerçekten büyüleyen şey gözleriydi. Parıldayan kahverengi gözleri, mücevherler gibi kendi ışıklarını yayıyor gibiydi. Büyüleyici, ama aynı zamanda tehlikeliydiler. Cansızdılar. Onların güzelliğini görebilirdiniz, ama asla gerçekten dokunamazdınız, çünkü çok yaklaştırmaya cesaret eden herkese tehlike sinyali veren tehditkar bir ışıltıyla parıldıyorlardı.

Kaşları çatılmıştı ve dolgun mercan rengi dudakları, sanki hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi, sürekli somurtkan bir ifadeyle sabitlenmişti. O, kalıcı bir güzelliğe sahip, ama aynı zamanda vahşi ve tehlikeli bir kadındı.

"Su," dedi, güzelliğini hayranlıkla izleyen iki adama aldırış etmeden.

"Su mu?" diye tekrarladı Vicker. Kızın ellerine baktı ve ellerinde kan lekeleri olduğunu görünce şaşırdı. Gözleri tekrar kıza döndü ve bir adamı işkence etmiş olmasına rağmen kızın hiç rahatsız görünmemesine inanamadı.

"Evet, su. Ellerimi yıkamak için," diye cevapladı kız, sinirli bir sesle. Sesi keskin ve sert çıkmıştı.

"Evet, bir saniye," dedi Oliver ve işkenceciye su getirmek için aceleyle uzaklaşırken, Vicker'ı onunla baş başa bıraktı. Vicker, kanla lekelenmiş, mükemmel bir şekilde manikürlenmiş parmaklarına bakarken kaşlarını çatı.

Oliver bir kase sabunlu su ve bir havluyla geri döndü. İşkenceci ellerini yıkadı ve kuruladı.

"O öldü mü?" diye sordu Vicker.

Havluyla ellerini kurularken durakladı ve Vicker'a baktı. "Hayatta. Onu öldürmek anlaşılmamızda yoktu, yoksa ölmüş olurdu," dedi ve kanlı havluyu Oliver'a geri verdi. "Vladimir geminize saldırdı ve uyuşturucularınızı çaldı. Oradaki adam onun adamlarından biri. Vladimir Rusya'ya geri döndü, şu anda başka bir rakibinden saklanıyor." Son olarak Vladimir'in saklandığı yerin adresini verdi.

Vicker, malları çalındığından beri ilk kez mutluydu. Sonunda, milyarlarca dolarlık uyuşturucusunu çalarak paçayı sıyrabileceğini düşünen o piçi yakalayacaktı. Ama bu kadın o adamı nasıl konuşturmuştu? Vicker'ın adamları dört gün boyunca onu işkence etmiş, ona yiyecek ve su vermemiş, çeşitli aletler ve elektrikle işkence etmişlerdi, ama adam tek kelime bile etmemişti.

Ama bu kadın, yirmi dakikadan az bir sürede, her şeyi itiraf ettirmişti. Bu ne tür bir kadındı?

Tam da daha yakından tanımak istediği türden bir kadındı.

"Ödemem?" İki adamın ondan uzaklaştığını tamamen görmezden gelerek, deri çizmesinden fırlatma bıçaklarını çıkardı. Onları ustaca çevirdikten sonra, çıktıkları yere geri koydu.

"Ödeme tamamlandı. Lütfen kontrol edin," dedi Oliver hemen.

Kadın işlemi onaylarken, onlar azarlanmış çocuklar gibi gergin bir şekilde beklediler. Hayatlarının en uzun iki dakikasıydı ve kadın kısa bir baş sallamayla onay verdiğinde, rahat bir nefes aldılar.

Kadın ayrılmak için döndüğünde, Vicker elini uzatıp kadının kolunu tuttu. "Lütfen, bekleyin..."

Durup başını çevirdi ve eline somurtarak baktı. Vicker hemen onu bıraktı ve boğazını temizledi. "Ben... şey... umarım... şey, bilirsiniz, bir ara akşam yemeği yiyebiliriz. Ne dersiniz?"

"Hayır."

"Oh, tamam. Şey..." Yine boğazını temizledi. "Tamam, o zaman."

Ama kadın hemen ayrılmadı. Bunun yerine, ona doğru yürüdü, ta ki insan tacirinin alanını ihlal edene kadar. "Bir daha ellerin ya da başka bir uzvun vücuduma dokunursa, onu keserim."

Soğuk ses tonu Vicker'ın tüylerini diken diken etti. Sırf bir kadın yüzünden korkakça davranmış olmaktan nefret ediyordu. Onun gibi bir patron herkes tarafından saygı görmeliydi. Egosu paramparça olmuştu. Özellikle de bu olay Oliver ve iki güvenlik görevlisinin önünde gerçekleşmişti.

Yüzünü kurtarmak için bir şeyler söylemek istedi, ama Oliver öne atılarak onun önüne geçti. "Lütfen patronumu bağışlayın, İşkenceci. Aldığı haberdan dolayı hala çok üzgün. Aklı başında değil. Size yardımcı olabileceğimiz başka bir şey var mı?"

O çoktan kapıdan çıkmış, kapıyı arkasında çarpmıştı.

Tesiera Anderson bir kabusun pençesindeydi, yüzü buruşmuş, yatakta çırpınıyor ve anlamsız sesler mırıldanıyordu.

Rüya her zaman aynı şekilde başlıyordu, babasıyla paylaştığı mutlu anıların hatıralarıyla: sevinç, kahkaha ve baba-kız bağının heyecanı. Babasının içten, samimi kahkahasını duyabiliyordu, sanki içinden gelen bir kahkaha gibi, ve gülümsüyordu. Babası her zaman neşeliydi ve mutluluğu bulaşıcıydı.

Ama rüya ilerledikçe, o kahkaha yavaş yavaş acı dolu çığlıklara dönüşüyordu, babasının öldürüldüğü sırada çıkardığı seslere.

Tesiera, babasının hayatının son anlarını yeniden yaşıyordu – doktorun gözlerini kapatıp onu bir çarşafı örttüğü anı – ve o an, kendi insanlığını kaybetmiş gibi hissederdi. Tüm acı, üzüntü ve ıstırap geri gelir ve her şey kaybolana kadar çığlık atardı.

Bir sarsıntıyla uyandı, yüzünden gözyaşları akıyordu ve nefes alışığı ağırlaşmıştı. Her gece olduğu gibi yara tekrar açılmıştı. Parmağını

yanaklarına dokundu ve bir gözyaşı damlasını topladı, sıvıya somurtarak baktı.

Göğsü acıyordu. *Çok acıyordu.*

Yastığının altına uzandı, cep hançerini çıkardı, uyluklarına bastırdı ve geçmişte yaptığı benzer kesiklerden kalan ince yara izlerinden birinin üzerine düzgün bir çizgi çizdi.

Yaradan kanın akıp uyluğuna damladığını izlerken, kalbi sakinleşti. Fiziksel acı neredeyse zevk vericiydi, çünkü kabuslarından kaynaklanan duygusal acıyı uyuşturuyordu. Fiziksel acıyla başa çıkabilirdi; duygusal acı... pek değil.

Bir iç çekerek yatağından kalktı ve pencereye giderek yağmurla ıslanan sokakları seyretti. Yıldızlar gökyüzünden kaybolmuştu ve ay, açılan gökyüzünde olağanüstü parlak bir şekilde parlıyordu.

Geceye bakarken, bir zamanlar olduğu kızı hatırladı — dehşet içinde çığlık atan kızı — ve tiksinti ve öfke duydu. Çığlık atmak zayıflığın işaretiydi ve kabusunda sıkışıp kalmış olmaktan nefret ediyordu. Yirmi yıl boyunca, acısını güce dönüştürdü ve neredeyse yenilmez hale geldi. Yeraltı dünyasındaki çoğu insan ona İşkenceci diyordu.

On yıl boyunca babasının katillerini aramıştı. Bu dört kişi hakkında elindeki tek ipucu, hafızasında kalan yüzleri olduğu için zordu, ama insanlara işkence etmediği zamanlarda, tüm hayatını bu katilleri bulmaya adanmıştı. Beş yıl önce, sonunda bir ilerleme kaydetti ve liderleri Jaden Newman'ı buldu.

O, suç dünyasının patronuydu ve servetinin çoğu insan kaçakçılığından, yani kadın satmaktan geliyordu. Miselle'i hatırlayarak gözlerini kapattı.

Miselle, on yıldır tek arkadaşı ve Tesiera hakkında her şeyi bilen tek kişiydi. Miselle, babasının katilleri hakkında bilgi toplamasına yardım ediyordu; Jaden Newman hakkında sahip oldukları tek bilgiyi elde eden kişi oydu. Ancak Miselle daha derine inmeye başladığında, cesedi Bahamalar'da kıyıya vurdu.

Tesiera, Jaden Newman'ın tek arkadaşını öldürdüğünden neredeyse emindi, tıpkı babasını öldürdüğü gibi. Babasının cinayetini o emretmişti ve tetikleyici gençti. Tereddüt etmeden, düşünmeden.

O kısmı asla unutmayacaktı. Ya da tetiği çekerken çocuğun yüzündeki o büyük zevk ifadesini.

Bunun bedelini ödeyecekler. Her biri.

Tam alt kattaki ev spor salonuna gitmek üzereyken, cep telefonu çaldı. Arayan numara "Big Cat" olarak görünüyordu.

BÖLÜM 2. GENÇ.

Tesiera, Big Cat'in malikanesine girdi. Big Cat, çok tehlikeli ve güçlü bir mafya babasıydı. Orada sayısız kez bulunmuştu ve altınla lüks bir şekilde dekore edilmiş iç mekan artık onu etkilemiyordu. Malikane, onun gibi birinin bile anlamakta zorlanacağı kadar geniş bir güvenlik sistemi ile sıkı bir şekilde korunuyordu.

Big Cat'in ana alanı olan dördüncü kata yaklaşırken, isteksizce silahlarını katın güvenlik kontrol noktasında teslim etti. Bu, malikaneye giren herkesin uyması gereken bir kuraldı. Diğer katlarda silah taşımak konusunda bir istisnaydı, ancak dördüncü katta kimse kuralları esnetmiyordu.

Muhafızlar başlarını eğip, ona soru sormadan geçmesine izin verdiler. Big Cat'in bu saatte nerede olacağını bildiği için, doğrudan eğitim odasına doğru yürüdü. Koridorun sonundaki büyük aslan resmi, anılarını canlandırdı. Malikanede bulunan birçok resimden en sevdiği resim buydu. On bir yaşından itibaren altı yıl boyunca burada yaşamıştı.

Bugünkü haline gelmesini sağlayan eğitimin çoğu bu odada gerçekleşmişti. Her alanda en iyi üç uzmandan ders almıştı. Eğitimciler ona bıçak atmayı, göğüs göğüse dövüşmeyi ve işkence yapmayı öğretmişti. Silahlar konusunda ise Big Cat'ten ders almıştı. Mafya babası silah kullanma konusunda olağanüstü yetenekli ve ölümcül biriydi; iş ortakları ondan korkuyordu ve bunun için iyi nedenleri vardı.

Eğitim odasının kapı çerçevesine yaslanarak, Big Cat'in odanın ortasındaki ringde adamlarından biriyle göğüs göğüse dövüşmesini izledi. Ne kadar hızlı hareket ettiğini ve yumruklarını ne kadar sinsi bir şekilde attığını izledi. Adam ellili yaşlarının sonlarında olabilir, ama öyle görünmüyordu; yağsız, iyi yapılı bir vücudu vardı. Eskiden siyah olan saçlarının artık siyah ve grinin karışımı olduğunu görünce ancak yaşını tahmin edebildiniz.

Big Cat rakibini kaldırdı ve yere attı. İzleyen birkaç adam alkışladı ve tezahürat yaptı. O anda Big Cat onu gördü. O isteksizce ona el salladı ve Big Cat ona gülümsedi.

"Buradasın, Siera?" diye sordu, ringden çıkarak, kendisine uzatılan havluyu alıp terli yüzünü ve boynunu sildi.

"Evet," diye cevapladı Siera, odanın içine doğru ilerleyerek.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Herkes gitsin," dedi adamlarına, sonra dikkatini ona çevirdi. "Seni bu saatte buraya çağırdığım için özür dilerim. Zor bir gün geçirdiğini biliyorum. Görevin nasıl gitti?" Kapıya doğru yürüdü, Siera da onunla aynı adımda yürüdü.

"İyi geçti."

"Her zamanki gibi. Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu Big Cat ve kadın başını sallayarak onu takip etti.

Dördüncü kattan ikinci kata indi ve onu terasa götürdü. Korkuluğa yaslandılar. Hafif esinti, taze yağmurun kokusunu taşıyordu ve gece yarısına yakın gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştı. "Son zamanlarda istatistiklerini duydum. Şöhretin yeraltı dünyasının her köşesinde artıyor. Görevlerin her zaman başarıyla sonuçlanıyor," dedi, gözlerinde gururla. Kız omuz silkti. "Sen beni çok gururlandırırıyorsun, Tesiera."

Sessiz kaldı, geceye bakarak. Big Cat, onun pek konuşkan biri olmadığını biliyordu. Gözleri onu dikkatle inceledi. Güzel bir kadındı ama Tsar Bomba kadar ölümcül — şimdiye kadar yapılmış en yıkıcı bomba. "Hoşuna gitti mi? Gecenin sükuneti ve her an tehlikeyle karşı karşıya olmasına rağmen şehrin ne kadar sakin görüldüğü. İnsanlar bunun farkında bile değil," dedi Big Cat, ama

Tesiera sadece başını salladı. En azından insanlarla daha fazla konuşmaya çalışmasını diledi — onu koruması altına aldığından beri onu konuşturmaya çalışıyordu — ama o, kesinlikle gerekli olandan fazlasını asla söylemiyordu. söylememiştir.

Babasına olanları duyduktan sonra onu büyütmişti. Sosyal hizmetler onu çoktan alıp bir koruyucu aileye yerleştirmişti. İki yıl sonra onu buldu ve bakımını üstlendi. O zamana kadar bir koruyucu aileden diğerine geçmişti. Hepsi de korkunç deneyimlerdi.

Ama bu gece ona söyleyeceği şey, kesinlikle ondan bir şeyler söylemesini sağlayacaktı. "Nasılsın Siera? Hayatında ciddi bir erkek var mı?"

"Hayır."

Big Cat derin bir nefes aldı. Bazen, kızın haline bakınca suçluluk duyuyordu. Tesiera'nın sosyal hayatı ve sosyal becerileri yoktu. Tek bildiği karanlık dünyaydı. O, Big Cat'in tek ailesi ve hiç sahip olamadığı çocuğuydu. Bu da iyi bir şeydi, çünkü görünüşe göre Big Cat'in ebeveynlik becerileri yetersizdi.

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin." Kız, korkuluktan uzaklaştı ve ona baktı.

"Aradığın şeyi buldum." Bir duraklama. "Ya da aradığın kişiyi."

Kahverengi gözleri karardı. "Hangisi?"

"Genç."

On yıldır yakalayamadığı hedef. O piç kurusu hakkında bilgi, herhangi bir bilgi için her yeri didik didik aramıştı ama hiçbir şey bulamamıştı.

"Sonunda." Yumruklarını sıkarak, "Sonunda," diye fısıldadı.

Big Cat gülümsedi. "Gidip bakalım, olur mu?"

"Evet, lütfen." Onun öncülük etmesine izin verdi ve hemen arkasından takip etti. Tanıdık duygular onu sardı: acı ve öfke. Genç'in yüzü zihninde canlandı; her zamanki görüntüydü. Silahı babasının alnına doğrulttuğu ve hiç tereddüt etmeden ateş ettiği anki yüzü. Silahı çevirip kendi yüzüne doğrulttuğunda, çarpık bir sevinçle parıldayan o gri gözler.

Big Cat ve Tesiera asansörle konferans salonuna indiler. İçeri girer girmez, ona oturması için işaret etti. Sonra televizyonu açtı, ekranda bir klip hazır. Uzaktan kumandayı kaldırıp "oynat" düğmesine bastı. Bir görüntü belirdi ve Big Cat memnuniyetle gülümsedi. "İşte orada."

Tesiera, bir saniye boyunca onun ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırdı.

Yıllar boyunca, Genç'in yetişkin olarak nasıl görüneceğine dair birçok hayal kurmuştu, ama hiçbirinde onun *böyle* görüneceğini hayal etmemişti.

"Adı Maximilian Kingston, ama çoğunlukla Max olarak bilinir. Bu profil oldukça ilgi çekici," diye başladı Big Cat. "O, Amerika Birleşik Devletleri ve ötesinde birçok otele sahip 37 yaşındaki bir multimilyoner, ama aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nin en prestijli hastanelerinden biri olan Med Stone Hastanesi'nde başarılı bir beyin cerrahı. Beyin cerrahisi alanında birçok ödül kazandı ve bu kadar genç yaşta cerrahi bölüm başkanı pozisyonuna yükseldi."

Tesiera, o gri gözlerden gözlerini ayıramıyordu. O çok tanıdık gri gözler, neredeyse her gece kabuslarında onu rahatsız ediyordu. Babasını gözlerinin önünde soğukkanlılıkla öldüren çocuk,

lanet olası bir doktor muydu? Babasının beynine kurşun sıkan adam, lanet olası bir beyin cerrahı mıydı?

"Yani, o bir doktor ve bir otel sahibi mi?" diye sordu, sonunda boğazı çalışmaya başladığında.

"Otel zinciri," mafya babası düzeltti. "Çok fazla oteli var, çok zengin ve aynı zamanda tanınmış bir kişi. Dünyaya gösterdiği imaj, onun yanlış yapamayacağı yönünde. Dünya onu seviyor. Elimizdeki bilgilere göre, her zaman aile işini devralmasını isteyen babası öldükten sonra doktor olma hayalinin peşinden gitti. Şimdi hayallerinin peşinden giderken işlerini yetenekli eller yönetiyor. Ama tüm otel müdürleri ve yöneticileri Maximilian Kingston'a hesap veriyor. O büyük patron."

Maximilian Kingston. Adını kafasında yuvarladı, o adamı nefret ettiği kadar o orospu çocuğunun adını da nefret ediyordu. Kaşları kalktı. "O kadar parası varken doktor mu olmuş? Kendini düşmanlarının kolay hedefi haline getirmiş; hala hayatta olması şaşırtıcı."

Bunun bir nedeni var. Max Kingston paparazziler ve maiyeti ile dolaşmasa da, onu her zaman koruyan ve gözeten iki gölgesi var. Raporlara göre, bu iki adam her türlü dövüşte oldukça yetenekli. Bıçak, silah ve elleriyle çok iyi olan tehlikeli adamlar. Max Kingston'ın hayatına yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmışlar. Onlar hakkında isimleri dışında fazla bilgi edinemiyoruz: Bose ve Clinton. Bunun dışında, neredeyse hayalet gibiler."

İlginç. Tesiera'nın gözleri, başa dönen videoya geri döndü. Hedefinin gülümseme şeklini ve ödülü onurlu ve dürüst bir adam gibi kabul edişini fark etti. Sanki bir sineği bile incitemeyecek ve onu kurtarmak için dünyanın sonuna kadar gidecekmiş gibi. Bir madalyon için bir adamı öldüren ve sonra sekiz yaşındaki çocuğuna silah doğrultan soğukkanlı bir katil.

"Elimizde olan tek şey bu mu?" diye sordu.

"Korkarım öyle. Kingstonlar kamuoyunda tanınan kişiler olabilirler, ama hayatlarını medyadan uzak tutmayı başarmışlar. Şu an için elimizde olan tek şey bu."

"Yeterli," dedi Tesiera basitçe. Uzun zamandır ilk kez, içinde tanıdık olmayan bir duygu belirdi. Sabırsızlık.

Sabriyla yeraltı dünyasında tanınırdı. Kurbanlarından istediğini elde etmek için günlerce işkence edebilirdi. Hedeflerini haftalarca takip edebilirdi. Ama artık babasını öldüren

, tek istediği bıçağı onun göğsüne saplamaktı. Ve bunu hemen yapmak istiyordu.

Elleri kan için kaşınıyordu — onun kanı için. Parmakları tetiği çekip beynini patlatmak için kaşınıyordu. Kulakları onun ölüm çığlıklarını duymak için acıyordu.

Derin, tatmin edici olmayan bir nefes aldı ve "Nerede yaşıyor?" diye sordu.

Big Cat yüzünü dikkatle inceledi, sonra arkasını döndü, masadan bir dosya aldı ve ona uzattı. "Elimizdeki tüm bilgiler burada."

Tesiera sandalyesinden kalkıp dosyayı aldı. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Uzun bir gün geçirdin. Eve git ve dinlen. Bunun için uzun zamandır beklediğini biliyorum, ama aceleci davranmanı istemiyorum. Bir sonraki adımını atmadan önce iyi düşün, Tesiera. Onu takip eden iki koruma, bu kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlayacak kadar iyi korumuşlarsa, bu işte çok iyiler demektir. Dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkür ederim," dedi.

Adam ona tekrar gülümsedi, sonra Tesiera konferans odasından çıktı, asansörle en alt kata indi ve malikâneden ayrıldı.

Elindeki klasörü sıkıca tuttu. Uzun zamandır ilk kez Tesiera mutluluk hissedebiliyordu. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bununla, bu piçin yaptıklarının bedelini ödemesi için dikkatlice bir plan hazırlayacaktı. O, onun yeni avıydı.

Sana geliyorum, Maximilian Kingston.

BÖLÜM 3. MAXIMILIAN KINGSTON

İki hafta sonra

"Tebrikler Dr. Kingston, bir başka başarılı ameliyat daha," dedi Hemşire Pattie, altı saat süren ameliyattan sonra ameliyathaneden çıkarken gururla gülümseyerek. "Sizin beceriniz sayesinde Bayan Jones tekrar duyabilecek."

"Teşekkürler, Pattie," diye cevapladı Max, lavabonun önünde durup eldivenlerini çıkardı. Eldivenleri çöp kutusuna attıktan sonra ona döndü.

Pattie, karşısındaki adama hayranlık duymaktan kendini alamadı. Max ile sadece iki aydır çalışıyordu, ama bu kısa sürede onun her açıdan olağanüstü bir kişi olduğunu anlamıştı. Max, ameliyathanedeki olağanüstü becerileri ve hayırsever bağışlarıyla tanınan, dahi bir doktor ve cömert bir hayırseverdi.

Daha geçen hafta, Max kanser teşhisi konulan çocukların tedavilerini ve ilaçlarını karşılamak için önemli miktarda fon aktarmıştı. O bir rol modeldi; hayranlık duyulacak ve örnek alınacak, hatta daha da ötesi, bayılınacak bir adamdı.

Zekası ve nezaketi yetmezmiş gibi, Max aynı zamanda kusursuz bir yakışıklılığa da sahipti. Açık teni, keskin çene hattı, delici gözleri ve erkeksi havası onu diğerlerinden ayırıyordu. Kusursuz bir şekilde taranmış siyah saçları, alnına bir tutam düşecek şekilde şekillendirilmişti ve Pattie bunu inanılmaz derecede çekici buluyordu.

Prestiji, gururu ve otoritesine rağmen, Pattie bazen gözlerinde bir anlık acı sezerdi, ama bu acı ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolurdu. Max, söylentiler ve gizlilikle örtülü, gizemli bir adamdı. Söylentilere göre Kingston Otel Grubu hala ona aitti, ancak bu çoğunlukla asılsızdı. Şirket nesillerdir ailesine aitti, ancak babası, eski CEO Hales Kingston'ın ölümünden sonra Max hisselerini yeni CEO olan Alexo Graham'a sattı.

Pattie için, Max gibi bir adamla çalışmak, otellerinden vazgeçmek anlamına gelse bile, bir onurdu. Otel zincirlerini sahip olmak ve yönetmek gibi bir serveti bırakıp doktor olmayı seçmeyi hayal edemiyordu, ama Max bunu yapmıştı ve bu, onu Pattie'nin gözünde daha da etkileyici kılıyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve hemşire Olivia içeri girdi. "Dr. Kingston, arkadaşlarınız aşağıdaki bekleme odasındalar. Buraya geldiklerini size haber vermemi istediler," dedi.

"Onlara hemen geleceğimi söyle," dedi Max başını sallayarak. Olivia gülümsedi ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Ayın tüm kayıtlarını bana göndermeyi unutma. Pazartesi günü bir sonraki vardiyam için burada olacağım ve o zamana kadar her şeyin hazır olmasını istiyorum," dedi Max, Pattie'ye dönerek.

"Evet, Doktor, her şey hazır olacak," diye güvence verdi Pattie.

"Harika, ben çıkıyorum," dedi Max ve cerrahi hazırlık odasından çıkıp ofisine gitti. Önlüklerini çıkarıp normal kıyafetlerini giydi, mavi bir gömlek ve siyah pantolon. Ofisinden çıkmadan önce telefonunu ve evrak çantasını aldı.

Max, arkadaşları Bose ve Clinton'ın kendisini beklediği bekleme odasına doğru ilerlerken huzurlu hissetti.

"İyi akşamlar beyler. Umarım sizi bekletmedim," Max gülümseyerek adamlara selam verdi. Onlar onun için sadece arkadaşlardan daha fazlasıydı; onlar onun güvenilir koruyucuları, ölümcül, verimli ve tehlike karşısında tehlikeliydiler.

"Hiç de değil, efendim." Bose ve Clinton ayağa kalkarak patronlarına saygılarını gösterdiler. Bose öne çıkarak doktorun evrak çantasını aldı. "Gidelim mi?"

Hastaneden çıktılar. Hafif bir yağmur yağıyordu ve hava serindi. Clinton bir şemsiye açtı ve Max'in başının üzerine tuttu.

"Arabayla değil. Eve gitmeden önce biraz yürüyüş yapıp konuşalım." Max, yağmur gittikçe şiddetini artırmasına rağmen arabada konuşmak istemiyordu. Bose başını salladı ve çantayı araca koyduktan sonra kapıyı kapattı.

"Bose, bana söylemek istediğin ciddi bir şey olduğunu söylemiştin. Ne oldu?" Max merakla sordu. Hayatında acil olan tek şey, acil bir çağrı için hastaneye zamanında yetişmek ve bir hastanın hayatını kurtarmak için yeterince hızlı ameliyat yapmaktı.

"Emin değilim patron, ama sanırım son birkaç gündür takip ediliyoruz," diye cevapladı Bose.

Max kaşlarını kaldırdı. "Bir daha düşündüm de, arabaya binelim."

Bose ve Clinton başlarını salladılar. Onu özel üretim Mercedes Benz G-Class'a götürdüler. Araba lüks ve kurşun geçirmez zırh ve camlarla donatılmıştı.

zırh ve camla donatılmıştı. Clinton doktor için kapıyı açarken, Bose görünmeyen tehditlere karşı onu korumak için vücudunu kalkan olarak kullanarak arkasını yakından takip etti. "Şimdi, az önce söylediğini tekrarla," dedi Max,

"Sanırım biri bizi takip ediyor, efendim," diye tekrarladı Bose.

Güvenliğinin tehdit edilmesi Max için yeni bir şey değildi, ama Bose'un ona bunu söyleyeceğini kesinlikle beklemiyordu. Bir süredir hayatında hiçbir drama yaşamamıştı. Mevials News Media'ya, hisselerini ve şirketin mülkiyet hakkını bıraktığına dair birkaç makale yayınlaması için ödeme yaptığından ve yöneticilerine gizlilik yemini ettirdiğinden beri, hayatı neredeyse basit bir hal almıştı. Çalışmak, yemek yemek, biraz kendime zaman ayırmak, biraz eğlenmek ve uyumak. Tekrarla ve tekrarla.

"Bundan emin misin, Bose?" Max, Bose'dan Clinton'a, sonra tekrar Bose'a baktı.

Bose tereddüt etti. "Hayır, emin değilim. Sadece içimden gelen bir his. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, hiçbir kanıt bulamadım."

Max bu itirafı düşündü. Bose ve Clinton on yıldır onunla birlikteydiler ve birçok suikast girişiminden sonra onu hayatta tutmuşlardı. O, ikisinden birinin içgüdüsünü göz ardı edecek biri değildi. "Sen ne düşünüyorsun, Clinton?"

"Bence Bose paranoyaklaşıyor patron. Eğer takip ediliyor olsaydık, bunu fark ederdim ama etmedim." Sert adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Belki de bir süredir hiçbir eylemde bulunmadığımız için Bose gerginleşmiştir."

"Öyle değil," diye itiraz etti Bose.

"Ya da belki de kız arkadaşı onu terk ettiği içindir. Beş ay önce bu olaydan beri tam olarak kendisi gibi değil."

Bose ona öfkeyle baktı. "Saçmalıyorsun Clinton."

Clinton sırtıttı ve ona orta parmağını gösterdi.

Max koltuğuna yaslandı ve ikisinin atışmasını izlerken başını salladı. Onlar elit askerler ve en iyi arkadaşlar olsalar da, çoğu zaman çocukça konuşmalarıyla on iki yaşındaki çocuklar gibi davranıyorlardı.

"Bence Clinton haklı," dedi Max. İkili şakalaşmayı bırakıp ona baktılar ve tekrar ciddileştiler. "Kız arkadaş kısmı değil, hareketsizlik kısmı. Benim için çalışmaya başlamadan önce, ikinizin sürekli görevleri vardı. Birbiri ardına tehlikeli görevler vardı, ama şimdi benim evimde yaşıyor, sıradan, sıkıcı hayatımı koruyorsunuz. Evet, muhtemelen gerginsiniz. Ama bunu şimdilik gülüp geçmeyelim. Çevremize daha dikkatli olalım, olur mu?"

"Evet, efendim," diye cevap verdiler. Clinton, "Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, o kadar da sıradan değildi. Walker altı ay önce seni öldürmek için bir suikastçı gönderdi. On üç ayda ikinci denemeydi."

Max bunu unutmamıştı. Homers Group, 65 yaşındaki kurucusu ve CEO'su Carter Walker'ın liderliğindeki Kingston Hotels Group'un en büyük rakibiydi. Bu adam, Max'i yeryüzünden silmek için her şeyi yapardı. Sadece şirketine fayda sağlayacağı için değil, çok daha kişisel bir nedenden dolayı. Adamın tüm suikast girişimleri profesyonelceydi, ama şu ana kadar başarısız olmuştu. Walker'ın suikastçıları hiçbir zaman kanıt bırakmadılar, bu yüzden adam henüz hapse girmemişti.

"O yaptı, ama bunu kanıtlayacak delilimiz yok," dedi Bose, gözleri öfkeyle karardı. "Patron emir verseydi, o adam çoktan ölmüş olurdu."

"Ellerimizi kana bulamayız, Bose." Max, son on yıldır onlara aşılıdığı mantrayı tekrarlardı. Karanlık bir dünyada yaşıyorlardı, ama o bu kurala göre yaşıyordu. Kaçınılmaz olmadıkça ellerini kana bulamayacaktı.

"O orospu çocuğunu bedavaya öldürürüm efendim, hem de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle," dedi Boss öfkeyle ve koyu renkli, sertleştirilmiş cam pencereden dışarıya baktı.

"Biliyorum, Bose. Biliyorum." Max'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bir saat sonra, Max evinin büyük, süslü ön kapısının önünde durdu ve hünerli parmaklarıyla güvenlik kodunu girdi. Kapının açılması için üç saniye beklerken, giriş holünde düşük bir bip sesi yankılandı. Kapıyı iterek açtı ve önündeki mermer döşemeyle aydınlık bir fuayeye girdi. Bu fuaye, malikanenin üst katına çıkıyordu.

Oturma odasına adım attığında, Zeus'un heyecanla havladığını duydu. Koyu renkli tüylü pitbull, onu karşılamak için koştu ve beyaz lekeli kuyruğunu sevinçle salladı. Neşeye ona havlayıp sızlanıyordu. Max, Zeus'a gülümsedi ve onun boyuna kadar çömelerek kollarını açtı. Zeus, Max'ın göğsüne patilerini koyarak üzerine atladı ve yüzünü yaladı.

"Hey, evlat, beni özledin mi?" Max, Zeus'u sevgiyle okşayarak selamladı.

Max, Zeus'u yavruyken almıştı ve şimdi neredeyse altı yaşındaydı. Zeus, dünyadaki en sevdiği şeylerden biriydi.

"Yukarı çıkalım," dedi Max Zeus'a ve yerden kalktı. Zeus onu takip etti, kuyruğu heyecanla sallanıyordu.

Max'in odasına vardıklarında, Max Zeus'un ödöl kavanozunu açtı ve ona özel ödöl verdi, Zeus da bunları neredeyse anında yedi. Max, Zeus'un yatağında kalmasına izin verdi ve duş almak için banyoya gitti.

"İşten gelen stresi ve mikropları yıkamalıyım," dedi Max, ıslak kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi.

Tesiera her zamanki gibi tamamen siyah deri kıyafetlerini giymişti. Silahlarını elinin altında tutabilmek için deri pantolonunun üzerine kayışlar ve kılıflar takmıştı. Ateşli saçlarını at kuyruğu şeklinde bağladı.

Artık evdeydi. Saldırı zamanı gelmişti ve o buna hazırды.

Bir Sig'i belinin arkasına, diğerini omuz kılıfına sıkıştırdı. Deri ceketini yeterince gizliyordu. Bir ceket cebine şok tabancası, diğerine küçük bir biber gazı spreyi koydu. Her iki uyluğuna da yarı otomatik tabancaların bulunduğu kılıflar bağlamıştı. Tesiera, ayak bileği kılıfına küçük bir tabanca sıkıştırdı.

Pantolonunun paçalarının altında, en sevdiği bıçaklarından birinin saklandığı gizli bir kın vardı. Hançerler, orman bıçakları, çizme bıçakları, SEAL bıçakları ve Bowie bıçakları gibi çeşitli bıçaklardan oluşan bir koleksiyonu vardı; herhangi bir bıçağın adını söyleyin, o da koleksiyonundan o bıçağı çıkarır ve onu bir canı almak için kullanabileceği yüzlerce yolu gösterirdi.

Ama bu en sevdiği bıçaktı; o pislik beynin cerrahının boğazını kesmek için onu kullanmaktan büyük zevk duyacaktı.

"Bu pislik bu gece cehenneme gidecek." Venus, Tesiera'nın silahlarını kuşanmasını izlerken sırttı. Tesiera'nın asla silahsız dışarı çıkmadığını biliyordu, ama şimdi tek bir görev için neredeyse on tane silah kuşanmıştı.

Venus. Herkes onu sadece bu isimle tanıyordu, çünkü bilinen bir soyadı yoktu. Aslında, kimse onun nereden geldiğini bilmiyordu. On beş yıl önce bir akşam Big Cat'in evinde aniden ortaya çıkmıştı ve o zamandan beri Big Cat onu eğitiyordu. Tesiera onunla ilk kez on üç yaşındayken tanışmıştı ve Venus onu göğüs göğüse dövüşte yenmişti. Ama on beş yıl ve yüzlerce düello sonra, Tesiera onu kolayca yenebilirdi.

Şimdi Venus, Big Cat'in Askerleri'nin bir üyesi ve onun şimdiye kadar sahip olduğu ilk kadın capo olma yolunda ilerliyor. Tesiera, onun gücünü ve zekasını sevdi. Kahverengi saçları ve ela gözleri vardı ve abanoz rengi teni

çok sayıda dövmeyle kaplıydı — o kadar tuhaf ve karmaşıktı ki, kimse bunların anlamını tam olarak kavrayamıyordu.

Ve sigara içmeyi severdi.

"Peki, planın ne? Onu nasıl öldüreceksin?" diye sordu Venus ve esrarını bir nefes çekti.

"Onun evine gizlice gireceğim. Sonra da onu öldüreceğim," diye cevapladı Tesiera, hala saçıyla uğraşırken.

"Sence bu kadar basit olacak mı?"

Hayır, Tesiera o kadar basit olacağını düşünmüyordu. Adamı iki hafta boyunca takip etmiş ve dosyada yazdığı gibi iki korumasının da çok yetenekli olduğunu doğrulamıştı. Tesiera düşmanlarını asla hafife almayan biriydi, bu yüzden iki adam ne olup bittiğini anlamadan cerrahı öldürmeyi planladı. Son iki haftayı amcasının verdiği her bilgiyi sindirerek, Max'i takip ederek ve onu izleyerek geçirmişti. Bu gece başaracaktı.

"Onu bu gece öldüreceğim," diye kararlılıkla tekrarladı. İş bir saatten az sürerdi. Onu işkence ederek, domuz gibi ciyaklayarak onu öldürmesi için yalvarmasını sağlayacaktı. Bundan emin olacaktı.

Venus gülerken bir nefes daha çekti. "Peki ya iki koruması? Onlar da o malikanede yaşıyor, değil mi?"

"Her şeyi planladım. Onunla aynı yatakta yatmadıkları sürece, çok geç olana kadar orada olduğumu anlamayacaklar," dedi Tesiera omuz silkerek.

Venus ona inandı. Yoğun güvenli bir malikaneye gizlice girip sahibini öldürebilecek biri varsa, o da Tesiera'ydı. Esrarından bir nefes daha aldı ve nefes verirken, "Sonunda, yirmi yıl sonra, babanın intikamını alacaksın, ha? Senin adına sevindim." Tesiera'nın babasının ölümü konusuna yaklaşırken her zaman dikkatli davranırdı; Tesiera'nın bu konuyu konuşmaktan veya başkalarının bu konuyu konuşmasından ne kadar nefret ettiğini bilirdi.

Tesiera kısa bir baş hareketiyle onayladı. Son silahı aldı, şarjörünü kontrol ettikten sonra kılıfına koyup beline taktı. Sonra en sevdiği bıçağı aldı, soğuk, keskin bıçağını başparmağıyla okşadıktan sonra ayak bileğindeki kılıfına koydu. Dönerek dairesinden çıktı.

Max'in son anlarına geri sayım başlamıştı.

BÖLÜM 4. GÖREV.

Max bir rahatsızlık hissetti. Tiksindirici bir dalga. Artık yalnız olmadığını hissedebiliyordu; odada başka biri vardı.

Gözlerini açtığı anda, bir bıçak başının üzerindeki başlığa saplandı.

Vücudu içgüdüsel olarak tepki verdi ve kendini iterek yuvarlandı ve ikinci bıçağı kaçmak için yere düştü. Bu tehdide tepki olarak kalbi adrenalinle doldu.

Yatağın başına koştu, tehdidi görebilmek için başını kenardan çıkardı. Elindeki bıçakların yansıyan gölgesi ve çarpıcı, hacimli kızıl saçları dışında hiçbir şey göremiyordu.

Kadın sadece evine girip odasına gizlice girmiş olmakla kalmamış, onu bıçakla öldürmeye de mi çalışmıştı? Bir insan bıçakla nasıl bu kadar yetenekli olabilirdi? Max, kıl payı kurtulduğunu ve yataktan yuvarlanarak şanslı olduğunu biliyordu. Öyle olmasaydı, bıçak vücudunun hayati bir bölgesine isabet edecekti.

Max bir kez daha bakmaya cesaret etti ve havada ona doğru uçan başka bir bıçağın sesi yankılandı. Hızla bir yastık kapıp eğildi. Bıçağın yastığa çarptığı yumuşak sesi duydu.

"Siktir," diye tısladı, yastığı bir kenara attı ve odanın diğer tarafına koştu. Ama kadının ayak sesleri onu takip ediyordu. Kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu ve odası ses geçirmezdi, yani yardım çağırmasının bir anlamı yoktu.

Bu bir kadındı. Anlayamadığı nedenlerden dolayı onun canını isteyen tehlikeli bir kadın.

Bu kadınla tek başına başa çıkmak zorundaydı. Ama kadının dört bıçağı vardı, muhtemelen daha da fazlası, oysa onun hiçbir şeyi yoktu. Şu anda kapıyı vücuduyla kapatan onun gibi bir uzmanla karşı karşıya kalırsa, büyük olasılıkla uzun süre dayanamazdı. Max pencereden atlamayı düşündü ama bu fikri hemen reddetti. Yatak odası yerden on metre yükseklikteydi; atlayışı beceremezse beyni bahçeyi süsleyecekti.

Kadın onu tuzağa düşürmüştü.

Dördüncü bıçak birdenbire ortaya çıktı ve hızlı refleksleri onu yine kurtardı. Max silahtan uzaklaştı ve bıçağın yere düşerken çıkardığı "çın" sesini duyunca rahatladı.

Ayın soluk ışığı bulutların arkasında kaybolduğunda, oda karanlığa gömüldü. Bu hem avantaj hem de dezavantajdı: kadın onu göremiyordu, ama o da kadını göremiyordu. Sadece kadının ayak seslerini duyabiliyordu, ama sonra sesler aniden kesildi.

Gerginlikle dolu, ağır ve olaylı saniyeler geçti.

Havayı kesen bir bıçağın hızlı ve kısa sesini duydu. Ama göremediği bir şeyden kaçmak gerçekten zordu. Yine de o yerden fırladı.

"Siktir," diye homurdandı Max, ağrının uyluğunu parçaladığı sırada ve yere düştü. Fışkıran kan, mavi çizgili pijama pantolonunu lekeledi.

Nefesi ağırlaşmış bir şekilde yavaşça ayağa kalktı. "Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?" Sesi güçlüydü, hissettiği acıyı gizliyordu.

Kadın bir adım öne çıktı ve yumuşak ay ışığının içine girdi.

O anda Max, saldırganının yüzünü nihayet gördü.

Parlak kahverengi gözleri buz gibi bir nefretle doluydu. Ona attığı bakışta küçümseme ve öldürme niyeti açıkça görülüyordu. Kadın çok güzeldi ve ona, kovmak için gönderilmiş bir iblismiş gibi bakıyordu.

Bu, onu sessizliğe boğdu. Hayatında hiç kimse ona bu kadar nefret dolu bakmamıştı. Bir zamanlar ona işkence eden ve hayatını cehenneme çeviren kişi tarafından bile.

Kadın çok hızlıydı, çok fazla hızlıydı ve bir saniye sonra Max'in önünde belirdi. Sağ bacağına bir bıçak daha sapladı ve aynı hızla çıkardı.

Max acıdan yüzünü buruşturdu, kanı gevşek bir musluktan akan su gibi akıyordu. Bu kadar yakın mesafeden, sadece kadının gözlerindeki soğukluk ve öfkeyi görebiliyordu. "Seni kim gönderdi?" diye sordu.

Tesiera, bu gece birkaç şeyi yanlış yaptığını kabul etti.

Nadiren, çok yetenekli savaşçılar onun bıçaklarından bir veya ikisini kaçırabilirdi, ama hepsi bu kadardı. Ancak bu cerrah, ustaca ve yetenekli bir şekilde dört bıçağını da kaçırmıştı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu, yavaşça ayağa kalkarken. "Walker mı? Walker seni beni öldürmek için mi gönderdi?"

Tesiera, bu Walker denen adamın kim olduğu umurunda değildi; bu adamın acıya karşı gösterdiği tepki onu hala sarsıyordu. Kurbanlarının çoğu şu anda çılgılık atıyor, çocuk gibi ağlıyor ve yüzlerinde korku dolu bir ifade olacaktı. Ama bu adam öyle değildi.

Bıçağı ona değdiğinde homurdandı, ama hepsi o kadardı. Gözlerinde şaşkınlık, ihtiyat ve acı vardı, ama korku izi yoktu. Bacaklarına iki bıçak saplanan bir adam için fazlasıyla sakindi. Tesiera öfkeliydi.

Tesiera altıncı bıçağı çekti; adamın kalbine saplamak için. Ama bıçak hedefe ulaşamadı. Adam onun yanından sıyrıldı ve elini hızla Tesiera'nın yumruğuna doğru salladı, bıçağı elinden düşürdü. Tamamen beklenmedik bir hareketti.

Bu sürprizi fırsat bilen Max, odanın diğer ucuna topallayarak gitti. Tesiera, gizli bir kınından başka bir bıçak çekerek onu takip etti. Tesiera bıçağı onun yönüne doğru sapladı. Ama adam yine kaçtı.

"Kimsin sen?" diye sordu tekrar, o kıyafetinin içinde kaç tane silah daha olduğunu merak ederek.

"Senin göreceğin son yüz benim, soğukkanlı katil." Yavaşça ona doğru yürümeye devam etti.

"Soğukkanlı katil de ne demek? Sen de kimsin?" Max'in sırtı duvara çarptı ve durmak zorunda kaldı.

Tesiera'nın sırtışı daha da derinleşti. Gidecek başka yeri yoktu. Bunu bitirme zamanı gelmişti.

Bıçağını eğerek, onun boğazına doğrulttu. "Umarım cehennemde çürürsün, Maximilian Kingston." Vurmak için bıçağı yüksekçe kaldırdı.

Aniden, yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı ve tüm ev kırmızı ışıklarla doldu.

Tesiera şaşkına döndü. O anda, adamın elinin duvardaki bir şeye dokunduğunu gördü. *Bir şey değil*, diye düşündü adam elini hareket ettirirken. Bir düğmeydi. Üzerinde "Acil Durum" yazan kırmızı bir düğme.

Burada lanet olası bir alarm mı vardı?

Yatak odasının kapısı açıldı ve daha önce gördüğü iki iri yarı adam içeri koştu, ama elinde bıçak olan Tesiera'yı ve patronlarının duvardan yere kayarak, uylukları kendi kanıyla ıslanmış ve sol bacağına bıçak saplanmış halde gördüklerinde durdular.

Ne oluyor?

Tesiera, koruyucularının silahları olduğunu fark etti ve içlerinden biri silahını çoktan ateşlemeye hazır hale getirmişti.

Tesiera hızla dönüp en yakın pencereye doğru koştu, ağır ayak sesleri onu takip ediyordu. Ama çeviklik Tesiera'nın en büyük yeteneklerinden biriydi ve onlar tetiği çekmeden önce camdan atladı.

"Az önce atladı mı? Yerdeki yerden otuz metre yukarıdayız!" Bose öfkeyle bağırdı ve Clinton'ın peşinden koşarak pencereye doğru koştu.

"Eh, o zaman ölüden de öte olacak. Bize çok stresden kurtardı, lanet olsun." Clinton aniden sözünü kesti. Kadınsı figür üç kez takla attıktan sonra yerden kalkıp gecenin karanlığına doğru koşarken, onlar ağızları açık bir şekilde izlediler.

Patronlarının homurtusu onları tekrar harekete geçirdi. Silahlarını ceplerine koyup ona koştular.

"Çok üzgünüz patron. Lanet olsun!" Bose, öfkesini kendine yönelterek küfretti.

"Patronu hastaneye götürmeliyiz. 911'i arıyorum," dedi Clinton, cep telefonunun ekranına dokunarak. "Patronun yanında kalın. Adamları toplayıp arabaları hazırlayacağım!"

Max etrafında olup bitenleri takip edemiyordu; bunun yerine, kadının ona söylediği sözlere odaklanmıştı. *Soğukkanlı bir katil.*

Bir yabancıнын ona böyle demesi, bıçak yaraları kadar acı vericiydi. Hayatında neden ona böyle bir isim taktığını bir türlü anlayamıyordu. Hayatında hiç kimseyi öldürmemişti.

BÖLÜM 5. AYNI AMA FARKLI.

Özel hastane odası, serum ve dezenfektan kokuyordu. Max, doktor olarak bu kokuyu umursamıyordu, ancak son üç gündür hasta olarak bu kokuyu kokladıktan sonra, bundan nefret ettiği sonucuna vardı. Saldırıyı gizlemek ve kamuoyuna duyulmasını önlemek için, çalıştığı yerde tedavi görmektense bu hastaneye getirilmeyi istedi.

Çok kan kaybetmişti ve travma cerrahı yaralarını diktikten sonra kan nakli yapılması gerekiyordu. Max, hastanede üç gün geçirdi, tedaviler gördü ve yaralarına dikiş atıldı. İlaçlar verildi ve şimdi hem uylukları hem de sol eli bandajlarla sarılıydı.

İyi tarafı, yakında taburcu edilecekti. Bir hastanede çalışmasına rağmen, doktorların en kötü hastalar olduğu evrensel gerçeğini sonunda kabul etmişti.

"Yakında çiçekleri koyacak yerimiz kalmayabilir, efendim. Harvey, yatışınızdan bu yana size çiçek getiren onuncu çocuk. Yüzlerce hemşirenin getirdiği çiçekler ve geçmiş olsun kartlarından bahsetmeye gerek bile yok."

"Beş. Beş hemşire," Max gülerek düzeltti ve yastığına yaslandı. Hareketin yarattığı acıdan homurdandı.

"Aynı şey, efendim. Beş çok fazla," diye ısrar etti Clinton, bu da Max'i güldürdü. "Hasta olmaktan nefret ettiğini biliyorum patron, ama neyse ki yakında taburcu olacaksınız."

"Sanırım sen o sandalyede olmaktan benim bu yatakta olmaktan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorsun.

Son birkaç gündür benim kadar huysuzsun."

"Olanlara çok kızgıyım. Bose, takip edildiğimizi hissettiğini söylediğinde onu ciddiye almalıydım. Daha iyi bilmeliydim, lanet olsun." İri adamın gözleri karardı. "O sıska, kızıl saçlı kaltağı elime geçirdiğimde öldüreceğim."

Max hiçbir şey söylemedi. Olaydan beri korumaları kendilerini suçluyorlardı. Özellikle Bose. Max, saldırıdan sonraki ilk yirmi dört saati Bose'un öfkeli tiradlarını ve saldırıyı kim olduğunu öğrenirse onu nasıl öldüreceğine dair çok ayrıntılı açıklamalarını dinleyerek geçirdi.

Bose, son kırk sekiz saattir tam da bunu yapmaya çalışıyordu.

Max, kadının neden kendisine saldırdığını hâlâ anlamamıştı. Elbette, yıllar boyunca peşine düşen birkaç düşmanı vardı, ama hiçbiri onun kadar yetenekli değildi. Ertesi sabah, serum ve ağrı kesicilerle dolu damlalıklarla uyandığından beri kadının yüzü zihninden çıkmıyordu.

Kadının çarpıcı saçlarını, duruşunu ve zarif ama tehlikeli bir şekilde ölümcül görünüşünü düşündü. Bıçakları ustaca kullanan bir kadın.

Çabuk ve çevik hareketleri büyüleyiciydi ve aklına kazınmıştı. Saldırının anısı defalarca tekrarlandı ve kadının zarif hareketleri ona hayranlık uyandırdı. Sonra bu kadar genç birinin nasıl bu kadar yetenekli olabildiğini merak etti. Daha önce hiç kimseyi bu şekilde bıçak atarken görmemişti. Çok yetenekli bir suikastçi.

Zarif, son derece yetenekli bir suikastçi.

Hayatında pek çok güzel kadın görmüştü, ama sadece birkaçı onun kadar dikkat çekiciydi. Özellikleri kusursuzdu; kirpikleri uzun ve gürdü, kahverengi gözleri ise... Onu öldürme niyetini ve tehdidini barındıran o parlak kahverengi gözleri. Kolunda, tanıdık olmayan bir dilde yazılmış bir dövme gördü ve suikastçısının tek dövmesinin bu olmadığını iddia edebilirdi.

Hayatını neredeyse sona erdiren bu garip kadın onu meraklandırmıştı. Aslında komikti.

"Patron, o kadını seni öldürmesi için gönderenin Mira olduğunu mu düşünüyorsun?" Clinton yüksek sesle düşündü ve bu, Max'i düşüncelerinden kopardı.

Clinton'ın şüphelendiği şeyi değerlendirdi ve bunu reddetmesi uzun sürmedi. Mira bir yılan olabilir, ama onun böyle bir şey yapamayacağını biliyordu.

Eski kız arkadaşı Kamira McDonald — kız kardeşi Valerie'nin deyimiyle *çılgın* eski kız arkadaşı — ona takıntılıydı, ama onun ölmesini istemezdi. İki yıl boyunca çıkmışlardı — Max'in bir kadınla çıktığı en uzun süre — ama onun zehirli tavırları kontrolden çıktığında ilişkilerini sonlandırmak zorunda kalmıştı.

Max, aralarındaki ilişkinin ne zaman aşktan takıntıya dönüştüğünü bilmiyordu, ama sonuçta öyle olmuştu. Mira onu aldatmış, yalan söylemiş ve manipüle etmişti

. Mira deliydi, ama onu öldürmek için bir suikastçı gönderecek kadar deli değildi. Max başını salladı. "Onun bunu yapacağını sanmıyorum. Bir yıldan fazladır ayrıyız ve son baktığımda hala Fransa'daydı."

Clinton şüpheli bir homurtuyla yanıt verdi. Mira değilse, o zaman kimdi?
?

"Peki, yüzü tanıdık geldi mi? Onu daha önce gördün mü patron?"
Clinton sordu.

Max'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Clinton, daha önce böyle bir kadınla karşılaşmış olsaydım, kesinlikle hatırlardım." Böyle bir kadını unutmak zor olurdu.

"Peki, ya Walker? O adamın sessizliğinin bir tesadüf olduğunu biliyordum. Ya bu planı yapmak için bunca zaman saklanmışsa? Mantıklı geliyor. O adi herif. Onu öldüreceğim."

Ama Max, saldırının arkasında Walker'ın olduğunu da şüphe ediyordu. Gözlerindeki ifade hafızasına kazınmıştı. O ifade, başkasının kiraladığı birinin yapacağı kadar saf ve içgüdüsel değildi. Saldırı daha kişisel görünüyordu...

Ama neden?

Bu soru, uyandığından beri onu rahatsız ediyordu.

Max, Clinton'a bir cevap veremedi kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Kingston Hotels'in yöneticilerinden Jonathan Miller'dı. Üzerinde temiz, siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek vardı, elinde bir bavul tutuyordu. Clinton, adamın iş için geldiğini düşündü.

"İyi günler, efendim. Girebilir miyim?" diye tereddütlerle sordu.

"Bence girmemelisiniz, Bay Miller. Gördüğünüz gibi patron —" diye başladı Clinton, ama Max onu keserek, "Sorun yok. Girebilirsiniz, Miller."

"Teşekkürler, efendim. Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, ama HJT Havayolları ortaklık için bir iş teklifi gönderdi. Bu konuda bir gelişme olursa size haber vermemi söylemişsiniz." Jonathan yatağın yanındaki boş sandalyeye oturdu ve teklifin ayrıntılarına girdi.

Clinton orada oturmuş, adama öfkeyle bakıyordu. Yönetici bu konuda başvurabileceği başka kişiler de vardı, yeni CEO Alex Graham gibi. Patronun incindiğini göremiyor muydu?

"Harika bir iş çıkardın Miller," dedi Max, adamın anlatımını dikkatle dinledikten sonra.

"Teşekkür ederim, efendim. Graham'a raporu göndermeden önce size rapor vermem gerektiğini düşündüm, çünkü bu anlamaya çok ilgi duyduğunuzu biliyorum. Ayrıca, Graham ofisteki adam olabilir, ama büyük patron hala sizsiniz, efendim," dedi.

Max burnunu çekti. "Böyle şeyler söyleyemezsin, Miller. Graham'ın bundan hoşlanmayacağından eminim, sadece otoritesini zedelediği için değil, aynı zamanda basının hala hisselerimin sahibi olduğumu öğrenmesini istemediğimiz için de."

Yönetici başını salladı. "Haklısınız efendim. Düşünmeden konuştum. İşte bu proje için hazırladığım dosya," diyerek dosyayı Max'e uzattı.

Max klasörü açtı ve belgeleri gözden geçirdi. "Bir sonraki toplantı ne zaman?"

"Pazartesi günü, efendim."

"Bu bize her şeyi hazırlamak ve toplantıya hazırlanmak için dört gün verir. Hukuk temsilcilerimizle iletişime geçin. Toplantıya katılacağım."

"Öyle yapacağım efendim."

"Gidebilirsin."

Jonathan ayağa kalktı, Max'e başını eğdi ve huysuz korumaya onaylayarak başını salladıktan sonra kapıdan çıktı.

"Bana öyle bakma Clinton," dedi Max ona bakmadan.

Clinton yüzünü buruşturdu. "Bence çok fazla çalışıyorsunuz, efendim. Bıçak yaralarından iyileşiyorsunuz, ki tecrübelerime göre bu çok acı verici bir şey. Dinlenmeli ve mümkün olduğunca çok ağrı kesici almalısınız, ama siz burada, bu yöneticilerin son üç gündür ofis işlerini getirmesine izin veriyorsunuz."

Max iç geçirdi. "Beni önemseydiğini biliyorum Clinton, ama hiçbir şey yapmamak beni delirtir. Çünkü o zaman, anlayamadığım nedenlerden dolayı ölümümü isteyen belli bir kadını düşünmek zorunda kalırım."

"O kaltağı elime geçirebilirsem öldürürüm. Nedenleri umurumda değil, onu canlı canlı derisini yüzerim," diye tısladı Clinton. "Kendi dilini yediririm ona."

Max güldü. "Umarım Bose o kadın hakkında bir şeyler bulur. Kim olduğunu bilsek, ihtiyacımız olan cevapları alabiliriz."

Tam o sırada kapı açıldı.

"Ah, canı cehennem! Bu odaya adım atma, yoksa yemin ederim, senin... Ah, Bose, dönmüşsün." Clinton öfkesini dindirdi.

Orada iş konuşmak için başka bir iş adamı olmadığını görünce öfkeyle bağırmaya başladı.

Bose içeri girdi. "Sakin ol dostum. Benim." Patronun karşısına geçip ona selam verdi. "Nasılsınız efendim?"

"Daha iyiyim. Az önce senden bahsediyorduk. Nasıl gitti?"

Bose odanın içindeki insanlara baktı. "Belki daha güvenli bir yerde konuşabiliriz. Bu duvarlar güvenilmez."

Max düşündü, sonra başını salladı. "Harika bir fikir. Yakında taburcu olacağım. Eve vardığımızda, o kadınla ilgili elinde ne varsa alacağım."

Mickey miydi, Ricky mi? Tesiera hatırlayamıyordu ve umursamıyordu da.

Adam iki sütunla havada asılı duruyordu. Tesiera onu çıplak soyup, bileklerine ve ayak bileklerine kalın ipler bağlayarak denizyıldızı pozisyonunda tutmuştu.

Sadece bu acı bile kaslarını gerginleştirmeye yetmiyordu.

Tesiera, kızarmış bıçakla adamın sol kolunun ve yüzünün yarısının derisini sıyırdı. Tesiera bu işlemi yavaşça yaptı ve her kesikte adamın uyanık olmasını sağladı. Tüm bunları yaparken, çığlık atan adamla hava durumu hakkında sohbet etti. Bıçağı adamın derisine batırdı, etini kesip sıyırdı. Her yer kan içindeydi, adamın yüzü derisi yüzülmüştü.

Onun yaptığı işin inceliği ve hassasiyeti, en yetenekli plastik cerrahları bile etkileyecekti.

"Lütfen! Lütfen!!" diye bağırdı adam.

Tesiera derin bir nefes aldı ve Mickey/Ricky'ye sırtını döndü. Onun önünde, en iyi görüş açısını sağlamak için, gösterişli çiçek desenli, aşırı doldurulmuş bir koltuk yerleştirilmişti. Diğer tek mobilya parçası, aletlerinin düzenli bir şekilde durduğu ve ona gösterdiği özenle parıldayan masaydı. Tabii, daha önce kullandığı aletler hariç. Koltuğuna oturdu ve Mickey'e, ya da Ricky'ye, rahat bir gülümseme attı. "Bunu bütün gün yapabiliriz Dave. Bugün yapacak başka işim yok. Ve çığlıkların hoş bir müzik gibi geliyor kulağıma. Günlerce dinleyebilirim."

"Sen bir canavarsın! Lanet olası bir canavarsın!" diye bağırdı, iplerde kıvranarak.

"Teşekkürler, Dave. Bu büyük bir iltifattır. Ben memnun etmek için çalışırım." Ona soğuk bir gülümseme attıktan sonra sandalyeden kalkıp onun önüne geçti.

"Oynamayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sorumu sürekli kaçınıyorsun, demek ki seviyorsun. O zaman biraz daha oynayalım, olur mu?"

Elleri, inanılmaz derecede sık kesikler ile kaslarını ortaya çıkarmak için birden fazla deri tabakasını keserken, hassasiyet ve zarafetle hareket ediyordu. Yüzünden nazıkçe bir deri parçası kopardığında, kesik kılcal damarlardan kan sızarken, çığlıkları havayı doldurdu. Mickey/Ricky acı içinde çığlık atarken, o ifadesiz bir yüzle izliyordu.

"Tekrar soracağım. Cyrus'un kızı nerede?"

"Sana söylersem patron beni öldürür! Beni öldürür!" diye bağırdı adam, vücudu hıçkırıkların gücüyle titriyordu.

Tesiera iç geçirdi. "Tatlım, patronun sana elini sürmeden önce öleceksin." Neşteri masanın üzerine koydu ve modifiye edilmiş bir puro kesici seçti. Adamın sol elini kaldırdı ve küçük parmağını kesti, "Kız nerede, Dave?" diye sordu.

"Hayır! Dur!!"

Ayak parmağını kesti.

Acı dolu çığlıklar odayı sarsıyordu. "Yapamam!

Yapamam!!" Sonra orta parmağını kesti.

"Onu sattık! Onu sattık!!" diye itiraf etti.

Tesiera geri adım attı ve kanlı hançerine baktı. Ekipmanlarının kanla lekelenmesinden gerçekten nefret ediyordu. Temizlemesi çok zordu. "Devam et."

"Kızı Hans'a sattık! O bir insan kaçakçısı. Son duyduğumda, kız onun genelevinde çalışıyordu!"

"Peki, bu genelevin yerini bilmem lazım, tatlım. Beni bekletme." Adam adresi söyledi ve Tesiera onu ezberledi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"E-evet. Yemin ederim, hepsi bu kadar. Lütfen, beni öldürme!"

Tesiera başını salladı. "Seni öldürmek benim sözleşmemde yok, Dave. Olsaydı, çoktan ölmüş olurdun." Dönüp eşyalarını toplamaya başladı, kontamine olmuş ekipmanların steril aletlerinden ayrı ve özenle sarılmasını sağladı. İşi bitmişti.

Mickey/Ricky'nin hıçkırıklarına kapıyı kapar kapmaz, müşterisi ona temizlik yapabileceği banyoyu gösterdi. Ödemesini onayladı, elde ettiği bilgileri verdi ve ayrıldı.

Bir başka başarılı görev, diye düşündü kendi kendine. Üç gün önceki başarısız görevi telafi ettiğini düşünmek isterdi, ama

iyi bir iş çıkardığına dair tatmin duygusu yoktu. Görünüşe göre, zihni bunu kabul etmiyordu.

Belki de onun için önemli olan tek görevi başaramamış olmasıydı. Kişisel olan tek görev. Bu görevi başaramamış olması, babasının katillerinin hala özgürce dolaşıyor olması kadar onu rahatsız ediyordu.

Bu düşünce, kafatasına saplanmış bir kaya gibi zihnini ağır bir şekilde baskı altında tutuyordu. Kendini başka bir şey düşünmeye zorladı, ama anı sürekli geri geliyordu, görmezden gelinmeyi reddediyordu. Bunu unutmaması imkansızdı. İşlerin bu şekilde biteceğini beklemiyordu; onun bir savaşçı olacağını, alarmı olacağını ve bu kadar yakışıklı olacağını.

Son düşünce onu en çok rahatsız ediyordu.

Tesiera bir kişinin fiziksel görünüşünü hiç önemsememişti; bu, onun dikkatini çeken bir şey değildi. Ama şimdi, zihni Max'in görüntülerini canlandırmaktan kendini alamıyordu: yumuşak, gümüş rengi gözleri ve o gece uyurken yüzündeki huzurlu ifade. Onun ne kadar nazik görüldüğü, sanki kimseye zarar vermeyecekmiş gibi, onu rahatsız ediyordu.

Onu katil olmakla suçladığında, o delici gri gözlerinde acı ve şaşkınlık karışımı vardı. O bakışın anısını kafasından silememesi, onu daha da rahatsız ediyordu.

Onunla ilgili araştırmasına daldıkça, internetteki karizmatik kişiliğini gösteren sayısız videoyu izledi. Gözlerini kırıştıran ve burnunu sevimli bir şekilde buruşturan bulaşıcı gülümsemesini fark etmeden edemedi.

Özellikle bir katil için gülümsemesinin ne kadar samimi görüldüğüne şaşırdığını hatırladı.

Ama görünüşe güvenmemenin daha iyi olduğunu biliyordu - onun gibi erkekler bir maske takmakta ustaydılar. Sonuçta, kendisi de bu konuda oldukça iyi hale gelmişti.

Böylesine yakışıklı bir adamın yakında onun elinde can verecek olması üzücüydü. Ama tekrar denemeye kararlıydı ve bu sefer başarılı olacaktı.

Kararlılıkla damarlarında dolaşan kanla arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Arabayla uzaklaşırken, aklında bir düşünce dolanıp duruyordu - günlerdir onu rahatsız eden düşünce.

Neden o tanıdık gözler, yirmi yıl önce gördüğünden bu kadar farklı duygular barındırıyordu? Neden o... nazik görünüyordu? Neredeyse... değişmiş gibi?

BÖLÜM 6. TESIERA ANDERSON

"Lütfen beni öldürme! Lütfen yapma..." Rex tetiği çektiğinde ıglık yarıda kesildi. Adamın başının geriye doğru savrulmasını ve gözlerinden hayatın kaybolmasını memnuniyetle izledi.

"Eishh, kanımı bulaştırdı," diye öfkeyle mırıldandı Rex geri adım atarak adamlarının cesedi halletmesi için yer açarken. Kanın vücuduna bulaşmasından nefret ediyordu. Lanet olası şey temizlemesi çok zordu.

Hâlâ bu konuda mırıldanırken cep telefonu çaldı. Arayanı görünce Rex, rahatsız edilmeyeceğinden emin olmak için hızla boş evin diğer tarafına geçti. Kabul düğmesine basarken boğazını temizledi. "Merhaba Siera. Seni görmeyeli dört ay oldu! Aramalarım cevap vermiyorsun ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum..."

"Neredesin?" diye sordu keskin bir sesle. Her zamanki soru. İşkenceci Tesiera, küçük konuşmalar yapan biri değildi.

"İki saat içinde evine gelebilirim," diye cevapladı Rex hemen.

"Yeterince hızlı değil."

"Bir saat! Bir saat içinde orada olurum," diye ekledi çaresizce, onun telefonu kapatmamış olmasını umarak. Her türlü trafik kuralını çiğneyecekti, ama bu fırsatı kaçırmaktansa her şeyi göze alacaktı.

Sessizlik. Sonra. "Bir saat sonra evimde seni görmek istiyorum. Bir dakika bile geç kalma, Rex."

"Yemin ederim. Bir dakika bile geç kalma." Rex heyecanının arttığını hissedebiliyordu. "Prezervatif alayım mı..." Duyduğu bip sesi sözlerini kesti. Kız çoktan telefonu kapatmıştı.

Rex sıırttı. "Tamam çocuklar, işleri toparlayın. Gidip hanımı görmem lazım." "Sadece bir kadın için böyle gülümsersin. Arayan İşkenceci'ydi, değil mi patron?" diye sordu adamlarından biri.

"Haklısın, Dorn. Ben gidiyorum."

Dorn dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sen bir katil olabilirsin patron, ama o kadına hiç benzeyemezsin. Böyle bir kadınla nasıl yatabiliyorsun bilmiyorum. Güzel olabilir, ama şeytanın kim olabileceğini düşündüğümde, aklıma hep onun görüntüsü geliyor." Titredi.

"O kadın tamamen demirden yapılmış. Tamamen buzdan. Penisin donmamış olmasına şaşırıyorum."

Rex burnunu çekip, ikinci adamının yanından hiçbir şey söylemeden geçti. İşkenceci ile yaptığı anlaşma hakkındaki gerçeği onlara söyleyemezdi, çünkü bu sadece gururunu incitirdi. Ancak Dorn bir konuda haklıydı.

Tesiera Anderson, İşkenceci, demirden yapılmıştı. Ve hiç kimse, erkek ya da kadın, onun savunmasını aşip ona ulaşamazdı.

O bunu bilirdi. Üç yıldır deniyordu. Ve feci şekilde başarısız oluyordu.

Tesiera Anderson, işinden hayatın zevklerini tatmak için fazlasıyla para kazanıyordu. Tamamen mobilyalı ve lüks bir çatı katı dairesi vardı. Ama orada neredeyse hiç kalmıyordu; neredeyse her zaman görevdeydi. Bazı işleri için dünyayı dolaşması ve saldırmadan önce haftalarca çeşitli yerlerde kalıp sadece gözlem yapması gerekiyordu.

Amiri her zaman ona bir iş bulurdu, ama Tesiera seçici bir yükleniciydi. Zorlukları sevdiği için görevlerini en tehlikeli olanlara göre seçerdi. Yasalar ya da neyin doğru neyin yanlış olduğu umurunda değildi. Tesiera istediğini, istediği gibi yapardı.

Bu gece, evinde uyuduğu nadir gecelerden biriydi. Zorlu bir günün ardından gergin hissediyordu ve rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Rex kanepede yatıyordu ve o da onun yüzüne oturmuştu.

"Tanrım, çok seksisin," diye mırıldandı Rex, amının etrafında dilini ustaca gezdirerek, klitorisini emip okşayarak, amının girişine kadar indi.

"Daha ileri gitme," diye emretti.

Rex hemen itaat etti ve dolaşan dilini dizginledi. Denemeye değerdi ama. Onu zevk için kullandığı tüm zamanlarda, Rex önemli bir gerçeği öğrenmişti: İşkenceci her türlü penetrasyonu algılıyordu.

O, başını istediği yerde sabit tutarak ileri doğru itti ve istediği şekilde yüzüne binmeye başladı. O, hareketleri düzensizleşene ve nefes alış değişene kadar ustaca yaladı, çılgınca emdi ve emdi

hareketleri düzensizleşene ve nefes alış ı değişene kadar ustaca yaladı, emdi ve çılgınca sevdi.

Derin bir nefes aldı, düzleşti ve ondan uzaklaştı. O da düzleşti, ağzından onun sıvıları damlıyordu ve memnuniyetle gülümsedi. "Ah, bu çok iyi geldi."

Rex, Tesiera'nın farklı erkek ve kadınlardan oluşan oyuncakları arasında şu anda en sevdiği kişiydi. Çoğu gibi, Rex de iş sayesinde tanıştığı bir katildi. Onun için bu üç yıl önceydi. Tesiera onu diğerlerinden daha sık çağırıyordu.

"Tadın çok güzel," dedi Rex, dudaklarını yalayarak. Oral seks sırasında onu hiç inlemesi, ağlaması veya çığlık atması için ikna edemediğı için incinmiş egosunu aşmıştı. Tesiera gürültücü bir kadın değildi; ondan duyduğu en fazla şey, orgazm olurken çıkardığı homurtu ve tıslamaydı. Çoğunlukla, nefes alıp verişindeki değişiklikten onun zevk aldığını anlıyordu. Tesiera böyle bir kadındı ve Rex bununla barışmıştı.

Kıyafetlerini metodik bir şekilde düzenledi, yüzü granit gibi sertti. Az önce birinin yüzünü oyun alanıymış gibi kullandığını asla anlayamazdınız. "Git."

Kahretsin, yine mi? Gitmesi gerekiyordu. "Şey, seni yatağa götürmeme izin vermeni umuyordum..."

"Git." Tesiera ona baktı, emrine uymaması onu rahatsız ediyordu, özellikle de onu tekrar ettirmesinden dolayı.

"Lütfen, Siera. Seninle sevişmek istiyorum, lütfen," diye yalvardı ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapmaya hazırды. Onunla sevişmek düşüncesi, itiraf etmekten çekindiğı kadar çok kez onu geceleri uykusuz bırakmıştı.

"Ben hiçbir erkeğe boyun eğmem. Asla. Ben sevişirim, tersi asla olmaz. Yani, benim için bu kanepeye boyun eğmeye hazır değilsen, gözümün önünden kaybolsan iyi olur," dedi, gözlerinin içine bakarak.

"Bunu sevmediğimi biliyorsun," diye sızlandı Rex ve dudaklarını büzdü. "Bunu tekrar söylememe gerek kalmasın."

"Tamam, peki ya oral seks? Onu kabul ederim. Oral seks istiyorum, *lütfen*," diye ekledi hemen. Beklenti onu heyecanlandırıyordu. Tesiera, silah kullanmakta olduğu kadar ağzını kullanmakta da ustaydı.

Artık kimse ona bakıp onun ölümcül bir suikastçı olduğuna inanmazdı. Tesiera pes edene kadar sızlanmaya devam edecekti. Tesiera onu öylece öldüremezdi

—o, onun gerçekten sevdiği birkaç kişiden biriydi. "Pantolonunu çıkar," diye emretti.

Rex hayatında hiç bu kadar hızlı pantolonunu çıkarmamıştı. Çıplak duruyordu; penisi ön sıvıyla kaplıydı.

"Şu odaya gir." Arkasına işaret etti. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç."

Gülümsemesi soldu. Bacaklarını açmak mı? Ne halt yiyor bu? Rex bu kadar tahrik olmasaydı itiraz ederdi, bu yüzden onun emrettiği gibi yaptı ve yatak odasına yöneldi.

Yatak odasında, kız onunla birlikte yatağa çıktı, bacaklarının arasına girdi ve Rex bir kelime bile söylemeden başını eğdi. Kız onu sıcak ve davetkar ağzının derinliklerine alırken, Rex boğuk bir inilti çıkardı.

Kadının dili, Rex'in ucunda yaratıcı desenler çizdi, etrafında dolaştı ve hesaplı vuruşlar ve beceriyle Rex'in penisinin daha aşağısına indi. Bir süre alay ettikten sonra, hızını artırdı ve Rex'in penisini boğazının en arkasına kadar aldı. Sonra onu orada tuttu ve o kadar sert emdi ki, Rex zevkten inleyip titredi, elleri titredi ve ayak parmakları kıvrıldı. Cennetteydi.

O, Rex kenardan düşene kadar onu bırakmadı ve isteksizce onun boşalmasını yuttu. Sonra doğruldu ve elinin tersiyle ağzının kenarındaki lekeyi sildi. Rex orada yatarak, sonrasının tadını çıkarıyordu. O kadar bitkin durumdaydı ki, uykunun geldiğini hissedebiliyordu.

"Çık dışarı."

"Ne?" Rex'in gözleri birden açıldı ve kadının şeytani gözleriyle buluştu. Bugün ona karşı cömert davranmış, onu boşaltmıştı. Onu kızdırmak istemiyordu. Yataktan kalkmaya çalıştı. "Kot pantolonumu giymek için biraz zaman verebilir misin?" Yerdeki pantolonunu aldı.

Tesiera başını salladı ve kapıyı işaret etti.

Rex başını salladı ve yarı çıplak halde odadan çıkmaya başladı. Kapıyı açmak üzereyken durdu ve Tesiera'ya dönerek, "Acaba bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu.

O kadar hızlıydı ki, neredeyse bir bulanıklık gibiydi, bir bıçak aldı ve ona fırlattı.

Bıçak onun uyluğuna saplandı ve o inledi. Uyluğundan çıkan olağanüstü küçük bıçak ve yaradan akan kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir!"

Tesiera öne doğru yürüdü ve acımasızca bıçağı çekip silahını geri aldı. Değerli bıçağını kirleten kan yüzünden kaşları daha da çatıldı. Öfkeli gözlerle ona bakarak dişlerini sıkarak konuştu. "Bir dahaki sefere yürü dediğimde koşacaksın."

"Peki, efendim."

Elini tutup bıçağı avucuna soktu. "Onu temizlet ve yarın sabah bana geri getir."

"Peki,
hanımefendi."

"Şimdi git."

Rex yatak odasından neredeyse koşarak çıktı. Birkaç saniye içinde ön kapının açılıp kapandığını duydu.

Aniden telefonu çaldı ve arayanı kontrol etti: Big Cat'ti. Telefonu açtı ve onun bir yeraltı kulübünün adresini verip hemen gelmesini istediğini dinledi. Ne olduğunu sordu.

"Maximilian Kingston ile ilgili," diye cevapladı.

Tesiera gitmeyi kabul etti ve telefonu cebine koymadan önce telefonu kapattı.

"Biraz dinlenmeye çalış," dedi Pattie, Max'e. "Çalışmayı sevdiğini biliyorum ama fazla zorlama. Neyse ki, hastane bir hafta boyunca görevlerinden muaf tutuyor seni. Bacaklarına dinlenmek için yeterli bir süre." Hemşire Pattie devam etti. "Üç farklı yerinden bıçaklanmak sanki parkta yürüyüş yapmış gibi görünüyor, ama o yaraların çok acıttığını biliyorum."

Max nazik bir gülümsemeyle cevap verdi, "Ben iyiyim, Pattie. Bu kadar endişelenme."

Pattie hala endişeli görünüyordu. "Hala birinin dövüş ringinde birini bıçaklayabileceğine inanamıyorum. Silahların yasak olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye cevapladı Clinton, "ama bu adam Kingston ailesine kin besliyor. Dövüşçü gibi davranarak arenaya gizlice girmiş. Ne olduğunu anladığımızda iş işten geçmişti." *Biraz gerçek içeren yalanlar, olayları gizli tutmanın en iyi yoluydu,* diye düşündü.

Hemşire, açıkça üzgün bir şekilde başını salladı. "Yardım gelmeden önce sen ve Bose'un yaralara baskı uyguladığınız için çok mutluyum. Eğer kan kaybından ölseydi..."

Max araya girdi. "Merhaba? Ben hala buradayım." Yataktan onlara el salladı. "Endişelenmeyi bırak, Pattie. Ben de doktorum, unuttun mu?"

Kapı açılıp Bose tekerlekli sandalyeyle içeri girdiğinde hemşire fısıldayarak mırıldandı. "Doktorun seni taburcu ettiğini söyledi. Eve gidebilirsin patron."

Max rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Delirecektim." Taburcu olmak beklediğinden çok daha uzun sürmüştü; gece olmuştu bile.

Clinton doktorun tekerlekli sandalyeye binmesine yardım etti ve Bose onu odadan dışarı çıkarmaya başladı. Pattie onları hastanenin girişine kadar takip etti ve "Takip randevunuzu almayı unutmayın, Dr. Kingston. Bu çok önemli..." dedi. Otomatik kapılar, adamların arkasından kapanırken sözünü kesmişti. Max gülerek başını salladı.

Bose, "O güzel hemşire sana çok aşık, patron" dedi.

"Sadece hoşlanmakla kalmadığını düşünüyorum. Bence ona aşık," diye ekledi Clinton sırtarak.

"Pattie herkese karşı dostça davranır, hastalara da doktorlara da," diye açıkladı Max.

Koruma görevlileri inanmaz bir şekilde burunlarını çektiler.

"Aylardır seks yapmadınız efendim. Neden ona çıkma teklif etmiyorsunuz? Eminim tereddüt etmeden evet diyecektir," diye önerdi Bose.

"Hemşireler veya personel ile bu tür bir ilişkiye girmek istemiyorum. İş ve eğlenceyi ayrı tutmak daha iyidir, ayrıca bu etik kurallara aykırıdır," diye cevapladı Max. Hemşirelerle çıkmasını engelleyen belirli bir politika olmasa da, yoğun iş programı nedeniyle aylardır kimseye ilgi duymamıştı.

Belki de seks yapmalıydı. Nasıl bir şey olduğunu unutmadan önce.

Eve geldiğinde, köpeği onu gördüğüne çok sevindi. Pitbull'u mutlu bir şekilde havladı ve üzerine atlayarak onu sevinçle yaladı.

Bose, Max'in kanepeye oturmasına yardım etti ve doktor köpeğini okşadı. "Dostum, nasılsın? Beni özlediğini biliyorum, ben de seni özledim."

Zeus'un dikkati hızla Max'in elinden aldığı oyuncığa kaydı. Zeus köpek yatağına uzandı ve gıcırdayan tembel hayvanın içini mutlu bir şekilde çiğnemeye başladı.

Max, Bose'a işaret etti ve Bose, Max'e çocukluğunda sayısız kez hastaneye gittiği için aşına olduğu bir çift koltuk değneği uzattı. Max, alışkanlıkla kolaylıkla koltuk değneklerini kullanarak, bir alt kattaki geniş ofisine doğru yola çıktı.

Muhafızlar onu sandviç gibi sıkıştırdılar, Bose önde, Clinton arkada. Kapıları açılar ve merdivenlerden inmelerine yardım ettiler. Yaralarına rağmen Max etkileyici bir çeviklikle hareket etti.

Ofis geniş ve iyi döşenmişti, bir konferans odasını andırıyordu. Odanın ortasında büyük bir masa vardı ve etrafı rahat koltuklarla çevriliydi. Büfe üzerinde ikramlar ve kitaplıkta çeşitli kitaplar vardı. Duvarları parlak renkli tablolar süslüyordu ve büyük bir düz ekran televizyonun bulunduğu dolabın yanında taze kesilmiş çiçeklerin bulunduğu bir vazoda duruyordu. Dolabın yanındaki duvarda, kullanıma hazır bir beyaz tahta asılıydı.

Max masanın başına oturdu, Clinton ise yanına oturdu. Bose ekrana doğru yürüdü ve onu açtı, bağlı dizüstü bilgisayarda dosyayı hızla hazırladı.

Birkaç saniye içinde, 30 saniyelik bir video klip ekranda oynatılmaya başladı. Videoda, şık siyah deri kıyafet giymiş bir kadın, gün ışığında kaslı bir adamla göğüs göğüse dövüşüyordu. Max, kadının çarpıcı özelliklerini fark edemeden edemedi, ifadesiz yüzü granit kadar sert ve kararlıydı. Kendine rağmen, vücudu kadının varlığına tepki gösterdi ve içinden küfretti.

Clinton'ın yüzünde endişe belirdi ve hemen sordu: "İyi misiniz patron? Yaralarınız için ağrı kesiciye ihtiyacınız var mı?"

"İyiyim," diye yanıtladı Max küçümseyerek. Onu rahatsız eden yaraları değil, ona bu yaraları açan kadındı.

Hâlâ emin olmasa da, Clinton tekrar yerine oturdu ve Max, Bose'a brifinge başlaması için işaret etti.

"Adı Tesiera Anderson, 'İşkenceci' olarak da bilinir. Annesi Lara Anderson, o altı yaşındayken akciğer kanserinden öldü ve iki yıl sonra, karısının kızlık soyadını alan babası Roman'ı da kaybetti. Bir mafya patronu olan Big Cat tarafından evlat edinilip büyütülene kadar birçok koruyucu ailede kaldı. Kaynaklarımıza göre, Big Cat aynı zamanda amcasıdır," diye rapor etti Bose.

"İşkenceci mi? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?" Clinton bir an düşündü ve sonra "Hay sıçayım!" diye bağırdı.

Max ve Bose ona döndüler. "Ne oldu? Onu tanıyor musun?" diye sordu Bose.

Clinton boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı. "Eskiden Japon mafya patronu Naruto Nakamura için çalışıyordum ve o sık sık "

Nakamura hiçbir şeyden korkmazdı, ama bu isimleri her söylediğinde gözlerinde saf bir dehşet ifadesi belirirdi."

"İlginç. Demek saldırganım İşkenceci," dedi Max, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak. "Böyle bir ismi olduğuna göre, insanlara işkence etmek konusunda bir iki şey biliyor olmalı, değil mi?"

"Bir iki şey mi?" Clinton ve Bose aynı anda tekrarladı. Bose devam etti. "Bu kadın işkence uzmanıdır. Kurbanlarına işkence etmek için yöntemler icat etmiştir. Özel silahlar kullanır. Güçlü mafya patronları bile onun ününden korkar. O bir sadist ve psikopat."

Max, kadının kendisine saldırdığında gösterdiği vahşeti hatırladı ve korumalarının haklı olduğundan şüphe duymadı. "Onun hakkında başka ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok," diye cevapladı Bose. "Sadece geçmişteki bazı görevlerini detaylandıran görev raporları var. Ve şunu söyleyeyim, bu kadın vahşi biri. Kaynaklarımız, onun hiçbir görevde başarısız olmadığını söylüyor."

"Bu da beni onun ilk başarısız görevi yapar mı?" "Evet, patron," diye cevapladı Bose.

"Hmm." Max düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bu da, başladığı işi bitirmek için geri döneceği anlamına geliyor."

Clinton yumruklarını sıktı. "Deneyebilir, ama başaramayacak."

"Güvenlik şefine malikanenin çevresindeki gözetimi artırması talimatını verdim bile. Yakında sizinle konuşmak için buraya gelecek, efendim. Artık ne bekleyeceğimizi bildiğimize göre, onun başarılı olmasını imkansız hale getireceğiz. Eğer bir daha ortaya çıkarsa, onu ortadan kaldıracacağız," dedi Bose kendinden emin bir şekilde. "O, ortadan kaldırılması gereken bir tehdit."

Max, Bose'un haklı olduğunu bildiği için cevap vermedi. Kadın tehlikeliydi ve onu öldürmek istediğini açıkça belirtmişti. "Neden onun hedefi oldum? Onun eylemlerinin ardında herhangi bir bağlantı veya neden buldunuz mu? Neden beni öldürmek istediğine dair bize fikir verebilecek herhangi bir şey?"

"Hayır efendim, henüz yok," diye dürüstçe cevapladı Bose. Sonra bir süre durakladı ve ekledi: "Ama olası bir bağlantı buldum. Ancak bunun konuyla ilgili mi yoksa sadece bir tesadüf mü olduğundan emin değilim."

"Ne kadar küçük olursa olsun, önemli olabilecek hiçbir şeyi göz ardı etmeyeceğiz. Başka ne buldun, söyle," dedi Max ciddi bir tonla.

Bose konuşurken uzaktan kumandadaki bazı düğmelere hızla bastı. "Big Cat. Gerçek adı Demyan Nikolai Sokolov. Rus ama Amerika'da büyümüş

Amerika'da büyüdü ve adını Damian olarak değiştirdi. Bratva patronu yasal yollara geçmiş görünüyor. Son yıllarda, güçlü patronlar yasal işlere yatırım yapıyorlar. Enerji, silah, tarım, imalat gibi dünyanın önde gelen tüm sektörlerinde birçok başarılı şirkete yatırım yaptılar."

Clinton kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi. "Ama bunun bizim durumumuzla ne ilgisi var?"

Bose başını salladı. "İki ay önce, Demyan Nikolai Sokolov Homers Group ile görüştü." Ekranda iki yaşlı adamın el sıkıştığı bir görüntü belirdi. Max, bunlardan birinin Walker olduğunu tanıdı, diğeri ise iri yapılı, topuz saçlı ve yüzü normalden daha büyük görünen bir yabancıydı.

Max bu görüntüyü görünce dik oturdu. "Walker mı?" Kingston ailesini en büyük düşmanı olarak gören Homers Group'un CEO'su Carter Walker.

"Evet, patron," diye onayladı Bose. "Belki Sokolov otellere ve tatil köylerine yatırım yapmak istiyor ve bunun için Homers Group'u seçti ve bu görüşme sizin saldırınızla hiçbir ilgisi yok. Ya da o ve yeğeni, İşkenceci, Walker'dan sizi öldürmek için bir sözleşme kabul etmiş olabilirler."

Bu gözlem Max'in kafasında daha fazla soru işareti yarattı. Bratva patronu bu işe karışmış olabilir miydi? Walker bu toplantıyı ayarlamış olabilir miydi? Carter Walker, Tesiera Anderson'ı onu öldürmesi için tutmuş olabilir miydi?

BÖLÜM 7. TALEP.

Yıpranmış binaya giden loş ışıklı sokak ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Tek ses, cırcır böceklerinin zayıf cıvıltıları ve Tesiera'nın botlarının kaldırıma çarpan düzenli tıklamalarıydı.

Durup etrafına bakındı. Binada görünen tek işaret, montajından tehlikeli bir şekilde sarkan büyük bir "R" harfiydi. İlk bakışta terk edilmiş gibi görünüyordu, ama gıcırdayan kapıların ardında, konuşulamayacak kadar tabu şeyler yatıyordu.

Tesiera, eskiden ofis alanı olan ama şimdi zevk ve eğlence için yeraltı sığınağına dönüştürülmüş binaya girdi. Uzun koridorun sonunda, tamamen siyah giyinmiş iki iri yarısı adamın koruduğu ikinci bir kapı vardı.

Ancak onu kontrol etmelerine veya kimlik sormalarına gerek yoktu. Tesiera'yı tanıyorlardı ve onun varlığından korkuyorlardı. Hemen kapıyı açtılar ve selam verdiler, ancak Tesiera bunu görmezden gelerek içeri girdi.

Yüksek kapıların arkasında bir merdiven vardı ve Tesiera, başka bir kapıya ulaşana kadar merdivenlerden indi. Bu kapı korumasızdı, ancak dijital tarayıcı ile donatılmıştı. Burası, yeraltı dünyasının tanınmış isimlerinin buluştuğu mekanın ana girişi

alt dünyasının önemli şahsiyetlerinin buluştuğu bir merkezdir. Yalnızca uygun kimlik doğrulaması olanların girebilmesini sağlamak için sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı.

Tesiera tarayıcıya yaklaştı ve elini kaldırarak işaret parmağındaki yüzüğü gösterdi. Tarayıcı yüzüğü algıladı ve ona erişim izni vererek kapıları otomatik olarak açtı.

Odaya girdiğinde, loş kırmızı ışıklar odaya sefil bir atmosfer katıyordu. Odanın ortasında, çeşitli sahnelerin oynandığı bir sahne vardı - özellikle BDSM aktivitelerine yönelik bir seks kulübü.

Big Cat neden bu gece burada buluşmak istemişti?

Tesiera, önünde oynanan erotik sahnelerin tadını çıkarmak için orada değildi; iş için oradaydı. Kalabalık odaya girerken yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. Bu kadar çok insanla çevrili olmaktan nefret ediyordu.

Mini etek, tanga, kısa üst ve bralet gibi açık giysiler giyen striptizciler aynı zamanda garsonluk da yapıyordu. Bazıları sadece meme uçlarını gizleyen pasties ile zar zor örtünmüştü. Seyircilerdeki erkekler utanmadan onları elliyor, giysilerinin içine para sıkıştırıyordu. Birinin dikkatini çekenler, baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdayarak kendilerini çağıran erkeğe yaklaşıyordu. Bazı erkekler striptiz ve kucak dansı isterken, diğerleri utanmadan oral seks ve diğer cinsel eylemler talep ediyordu.

Sadece en önemli konuklar, kırmızı kadife iplerle diğerlerinden ayrılmış podyumda en açık sahneleri izleyebiliyordu. Sahnede, demir bir yatak ve çeşitli sadist ve mazoşist eşyalar sergileniyordu. Performans, bir kadın aktrisin direk üzerinde şehvetli bir şekilde dans etmesiyle yeni başlamıştı. Seyirciler arasında hem erkekler hem de kadınlar vardı. Sonra bir erkek aktör ona katıldı ve egzotik dans hareketleriyle coşkulu kalabalığı eğlendirmeye devam etti.

Tesiera kalabalık arenada kendinden emin adımlarla ilerleyerek kulübün en ucundaki özel odaların girişine doğru yol aldı. Varlığı, erkeklerin onun çarpıcı güzelliğine hayranlıkla bakarken başlarını çevirip fısıltılar ve mırıldanmalarla dolu bir ortam yarattı. Dikkat çeken çekici ama gizemli bir aurası vardı, ancak aynı zamanda bazı erkeklerin korkuyla uzaklaşmasına neden olan bir tehlike hissi de uyandırıyor. Tesiera, onu tanıyan herkes tarafından hem hayranlık duyuluyor hem de korkuluyordu. Ve onu tanımayanlar tarafından da.

Odanın arkasındaki metal kapıya ulaştı ve kapıyı açarak masanın arkasında oturan sarışın bir kadının bulunduğu küçük bir ofisi ortaya çıkardı. Sekreter olmasına rağmen, neşeli tavırları ve açık saçık kıyafetiyle kolayca striptizci sanılabilirdi.

"Hoş geldin Tesiera," dedi gülümseyerek. "Patronu mu görmeye geldin?"

"Evet," diye cevapladı Tesiera. Resepsiyonist başını salladıktan sonra bilgisayarına bazı bilgiler girdi.

"Beni takip et," dedi, masasından kalkarak Tesiera'yı ofisin sonundaki başka bir metal kapıya götürdü. Yürürken, resepsiyonistin kısa eteği uyluklarına kadar sıyrıldı, bu yüzden sürekli eteğini düzeltmek zorunda kaldı. Dekolteli bluzu, göğüs dekoltesinin çoğunu ortaya çıkarmıştı - bu kurumda tipik bir sekreter kıyafeti. Tesiera, kulübün sekreterine "Neşeli Sarışın" diyordu, çünkü her zaman sarışın ve enerji dolu yeni sekreterler sürekli değişiyordu.

Metal kapının yanındaki güvenlik paneline şifreyi girdi ve kapı açıldı, kapalı kapıları olan özel odaların bulunduğu bir koridor ortaya çıktı.

"18 numaralı oda," dedi Perky Blonde ve Tesiera kısa bir baş sallamayla koridora doğru yürüdü. Metal kapı arkasından kapandı.

Tesiera 18 numaralı odanın kapısını çaldı ve cevap beklemeden içeri girdi. Big Cat yatakta oturuyordu, yanında iki yarı çıplak kadın vardı - biri arkasında sırtını ovuyordu, diğeri ise kucağında oturmuş, Tesiera'yı hemen tedirgin eden bir şekilde kıkırdıyordu.

Odada iki adam daha vardı ve Tesiera onları amcasının askerleri olarak tanıdı. Tartışmanın ortasındaydılar, ancak Tesiera odaya girince tartışmayı kestiler.

Big Cat, Tesiera'yı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sevgili Tesiera, hoş geldin. Seni bu kadar kısa sürede çağırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye cevapladı Tesiera, duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak. İki striptizci, bu çarpıcı, gülümsemeyen kadının kim olduğunu anlamaya çalışarak Tesiera'ya hayretle baktılar. Seks kulübünde tamamen giyinik olması onları daha da şaşırttı.

"Pekala, çocuklar. Yarın ofiste konuşmamıza devam edeceğiz. Ama şimdilik, İşkenceci ile önemli bir konuyu görüşmem gerekiyor." Big Cat askerlerini gönderdi, onlar da saygıyla selam verdikten sonra odadan çıktılar.

İki kıza dönerek Big Cat güldü. "Stacy, Riele, bize biraz yalnız kalalım. Sizi sonra çağırırım." Kızlar somurtarak kalktılar ve odadan çıktılar. Ana salona geri dönerken, Tesiera'nın korkutucu varlığı hakkında dedikodu yapmaktan kendilerini alamadılar.

Yatağın kenarından ayağa kalkan Big Cat, Tesiera'ya onu takip etmesini işaret etti. "Konuşmak için daha sessiz bir yer bulalım. Söyleyeceklerim sadece senin kulakların için." Bunun üzerine kapıyı açtı ve onları yeraltı mekanının derinliklerine doğru bir yola götürdü.

Tesiera kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. Burası zaten sessiz ve gizli bir yer değil miydi? Tanrı aşkına, yeraltındaydılar.

Big Cat'i takip ederek yeraltına doğru ilerledi. Maximilian hakkında konuşacaklarını söylemişti, ama şimdi yorgun düşmüştü.

Big Cat, ses geçirmez bir odaya açılan bir kapıyı açtı. Oda o kadar sessiz ve boştu ki, ayak sesleri bile boğuk geliyordu.

Yeğenine dönüp durakladı. "Bana söz ver, Tesiera," diye yalvardı Big Cat, "beni sonuna kadar dinleyeceğine söz ver." Bu sözleri Tesiera'yı şaşırttı. Big Cat'e hiç yakışmayan bir davranıştı, bu yüzden neredeyse endişelenmeye başladı. Neredeyse.

"Tamam. Konu nedir?"

Big Cat derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Bildiğin gibi, son iki yıldır faaliyetlerimizi yasallaştırmak için çalışıyorum. En büyük iki sendikamız bu plana tamamen destek veriyor. Bu süre zarfında, bize kâr, daha iyi bir imaj ve güvenlik sağlayan işler kurduk ve bunlara yatırım yaptık.

"Bu sayede bir süredir polisler ve FBI de peşimizden düşmüştür. Bu, adamlarımdan birinin suçu üstlenip mafya adına hapse girmesinden bu yana soruşturma görmeden geçirdiğimiz en uzun süre. Yasalara uymaya başlamamız, son yirmi beş yıldır yaptığımızdan daha fazla izlerimizi örtmemize yardımcı oldu."

"Bunları biliyorum," dedi Tesiera, bir fırsat kollayarak. Big Cat, "normal bir konuşma" yapmak istediğinde ona bu ayrıntıları anlattı. Onu mümkün olduğunca uzun süre telefonda tutmak için her türlü hileye başvururdu, bu, konuşmayı tek başına sürdürmek anlamına gelse bile.

"Güzel, bu iyi. Her neyse, beş ay önce otellere ve tatil köylerine yatırım yapmaya karar verdik. İki ay sonra, Homers Groups'un CEO'su Carter Walker ile tanıştım. Ancak birkaç ay araştırma yaptıktan, onların işlerini ve rakiplerini öğrendikten sonra, Homers Group'tan daha iyi yatırım yapılacak şirketler olduğunu fark ettim. Aslında, tam olarak bir şirket daha. İki iş ortağım da bu diğer şirketi tavsiye etti, çünkü çok daha karlı ve daha iyi yönetiliyor. Üç gün önce, nihayet istatistikleri aldık ve bu şirketle başarılı bir anlaşma yapabilirsek, milyarlarca dolarlık kar elde edeceğiz."

Tesiera, Big Cat'in ifadesini izlerken şüpheleri artıyordu. Şüpheyi kaşlarını çatı ve Big Cat'in yüzündeki suçlu bakışları omurgasını ürpertti. Hayır, bu işin gidişatından kesinlikle hoşlanmamıştı.

Yumruğunu sıkı, tırnakları etine batıyordu. "Bahsettiğin 'diğer şirket' Kingston Hotels and Resorts, değil mi?"

Big Cat yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes aldı. "Evet, Maximilian Kingston'ın sahibi olduğu şirket."

Tesiera iki kez gözlerini kırptı. Sonra kayıtsız bir ifadeyle ona bakmaya başladı.

Onun boş bakışı Big Cat'i daha da temkinli hale getirdi, çünkü o anda bir maskeye baktığını biliyordu. Söylemesi gereken her şeyi bitirse iyi olurdu. Boğazını temizledi. "Araştırmamızdan sonra Kingston Hotels and Resort'un sahibi olduğunu biliyordum, ama taraf değiştireceğimizi hiç düşünmemiştim.

Üç gün önce, araştırmacım Homers Group'un görüldüğü kadar finansal açıdan güçlü olmadığını ve onlara yatırım yaparsak büyük bir kayıp yaşayacağımızı gösteren gizli belgeler buldu.

“En çılgın rüyalarımdaya bile Maximilian Kingston'a ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim, ama ihtiyacım var. Babanın intikamını almak için bunca zaman beklediğini biliyorum ve biliyorum ki bu çok fazla bir istek, ama intikamını bir kenara bırakabilir misin, Siera? Sadece biraz daha, sonra...”

"Nasıl böyle bir şey önerebilirsin?" diye fısıldadı. Bir zamanlar kayıtsız olan gözleri öfkeyle parladı. "Böyle bir şeyi nasıl *düşünebilirsin*? böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Tesiera..."

“O adam babamı, *senin* kardeşini öldürdü. Nasıl onun hayatını bağışlamamı söyleyebilirsin?” Konuştukça sesi öfkeyle yükseliyordu. “Masum babama silah doğrultup tereddüt etmeden hayatını alan o orospu çocuğunu arıyordum. O canavarı yıllardır arıyordum! Şimdi nihayet onu buldum ve sen ne diyorsun? Onu öldürmemem mi gerekiyor? Nasıl yaparsın Damian amca?”

"Biliyorum. Zor olduğunu biliyorum. Zor olduğunu biliyorum, anlıyorum." Ona dokunmak için hızla yaklaştı, ama Siera ondan uzaklaştı. Damian durdu ve başını salladı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, Siera. Ben de o adamın ölmesini istiyorum. Roman'ı öldürdüğü gibi onu da öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyorum. Ancak bunun benim değil, *senin* savaşın olduğunu biliyorum ve kardeşime adalet getireceğine güveniyorum. Senden tek istediğim bana biraz zaman vermen. İki ay. Bana sadece iki ay ver, bu anlaşma tamamlanacak, sonra istediğini yapabilirsin. Eğer o şimdi ölürse, iktidarda bir değişiklik olursa anlaşmayı kaybetme ihtimalimiz %90. Maximilian Kingston'a ihtiyacımız var. Sadece iki ay, Tesiera. Lütfen?"

"Onu öldüreceğim," dedi soğukkanlılıkla. Ona o kadar yaklaştı ki, gözlerindeki ateşli öfkeden başka hiçbir şey göremiyordu. "İş anlaşmaların umurumda değil. Güç dengesindeki değişiklik umurumda değil. Maximilian Kingston on dört gün sonra bir tekne gezisiyle Massachusetts'e gidecek ve ben onu bekliyor olacağım. Onu bir domuz gibi keseceğim, lüks teknesini bağırsaklarıyla süsleyeceğim ve kanıyla boyayacağım."

"Oh, Tesiera..." Big Cat kendini çaresiz hissetti. "Bir hafta önce, en iyi özel dedektiflerimden biri olan Tiger'a Maximilian Kingston hakkında daha fazla araştırma yapmasını söyledim ve gerçek şu ki, o adam bir katil gibi görünmüyor. İmajı çok... muhteşemdi. Gerçek şu ki, doğru adamı yakaladığımızdan şüphe etmeye başladım

. Tiger'dan daha fazla araştırma yapmasını istedim ve senin de adama biraz daha zaman tanımayı kabul edeceğini umuyordum..."

O, kendi düşüncelerini kelimelere döküyordu ve bu onu daha da öfkeliendiriyordu. "Onun gibi erkekler gerçek kimliklerini gizlemeyi bilirler. Bir maske takarlar ve dünyanın onları farklı görmesini sağlarlar. Bunu herkesten daha iyi bilmelisin. Sonuçta, Bratva'nın başı olsan da yetkililerin elinde seninle ilgili hiçbir şey yok."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama yine de..."

"Burada yaşıyorum." Tesiera elini kaldırıp kalbinin üzerine koydu, göğsünü sıktı. "Geceleri uyuyamıyorum çünkü gözlerimi her kapattığımda o günün anıları canlanıyor. O piç kurusu, babamı soğukkanlılıkla öldürdükten sonra özgür bir adam gibi yaşayıp nefes alırken ben huzur bulamıyorum. Ölümü yirmi yıl gecikti, ama artık daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

Geri adım attı ve kapıya doğru yürüdü. Sonra durdu ve ona döndü. "Onun zamanı doluyor, Büyük Kedi. Birkaç hafta içinde Maximilian Kingston ölü bir adam olacak."

Arkasını dönmeden kapıdan çıktı.

.

BÖLÜM 8. AVLANAN AVCI

Max mutfak tezgahının önünde durmuş, hazırladığı omlete eklemek için sebzeleri dilimliyordu. Ekmek tost makinesinde kızarıyor, kahve demleniyordu. Hayatına kast edilen saldırının üzerinden iki hafta geçmişti ve yaraları büyük ölçüde iyileşmişti; sadece ara sıra hissettiği zonklama veya ağrı, yaralarını hatırlatıyordu.

Yemek yapmaktan hoşlanıyordu. Bu onun için bir tutku olmaktan çok bir hobiydi ve çoğu yemeğini kendisi pişiriyordu. Zavallı aşçısı Alan bile onu mutfaktan uzak tutmaktan vazgeçmişti. Alan, patronunun yeni tarifler denemekten hoşlandığı gerçeğini kabullenmişti.

Zeus, Max'in ayaklarının dibinde sırt üstü yatmış, Max'in pijama pantolonunun kenarını tutup çekmeye çalışıyordu.

Max sebzeleri doğramayı ve yumurtaları bir kaseye kırıp baharatlamayı bitirdi. Doğrama tahtasını ve kaseyi aldı ve ocağa doğru döndü, ama Zeus pantolonunun kenarını ağızına almıştı ve Max'in hareketi Zeus'un ağızındaki pantolonun yırtılmasına neden oldu ve neredeyse onu düşürüyordu.

Köpek yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Zeus! Az kalsın düşüyordum dostum," diye azarladı Max ve Zeus kumaş parçasını tükürdü, sonra mutfaktan kaçtı.

Max başını sallayarak iç geçirdi. Ocağa ulaştı, bir tava çıkardı, içine biraz yağ döktü ve ocağı açtı. Yağlı tavayı alevlerin üzerine koydu ve baharatlanmış yumurtaları tavaya döktü.

Tam o sırada, önlüğünün cebinde telefonu çaldı ve titreyen cihazı çıkardı. Gülümsedi.

"Günaydın Valerie."

"Max! Aman Tanrım. Seni çok özledim. Nasılsın?" Valerie'nin sesi telaşlıydı ve Max, telefonun diğer ucunda Valerie'nin gülümsediğini hayal edebiliyordu. Max, telefonu omzuyla kulağına bastırdı ve boş ellerini kullanarak kahvaltıyı hazırlamaya devam etti.

Sebzeleri yumurtaların içine döktü. "Ben iyiyim. Kocanla tatilin nasıldı? Eminim çok eğlenceliydi, bu yüzden bu kadar heyecanlandım

ve son iki hafta boyunca beni bir kez bile aramadın," diye azarladı Max ve Valerie güldü.

"Hadi ama, öyle değil. İki gece önce döndük. Merak etme, telafi etmek için sana Fransa gezimizden tüm eğlenceli fotoğrafları ve anıları mesajla göndereceğim."

Max, cızırdayan yumurtaları karıştırırken gülümsedi. "Çok sevinirim. Peki, Jack nasıl?"

"Jack iyi, beni o harika seyahate çıkardığı için dünyanın en iyi kocası. Hazel de amcasını çok özliyor. Eyfel Kulesi'nde çektiğimiz fotoğrafları görene kadar bekle. Onun yaklaşan dördüncü doğum günü partisi için kesinlikle onları kullanacağız."

"Kızımın neredeyse dört yaşına geldiğine inanamıyorum. Doğduğunda hastane odasında olduğumu ve yeni doğmuş minik bedenini kollarımda tuttuğumu hatırlıyorum. Şimdi bir ay sonra dört yaşına mı girecek? Kendimi biraz yaşlı hissediyorum." Max güldü. Tost makinesinin patladığını duydu ve kızarmış ekmek makineden fırladı.

"Yaşlanıyorsun Max," diye alay etti Valerie. "Güzel yeğenleri olan tek kişi sen değilsin. Ben de güzel bir baldızım olsun istiyorum, onunla dedikodu yapıp sevgi dolu bir ilişkim olsun."

Max ısıyı düşürdü ve ekmeğe baktı. Valerie sık sık onu "bekar ve yalnız" olduğu için alay ederdi. Artık buna alışmış olmasına rağmen gözlerini devirdi.

"Zamanı gelince, Val."

"Ah, canım, saldırıyı neredeyse unutuyordum! Lütfen bu berbat kardeşini affet. Şimdi nasılsın? Umarım iyisindir. Yaralandın mı?"

"İyiyim, merak etme," dedi. Max, beş gün önce bir kez daha suikasta uğramıştı. Suikastçı Torturer değildi, ama yine de aklına o yakalanması zor güzellik geldi. Valerie'ye ondan bahsedeceği yoktu tabii. "Walker'dı."

"Nasıl olur da yine sana saldırması için adam gönderir? Bu adamın sana yaptığı ilk saldırı değil, kardeşim. O piç kurusu, yaşlı adam. Babamız öldü. Neden babamıza olan nefretini sana aktarmaya devam ediyor? Onun metresiyle yatan sen değildin, Tanrı aşkına!"

Max güldü. "Sakin ol Val. Tek ihtiyacım olan, onu işaret eden bir kanıt, o zaman işi biter."

"Bu noktada, onunla kanunların ilgilenmesini bile istemiyorum. Onu öldürmek için ölümcül muhafızlarından birini gönderemez misin? Öfkeli olanı gönder."

Adı neydi... Evet, Bose. Bose'u gönder de yaşlı herifi öldürsün," diye Valerie öfkeyle tısladı.

Max, Valerie'nin şiddetli tepkisine güldü. "Benim öyle çalışmadığımı biliyorsun, kardeşim."

"Kendi iyiliğin için fazla dürüstsün kardeşim. Bence o pisliği öldürmelisin. Maxi'nin elinde yaşadığımız onca şeyden sonra, neden onun saçmalıklarını dinleyelim ki? Sırf sen iyi çocuk olmak istiyorsun diye tek erkek kardeşimi kaybetmek istemiyorum."

"Sanırım bu aralar şirketine bir şeyler oluyor. Bu konuda çok gizemli davranıyorlar, ama ben hissediyorum ki..."

Arka planda bir çocuğun ağlaması konuşmalarını böldü. "Ugh, seni sonra ararım kardeşim. Hazel, oyuncak ayısını kaybettiği için ayıcığını kaybettiği için ağlıyor. Eşyalarımızı henüz yerleştirmedik, her yer dağınık."

"Tamam, Jack'e selamlarımı, Hazel'a sevgilerimi ilet," dedi Max, yumurtaları tabağa koyarken.

"Onlara söylerim. Merak etme, Hazel ve ben yakında seni ziyarete geleceğiz."

Max gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyorum." "Hoşça kal!" Hat kapandı.

Max başını salladı. Valerie, Hazel ile uğraşmakla meşguldü. Mutfak kapısı açıldığında başını kaldırdı ve Bose içeri girdi.

"Patron, Harvey geldi," dedi Bose, mutfağı dolduran hoş kokuyu içine çekerek.

Harvey Shaw, onun güvenlik şefiydi. "Ah, harika. Sen ve Clinton sporcu yaşam tarzına takıntılı olduğunuz ve karbonhidrat yiyemediğiniz için, tostumu paylaşacak biri var," dedi Max, biri kendisi, biri Harvey için olmak üzere iki kupa alırken. "Onu içeri gönder."

Birkaç dakika sonra, Harvey patronuna selam vererek yemek masasına doğru yürüdü, Bose ise onun kahvaltısını içeren iki tabak taşıyordu.

"Günaydın, Harvey. Gel ve otur," dedi Max gülümseyerek, karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ben de kahvaltı hazırlıyordum, istersen sen de katılabilirsin."

Harvey teklifi memnuniyetle kabul etti ve oturdu. Max, Bose'a kahveyi getirmesini işaret etti ve Bose hızlıca başını sallayarak Max'in arkasında dikkatle bekledi. Taze demlenmiş kahve ve pişmiş yumurtaların kokusu odayı doldurdu ve Harvey'in ağzını sulandırdı.

"Teşekkürler efendim," dedi Harvey, kahvesinden bir yudum alarak. "Bu harika." Max gülümsedi. "Beğendiğine sevindim. Peki, benim için neyin var?" Harvey öne doğru eğildi, gözleri Max'inkilerle buluştu. "Her şey hazır efendim."

Orada güvende olacağınızdan emin olabilirsiniz."

Max kaşlarını kaldırdı. Yeni otellerinin açılışı iki gün sonra Massachusetts'te olacaktı ve Max zamanının çoğunu yatı *The Cardel*'de geçirecekti. Hayatına bir kez daha suikast düzenlenecekse, bu *The Cardel*'de ya da yeni otelde olacaktı. Harvey'nin bugün burada olmasının ana nedeni buydu.

Max, tostundan ve çırpılmış yumurtasından bir ısırık aldıktan sonra sordu. "Ne tür önlemler aldınız?"

Harvey kahve fincanını masaya koydu ve sandalyesine yaslandı. "Özel kuvvetler deneyimi olan ek güvenlik görevlileri tuttum. Yeni otelde bir birim olacak, on iki kişilik bir ekip jetinize, yirmi üç kişilik bir ekip de yatınıza yerleştirilecek efendim."

Max etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Tamam. *Cardel*'in güvenliğini bana anlat. Tesiera Anderson'a karşı nasıl güçlendiriyorsunuz? O kadın bir uzman."

Harvey bir an durup düşüncelerini topladı. "Özel gözetim ve güvenlik ekibinin yardımıyla ona bir tuzak kuruyoruz. Ona hazırlıklı olacağız efendim. Sizi otel odanızda veya yatınızda saldırmasını bekliyoruz ve onu orada yakalayacağız."

Max memnuniyetle başını salladı ve kahvaltısından bir ısırık aldı. "Walker ne olacak? Onun tuhaf davranışlarından bıktım artık."

"Ek sözleşmeli çalışanlar Walker'ın oluşturduğu tehdidin farkındalar. Walker'ın hareket halindeyken size saldırmayı tercih etmesine karşı hazırlık yapmak için tatbikatlar yapıyorlar. Walker'ın size yönelteceği her türlü tehdidi tespit edip etkisiz hale getirebileceklerine güveniyorum," diye yanıtladı Harvey.

Max iç geçirdi. "Tam olarak kaç tane yeni adam her adımımı takip edecek?"

"Beş, artı Bose ve Clinton. Toplam yedi," diye cevapladı Harvey.

Max başını salladı. "Bunu yapamam. Benim kalabalık gruplardan hoşlanmadığımı biliyorsun. Bu sadece beni kamuoyunun dikkatine çekecek ve başıma daha fazla tehlike getirecek."

"Efendim, Bose ve Clinton sadece iki kişi. Çok yetenekli olsalar da, bu tehlikeli dönemde sizi korumak için daha fazla kişiye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum," diye Harvey onu ikna etmeye çalıştı.

"Hayır."

"Peki, size bir koruma daha eklemeye ne dersiniz, efendim? Böylece üç korumanız olur."

Max, teklifi düşünerek düşünceli bir şekilde mırıldandı. Birkaç hafta içinde iki büyük suikast girişiminden kurtulmuştu. Her iki takipçisi de avlarından vazgeçmeyecekti. Normal şartlarda kendini koruyabilirdi, ama bu durum normalden çok uzaktı. Kabul etmekten başka seçeneği yoktu. "Peki o zaman."

"Harika, efendim. Teşekkür ederim." Harvey, bu engeli aştığı için rahatlamış bir şekilde cevap verdi. "The Torturer'a gelince, Massachusetts'te size saldırırsa, tuzağımıza düşecektir."

Max'in dudakları seğirdi. Her şey plana göre giderse, iki gün içinde Tesiera Anderson'ı yakalayacaktı. Avcı, av haline geldiğinden habersizdi.

BÖLÜM 9. HAREKET HALİNDEKİ GÖREV.

Big Cat, Tesiera'nın yatak odasının kapısına yaslanarak, onun görevine hazırlanmakla meşgul olduğunu izliyordu. Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı, sadece komodinin üzerindeki küçük bir lamba, aynanın önündeki deri giysili figüre hafif bir ışık saçıyordu. Tesiera vücuduna çeşitli silahlar takıyor, botlarına ve beline çeşitli bıçaklar takıyor ve ceketinin içine iki tane daha saklıyordu. Silahını kontrol etti, mermi yükledi ve kalça kılıfına yerleştirdi.

"Tesiera," dedi alçak sesle, bir kez daha onu ikna etmeye çalışarak.

Tesiera onu görmezden geldi ve sadece elindeki işe konsantre oldu. Onun kendisini durdurmaya çalışacağını tahmin etmişti, özellikle de önceki gün onu aramışken, ki o aramayı cevaplamamayı tercih etmişti. Birkaç saat önce kapısına geldiğinde bu hiç de sürpriz olmadı. Ancak, askerlerinden birine yapacağı gibi, onu zorla görevden alıkoymayacağını biliyordu.

Big Cat'in dünyasında, istediği şeyi elde ederdi. O, yeraltı dünyasında çok korkulan güçlü bir adamdı ve korkusuz, otoriter babasının yumuşak tarafını gören tek kişi oydu.

"Bu geceki görevin hakkında içim rahat değil," dedi Big Cat, onu vazgeçirmeye çalışarak. "Ya bir tuzağa düşersen?"

Tesiera durakladı ve omzunun üzerinden ona bakarak sözlerini düşündü. Ama sonra başını salladı. "Bu gece beni hiçbir şey durduramaz," diye kararlı bir şekilde cevap verdi. "Onu öldüreceğim."

"Tesiera, lütfen," diye yalvardı Big Cat. "Bunu bir daha düşün."

Tesiera ona döndü, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bunu yapmak zorundayım," dedi. "Babam için."

Big Cat başını salladı, gözlerinde bir parça hüznün vardı. "Sadece iki ay daha bekle, o adamın kafasını tepsidede sunabiliriz."

Tesiera, gözleri öfkeyle parlayarak Big Cat'e doğru adım attı. "Bunu bir gün daha erteleyemem."

Big Cat omuzlarını düşürerek iç geçirdi. Bu kadını on sekiz yaşına kadar büyüttüğü ve onun ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu.

"Endişen için teşekkür ederim, Big Cat," dedi Tesiera. "Ama bunu yapmak zorundayım. Bu, çok uzun zaman önce yapılması gereken bir şey."

Big Cat ona baktı, gözleri hüznüydü. Başarısız olduğunu biliyordu ve onu aksine ikna edemeyecekti. Tesiera kapıya doğru yürürken kenara çekildi.

"Tesiera," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Dikkatli ol."

Tesiera arkasına bakmadan başını salladı. İçinde kötü bir his vardı, sanki içgüdüleri bile bu geceki görevi tehlikeli buluyormuş gibi. İlk kez bu hissi görmezden gelmeye karar verdi. Risklerin farkındaydı, ama almaya hazırdı. Çok uzun süre beklemişti.

Ay ışığının etrafına gölgeler düşürdüğü evden dışarı adım attığında, bunun beklediği an olduğunu biliyordu. Bu gece, Maximilian Kingston'ı öldürmek için bir kez daha deneyecekti.

Bu sefer başaracaktı.

Kilitleri başarıyla açtıktan sonra, Tesiera pencereyi itip tekneye girdi ve potansiyel risklere rağmen içeri girmenin bir yolunu bulduğu için rahatladı. Çevresini hızla gözden geçirdi ve kendini koridorun ilerisinde Maximilian'ın bulunduğu yere giden bir koridorda buldu. Yavaşça hareket ederek, gürültü konusunda fazla endişelenmiyordu; çıplak ayakları zeminde sessizdi. Haritayı kontrol ederek, soldaki üçüncü odanın hedefi olduğunu belirledi. Tam kapı koluna uzanırken, ayak sesleri ve konuşma sesleri kulağına ulaştı.

Bir kapıya giden bir merdiven fark etti ve bunun tek seçeneği olduğunu anladı. Hızla tırmandı ve fark edilmemek için kapağın içinden içeri süzüldü.

Ve işte orada, cam tavanın üzerindeydi. *Kim cam tavan falan takar ki?* diye tiksintiyle düşündü, ama hemen bunun sağladığı avantajı fark etti. Bulunduğu yerden, birkaç oda boyunca aşağıda olan biten her şeyi görebiliyordu.

Bulunduğu dar alan karanlıktı, bu da onu aşağıdaki herkes için, özellikle yukarı bakmadıkları sürece, neredeyse görünmez kılıyordu. İzlerken, üç adam görüldü ve Tesiera'nın içgüdüleri ortadaki adama odaklandı. O, Maximilian Kingston'dı. İki korumasıyla konuşuyordu ve görünüşe göre, onun odalarına gidiyorlardı.

Tesiera, Maximilian'ın adının yazılı olduğu büyük altın kapıya ulaşana kadar tavanda sürünerek onları takip etti.

Tesiera, olabildiğince hareketsiz kalarak onları izlerken gözlerini devirdi. Bir süre konuştular, sonra iki koruması ayrılıp asansöre bindi. Sonra Max kapıyı açıp içeri girdi.

Bingo.

Tesiera, hedefinin tam istediği yerde olduğunu fark edince dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Odanın üstüne gelip içeride olan biten her şeyi görebilecek konuma geldi. Max duş almaya hazırlanıyordu.

Mükemmel. Banyoda onu bir sürpriz bekliyor olacaktı.

Banyoya doğru ilerledi, ama sonra gözleri adamı bir kez daha gördü ve durup onu izlemeye başladı. Maximilian gömleğini çıkardı, ama pantolonunu çıkarmak üzereyken telefonu çalmaya başladı. Telefonu açtı ve odada dolaşmaya başladı.

"Evet. Ben gelene kadar her şeyin hazır olmasını istiyorum. Tüm yöneticilerle görüşeceğim."

Tesiera'nın gözleri bir anlığına onun etkileyici özelliklerini taradı. Artık gömleksiz olan Maximilian'ın ne kadar zarif bir vücuda sahip olduğunu görebiliyordu. Kaslı vücudu, spor yapmaya ne kadar zaman ayırdığını açıkça gösteriyordu. Her kas belirgin, vücut yağı son derece düşüktü. O bir sanat eseri idi.

"Aynen öyle! Sana güveniyorum Jones. Her şeyi harika bir şekilde halledeceğini biliyorum."

Tesiera gözlerini düşmanından ayırdı ve mümkün olduğunca az ses çıkararak, bulunduğu yerden tuvalete inmenin bir yolunu aradı. Makine dairesinden aldığı İngiliz anahtarını kullanarak tahtayı kenara itti, boşluktan geçerek tuvalete indi. Aklında, sonunda kafasına silah dayadığında yüzündeki ifade vardı.

Ani bir alarm sesi kulaklarını sağır etti ve kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Bir anda yerdeydi ve uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

Bilinci kaybolmaya başlarken, ayak seslerinin kendisine yaklaştığını duydu. "Onu yakaladık! Onu yakaladık!" Tanımadığı bir erkek sesi sevinçle bağırdı.

"Kesinlikle o! Onu yakaladık," dedi başka bir ses.

Odaklanmaya çalıştı, ama zihni kayıp gidiyordu, parmaklarının arasından kayan kum gibi. Etrafındaki sesler sanki su altındaymış gibi boğuk ve bozuk geliyordu. Bir zamanlar keskin ve net olan düşünceleri, şimdi karışık ve tutarsız bir karmaşa gibi geliyordu.

Ne olmuştu?

Kalkmaya çalıştı. Kaçmaya çalıştı.

Yaklaşan ayak sesleri duyunca başını kaldırdı. Uzun boylu, gölgeli bir figür onun üzerine eğildi ve o tuhaf erkeksi yapıyı tanıdı.

Maximilian Kingston.

"Biraz zaman aldı, ama artık sen benimsin, Tesiera İşkenceci," dedi.

Onu aşağı çeken karşı konulmaz güce boyun eğdi. Gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Bilinci ve bilinçsizlik arasında bir durumda asılı kaldı. *Bilmeliydim, diye düşündü. Asla yanılmayan içgüdülerimi ilk kez görmezden geldiğim gün, düşmanımın eline düştüğüm gün olacak.*

Derin, rüyasız bir uykuya dalarken dünya karardı.

BÖLÜM 10. CEPHE: GERÇEK CANAVAR.

"Sanırım uyandı."

Tesiera, bilincine geri dönerken uzaktan bir ses duydu.

Yavaş yavaş çevresini daha iyi fark etmeye başladı ve görüşü netleşmeye başladı. Tesiera hareket etmeye çalıştı, ama derisine batmış bir şeyle dik pozisyonda sabitlenmişti.

Birdenbire uyandı ve kendini tanıdık olmayan bir odanın ortasında bir sandalyeye zincirlenmiş halde buldu. Sis dağıldıkça gerçeği anladı: görevinde başarısız olmuştu. Yine.

"Oh, şükürler olsun," dedi başka bir ses. Ayak sesleri ona yaklaştı, ama başını kaldırıp bakamadan, güçlü bir yumruk çenesine indi.

Tesiera kan ve tükürük karışımını tükürdü, sonra başını kaldırıp önünde duran iki iri yarı adamı gördü. Kapsamlı gözetimi sayesinde onları iyi tanıyordu: soldaki, uzun siyah saçları geriye taranmış ve sakallı olan Clinton'dı; sağdaki ise, ona vuran, kısa kesilmiş sarı saçları ve öfkeyle yanan kahverengi gözleri olan Bose'du.

Adam, onu kendi işkence aletleriyle işkence etmekten başka hiçbir şeyden zevk almayacak gibi görünüyordu.

Beklenmedik bir yumruk daha burnunu kırdı. Tesiera inledi; darbe çok acı vericiydi, ama o acıya alışkındı. Hayatında acı tanıdık bir şeydi ve sadece bir inilti çıkardı. Burnundan kan fişkırdı.

"Yeter artık, Bose," dedi Clinton. Bose yumruk atarken durdu. Bir an tereddüt ettikten sonra, elini indirdi ve Tesiera'ya öfkeyle baktı. Bakışlar öldürebilseydi, Tesiera çoktan ölmüş olurdu.

"Onu öldürebilirim..." Tesiera'ya atıldı, elleri boynunu kavramak üzereydi. Clinton, ona ulaşamadan onu engelledi.

"Unutma, patron ona dokunmamamızı söyledi. Uyandığında ona haber vermemizi söyledi," dedi Clinton yatıştırıcı bir sesle ve onu bıraktı. Bose öfkeli nefeslerle göğsünü kabartırken, Tesiera onları izliyordu.

"Peki," dedi Bose ve gömleğini düzeltti. O ve Clinton, Tesiera'nın yanından ayrılıp kapıya doğru yürümeye başladılar, ama sonra Bose durdu ve ona dönerek yüzünü ona çevirdi.

"Her yumruk, Max'i öldürmeye çalıştığın her deneme için atıldı. O olmasaydı, seni öldürürdüm," dedi Bose öfkeyle.

Tesiera onun küçük konuşmasına cevap vermedi.

Bose ve Clinton odadan çıktı ve Tesiera'yı zihnini dolduran milyonlarca düşünceyle yalnız bıraktı. Daha önce hiç yakalanmamıştı. Hiç.

Hedeflerini aramak için birçok tehlikeli yere girmişti ve bu hedeflerin çoğu dünyanın en tehlikeli insanlarıydı. Paranoyak yeraltı dünyası adamları, paranın satın alabileceği en iyi güvenlik önlemleriyle kendilerini koruyorlardı. Yine de işini yapmıştı ve iyi yapmıştı.

Ancak, iki hafta içinde, görevinde iki kez başarısız olmakla kalmamış, aynı zamanda yakalanmıştı da — yeraltı dünyasının patronları tarafından değil, bir beyin cerrahı ve iş adamı tarafından. Tesiera, vücudu hareketlerden dolayı ağrıyor olmasına rağmen, alaycı bir kahkaha attı.

Kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Onun gibi bir dünyada, böyle bir işi yapan biri, inanılmaz derecede uyanık olmak zorundaydı. İçgüdülerine güvenmeli, iş sırasında etrafındaki her şeyi farkında olmalıydı. Ve her görevin her anında yüzde yüz konsantre olmalıydı. İntikamın gözünü o kadar kör etmesine izin vermişti ki, tüm bu kuralları ihlal etmiş, tüm uyarı işaretlerini görmezden gelmiş ve daha da kötüsü, düşmanını hafife almıştı.

Yani, evet, suçlayacak kimsesi yoktu, sadece kendisi vardı.

Kapı açıldı ve Tesiera başını kaldırdı. Max, iki korumasının eşlik ettiği, şık çizgili bir takım elbise giymiş olarak içeri girdi. Bu adamın gücün vücut bulmuş hali olduğunu fark etmedi değil. Hiçbir erkeğin bu doktor kadar zarif ve kendinden emin davrandığını görmemişti.

"Uygun iyi miydi?" diye sordu Max ona doğru yürürken. Boş odada tek ses, tasarımcı ayakkabılarının ritmik vuruşlarıydı.

Max, yaralı yüzüne bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ona dokunmamanızı söylediğimi sanıyordum." Bose'a döndü.

"Üzgünüm patron. Ben... kendimi kaybettim."

Max derin bir nefes aldı ve Tesiera'ya döndü. Keskin bakışları hiçbir şeyi kaçırmadı. Bu kadının neden onu öldürmeye çalıştığını anlamaya çalışırken zihni hızla çalışıyordu.

O anda Max, güvenlik şefini dinleyip banyosuna tuzak kurduğu için mutluydu. Aksi takdirde, çoktan ölmüş olacaktı.

Dikkatini kadının ifadesiz yüzüne verdi. Ateşli kahverengi gözleri, onun bakışlarıyla buluştuğunda ölüm vaadiyle doluydu.

"Seni kim gönderdi?"

Tesiera cevap vermek için bir an bekledi. "Beni bırakırsan belki sana söylemeyi düşünebilirim."

Max bu tuzağa düşmedi. Kadın onu sinirlendirmeye başlamıştı. Gözleri karardı. "Bana cevap vereceksin, Tesiera Anderson. Seni beni öldürmek için kim gönderdi?"

Max'in ses tonu onu şaşırttı. Onun böyle bir tarafı olduğunu bilmiyordu.

Belki de sonunda gerçek yüzünü gösteriyor, diye düşündü. Artık zamanı gelmişti; Max'in dünyaya gösterdiği maskesinden bıkmıştı.

Kuruyan kanın arasından ona kurt gibi bir gülümseme attı. "Yaklaş da sana söyleyeyim."

Bose burnunu çektirdi. "Patron, bırak da onu öldüreyim. Bütün bu olayı ortadan kaldıracabiliriz ve kimse asla bilmez."

Max, korumasına sözsüz bir emir verdi ve Bose nefesini bıraktı. "Üzgünüm patron."

Dikkatini, istediği bilgiyi saklamakta kararlı olan bu kadına geri çevirdi.

"Bose, Clinton. Çıkın," diye emretti Max. İkili, itiraz etmeden önce birbirlerine baktılar. Ama sonra patronlarının yüzündeki ifadeyi gördüler; alışık olmadıkları bir ifadeydi. Öfkeydi, daha önce onda hiç görmedikleri bir öfke.

"Tamam, patron," diyerek odadan çıktılar.

Max kapının kapanma sesini duydu ve sonra sordu, "Walker mı gönderdi seni?"

"Kimse beni seni öldürmem için göndermedi."

"O zaman neden buradasın?" diye karşılık verdi Max.

Tesiera gözlerini ona dikti. "Ölmeni istiyorum."

"Neden?" Max sandalyesinin etrafında dolaşarak cevabını bekledi. "Biliyorsun, birçok insan benim ölmemi istedi. Küçüklüğümden beri. Bazıları bunu başarmak için aşırıya bile kaçtı. Cehennemi yaşadım; hayatımın en kötü anları senin gibi insanlar yüzünden oldu." Max iki kez etrafında dolaştıktan sonra tam önünde durdu. Önünde çömeldi, gri gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Emin ol, seni kimin gönderdiğini söylemedikçe buradan çıkamazsın. Ve eğer uymazsan, Bose'u üstüne salacağım."

Tesiera hiçbir şey söylemedi, yüzündeki ifade okunamazdı.

Max doğruldu. "Özel dedektifim senin hakkında ilginç bilgiler edindi. İşkenceci..." Biraz durakladı. "Sana öyle diyorlar, değil mi?"

seni böyle çağırıyorlar, değil mi? İnsanları günlerce, inanılmaz derecede başarılı ve inanılmaz derecede acı verici yöntemlerle işkence ediyorsun — düşünmek bir yana, ağzıma bile alamayacağım birçok şey. İnsan hayatı umurunda değil. Sen bir canavarsın, İşkenceci Tesiera."

Ona tiksintiyle baktı.

"Gözlerin çok soğuk, çok fazla kötülüğün vücut bulmuş hali. Bu odadaki tek soğukkanlı katil sensin." Bir süre durakladı. "Peki neden benim ölmemi istiyorsun? Diğerlerinin neden istediğini anlıyorum. Ama sen? Anlayamıyorum."

"Ben bir katilim ve başka biri gibi davranmıyorum. Senin aksine, Maximilian Kingston. Sen dürüst biri gibi davranıyorsun. Ama o maskenin arkasında, sen de benim gibisin. Bir katil. Bir cani. Kötü birisin," diye onun sözlerini ona geri attı. "Sen çocukların çocukluklarını çaldın. İnsanların tüm hayatlarını çaldın. Yaşlı bir adamın gözlerine bakıp, onun hayatını bağışlamasını yalvaran, ama yine de onu öldüren kurşunu ateşleyen bir katil."

"Senin gibi insanları tanıyorum çünkü ben de senin gibiyim. Ve insanların olmadıkları biri gibi davranmalarından nefret ediyorum," diye vurguladı.

Biri kapıyı çaldı. Max bir an için kim olursa olsun onu göndermek istedi, ama vazgeçti. Önemli bir şey olmadıkça onu rahatsız etmemelerini söylemişti, bu yüzden kişinin içeri girmesini söyledi.

Harvey başını içeri soktu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama Bay Anderson'ın size ihtiyacı var."

"Ona göz kulak ol. Hemen dönerim," dedi Max çıkmadan önce.

Tesiera onun uzaklaşmasını izledi ve kapıdan çıktıktan sonra, imkansız düşünmeye izin verdi. *Bu bir hata olabilir mi? Bu adam babamın cinayetinde masum olabilir mi?*

Bu düşünce korkutucuydu, bu yüzden hemen aklından çıkardı. O, insanları aldatma konusunda uzmandı, hepsi bu.

Kapı tekrar açıldı ve Tesiera, kendisine eziyet eden adamı görmeyi bekliyordu, ama gelen Clinton'dı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Bose'a kalsaydı, sen çoktan ölmüş olurdun. Ve açıkçası, bence bunu hak ediyorsun," dedi sert bir sesle. Tesiera, o konuşmaya devam ederken kaşlarını kaldırdı. "Bak, kuzenim yetimdi. Max onu kurtarana kadar sokaklarda yaşamak, çöp kutularından yemek yemek, tek gözü açık uyumak zorunda kaldı." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "O benim tek ailem ve uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum.

Max sadece Kegan'ı kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda bizi yeniden bir araya getirmek için beni de aradı. Ben acımasız bir Yakuza Oyabun için çalışıyordum. Max, benim kaybımın bedelini ödemek için ona çok para ödedi.

Ben Max'in ne yaptığını bile bilmiyordum ve umurumda da değildi. Onun için her şeyi yapardım. O, beni ve çevresindeki insanların hayatlarını gerçekten önemseyen ilk işverenim. Maximilian Kingston gibi bir hayat süren, onun kadar güçlü bir adam daha görmedim." Durdu ve gözlerini ona dikti. "Onun ölümü hak edecek ne yaptığını düşündüğünü bilmiyorum, ama eminim ki öyle bir şey yapmadı."

"Oradaydım. Ne yaptığını biliyorum," diye karşılık verdi. Yirmi yıl önce gördüklerini biliyordu, lanet olsun! O lanet gözleri tanıyordu. Evet, şimdi sinir bozucu derecede daha nazık görünüyorlardı, ama yine de lanet olasıca tanıdıktı.

"Git ve suikastçıyı araştır, kim olursa olsun, suikastı emrettiğini düşündüğün kişiyi değil. Kim olursa olsun, lanet olası bir pislik olmalı," dedi Clinton daha yumuşak bir tonla.

Tesiera, yükselen öfkesini, ortaya çıkan şüphelerini bastırdı. "O emir vermedi; kendisi ateş etti ve kurbanı masum bir adamdı."

"O patron değildi," dedi basitçe, sonra dönüp kapıdan çıktı.

Tesiera, onu esir alan kişi geri döndüğünde, sadece yorgundu. Onun sahte tavırlarından, öfkesinden, şüphelerinden, her şeyden yorgundu.

"Bu insanları yalanlarına nasıl inandırdın?" Tesiera, gerçekten merak ederek sordu. "Milyonlarca insanı aldattığını bilerek geceleri nasıl uyuyabiliyorsun? Bu maskeyi nasıl sürdürüyor ve gerçek kişiliğini nasıl saklıyorsun?"

O sadece ona ifadesiz bir şekilde baktı.

Tesiera başını salladı. "Şansın varken beni öldürmelisin. Beni öldür, çünkü bu durumdan sağ çıkmanın tek yolu bu."

"Bakalım bunu doğru anlıyor muyum. Çocukluğundan birini öldürdüğüme inanıyorsun. Tanıdığın birine mi yaptım bunu? Yeğenine, kuzenine?" Bir an durdu. "Sen misin?"

Tesiera, onun sorusunun uyandırdığı duyguyu umutsuzca gizlemeye çalıştı. Çenesindeki bir kas seğirdi, onun sözleri sinirine dokunacak kadar derine işlemişti.

Max bu tepkiyi fark etti. "Büyükbabanı mı öldürdüğümü düşünüyorsun? Babanı mı?"

Gözlerini kaçırdı ve sessizlik çöktü. "Ne zaman öldürüldü?" diye sordu, sesi nazikti.

Bu lanet olası sandalyeye bağlanarak uyandığından beri ilk kez, Tesiera bağlarına karşı mücadele etti ve babasını öldüren ama bunu unutacak kadar küstah olan adama öfkeyle baktı. O kadar çok insanı öldürmüştü ki, yüzlerini, isimlerini ve ölümelerini çevreleyen olayları unutmuştu!

Mücadele ederken gözlerinde yanan ateş onu hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç bu kadar saf bir öfke görmemişti.

Ama bu çabası sonuçsuz kaldı. Hareketsiz kaldı ve gözlerini tekrar ona odaklamadan önce gözlerini kırptı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Biliyorsun, herkes bana canavar diyebilir, ama sen diyemezsin. Asla. Ben öldürdüm, ama her hedefin, her kurbanın adını hatırlıyorum. Ağlayan sekiz yaşındaki kızı bana onu öldürmemem için yalvaran bir adama silah doğrulttuğumu hatırlardım. Bir madalyon için bir adamı işkence edip öldürdüğümde ve kızını cesediyle yalnız bıraktığımda. Bunu hatırlardım." Bir süre durdu. "Ben bir canavarım, Maximilian Kingston, ama *sen* şeytanın ta kendisin."

Bir an önce sempatik olan yüzü, bir anda sertleşti. Rahat tavırları sanki hiç olmamış gibi buharlaştı ve kasları gerginlikle gerildi.

Aralarında sessizlik çöktü ve uzadı.

"O şeytanların gittiğini sanıyordum." Sesi o kadar alçaktı ki, boş odanın sessizliği kulakları sağır edecek kadar olmasaydı, onu duyamazdı. "Onunla bir daha hiçbir ilgim olmayacağını sanıyordum."

"Sonunda itiraf mı ediyorsun? Sonunda *hatırladın* mı?" Boş bir kahkaha attı. "Bu hikayeyi anlatmanın sana sekiz yaşındaki bir çocuğa karşı gösterdiğin vahşeti hatırlatacağını bilseydim, bunu saatler önce yapar ve ikimize zaman kazandırırdım."

Sandalyeden kalkıp kadının etrafında dolaştı. "Sana bir hikaye anlatayım. Devasa bir zorba olan, insanlara büyük sıkıntı veren bir çocuk vardı. Okulda herkes ondan kaçıyor çünkü onun dikkatini çekersen, bir sonraki hedefi olurdu. O, zulmü ve insanların korkusu sayesinde insanlar üzerinde sahip olduğu güçle, onlara aşıladığı korkudan zevk alıyordu. Bu çocuğun en sevdiği hedefi vardı. Görür görmez nefret ettiği biri. İkinci çocuk, zorbalıktan elinden geldiğince kaçıyor ama

aynı okula gidip aynı sosyal etkinliklere katıldıkları için bu çok zordu.

Bunu bana neden anlatıyor? Tesiera, o etrafında dönmeye devam ederken duvardaki bir noktaya bakarak kendi kendine sordu.

“Bir gün okuldan sonra, zorba arkadaşlarını topladı ve bir lehim havyası kullanarak çocuğun sırtına damga vurdu. Eserlerini onun etine kazıdılar. Sanat becerilerini geliştirdiklerini söylediler. Etten yapılmış tuvalinde denemek için her türlü şeyi buldular, daha büyük ve daha iyi çığlıklar koparmak için kullanabilecekleri her şeyi. Bu çocuğun acısına güldüler. Sadece çığlıklarını dinlemek için günlerce ona işkence ettiler.

Onun önünde durdu ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Tesiera.

Gömleğini çıkardı ve sırtını ona gösterdi. Yaraları görünce sözleri boğazında düğümlendi.

O yara izlerine neden olan aletlerin çoğunu tanıdı. Sigara yanıkları, demir yanıkları, kemer izleri, bıçak izleri ve daha pek çok şey... Adam tekrar dönüp ona bakmadan önce, o kadar çok şey vardı ki, hepsini ayırt edemedi.

Yorgun, gri gözleri onun gözlerine baktı. "Zorbalığa uğrayan çocuğun adı Maximilian Kingston'dı ve ona zorbalık yapan çocuk da Maximus Kingston'dı. Aradığın adam benim üvey kardeşim."

BÖLÜM 11. İNKAR

Tesiera ona inanmadı. Yüzü, onun açıklaması hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu.

"Babanı ben öldürmedim," diye tekrarladı.

"Nasıl gözlerimin içine bakıp bu kadar yüz­süz bir yalan söyleyebilirsin?" Burnu şişerek tükürdü.

"Yalan söylemem, Tesiera Anderson. Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." "Sana inanmıyorum," dedi kadın soğukkanlılıkla.

Max omuz silkti. "O zaman bir çıkmaza girdik demektir. Sana gerçeği söyledim. Tamamen benim merhametime kalmış bir kadına yalan söylemenin bir anlamı yok." Atılmış gömleğini alıp tekrar giydi. "Eğer senin suçladığın katil olsaydım, seni şimdi öldürür ve cesedini denize atardım."

Bu mantıklıydı, ama kadın geri adım atmıyordu. Bu bir yalan olmalıydı. Üvey kardeşi olduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Tüm görevlerinde olduğu gibi, kapsamlı bir araştırma yapmıştı. Bilgi toplama konusunda titizdi ve Big Cat daha da titizdi.

Godfather, hem yasal hem de pek yasal olmayan her türlü insanla çalışıyordu. Kardeşinin katilini bulmak için her türlü araştırmacıyı görevlendirmişti. Ve yıllar sonra, sonunda tetiği çeken adamı tespit ettiler. O da bulgularını doğruladı ve dosyaya daha fazla ayrıntı ekledi. Bu adamın ve ailesinin kağıt üzerindeki geçmişini içten dışa biliyordu.

"Üvey kardeşi olduğuna dair hiçbir kayıt yok," diye yüksek sesle itiraz etti.

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama bu, kamu kayıtlarında olmadığı içindir. Bizler kamuoyunda tanınan kişiler olabiliriz Bayan Tesiera, ama özel meselelerimizi gizli tutmaya çalışırız." Gözlerini kaçırdı ve "Herkes spot ışığında olmayı sevmez," diye mırıldandı.

Onun da sevmediğini tahmin etmişti. Onun kadar zengin ve statülü bir adam paparazziler tarafından takip edilebilirdi, ama bildiği kadarıyla, onu takip eden sadece iki inatçı koruması vardı. Bose'un vurduğu yerden yanağı hala ağrıyordu. O vuruşun ciddi bir hasar verdiğine emindi.

"Bu büyüklükte bir şeyi halktan saklamak imkansızdır, Bay Kingston," diye karşılık verdi. "Yeni bir iş fikri, evet. Finansal

Kriz, bu mümkün. Ama bir aile üyesi, yaşayan bir insan, otuz yıldan fazla bir süredir? Beni affet ama sana inanmıyorum. Beni aptal yerine koyup, bunu görmezden geleceğimi mi sanıyorsun?

Max derin bir nefes aldı ve karşısındaki öfkeli, muhteşem katili izledi. Kadın onu iki kez öldürmeye çalışmıştı ve Max ona hiçbir açıklama borçlu değildi. Ama nedense, kadının ona inanmasını istiyordu.

Belki de sevdiği birinin incinmesini çaresizce izlemenin nasıl bir şey olduğunu bildiği içindi. Belki de bu kadının derin öfke ve nefretinin ardında gizlenen acıyı kişisel olarak anladığı içindi. O da aynı şeytanlara sahipti. Sadece maskeleri farklıydı.

"Muhtemelen annem ve babam hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur. Ebeveynlerimin evliliği aşk evliliği değildi, bağlantı ve işlerin büyümesi için yapılan bir çıkar evliliği idi. Ben doğduktan bir yıl sonra, ebeveynlerimin evliliğindeki sorunlar dayanılmaz hale geldi ve ayrıldılar."

Tesiera, neden ona daha fazla hikaye anlattığını anlamadı, ama onun dalgınlığından yararlanacaktı. Becerikli elleri, onu bağlayan zincirlerin kilidiyle oynayarak, kendini kurtarmanın bir yolunu arıyordu.

"Babam tam bir pislikti. Tam bir zorba. Ateşe benzin dökmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı," dedi. "Kingstonlar ve Walkerlar nesillerdir düşmandı. İş dünyasının çeşitli alanlarında hakimiyet için savaşıyorlardı.

"Ayrılıkları sırasında babam, kulüpte tanıştığı bir kadınla ilişki yaşadı. Adı Lisa'ydı. Ve o, Walker'ın nişanlısıydı." Max başını salladı. Bugüne kadar, bu hikayenin ne kadar dramatik olduğunu gerçekten anlamamıştı. Kesinlikle bir pembe dizi hikayesi. "Babam, ona ilgi duyduğu için onunla yattığını iddia ediyordu, ama ben babamın ne kadar manipülatif olduğunu biliyorum. Her zaman, aile kavgasını alevlendirmek için o kadını baştan çıkardığını düşünmüşümdür. O kadını sevmesi muhtemelen sadece bir ayrıntıydı. Her neyse, o kadın ilişki sırasında hamile kaldı."

Tesiera hareketsiz kaldı. Kendi sağduyusuna aykırı olarak ilgilenmeye başladığını kendine itiraf etti.

"O, çocuğun Carter Walker'ın olduğunu ısrarla savundu. Babam da onun olduğunu biliyordu. Lisa, nişanlısından bu ilişkiyi gizli tutmaya kararlıydı, ama bir gece, babam ve Carter yine kavga ettiler ve babam ona, Lisa ile yattığını ve onun bebeğini taşıdığını açıkça söyledi."

Max, bunun nasıl bir his olduğunu hayal ederek yüzünü buruşturdu. "Carter, Lisa ile yüzleşti ve Lisa sonunda bunu itiraf etti.

Dünya henüz Carter Walker'ın nişanlandığını veya Lisa ile ilişkisini bilmediğinden, iki aile bu olayı gizli tutup basından uzak tutmak için bir anlaşma yaptı. Walker nişanı bozdu ama Lisa'yı metresi olarak tutmaya devam etti. İnatçı babam, çocuğun onun olduğu kesinleştğinde çocuğun adını kendisinin koyması şartıyla tüm bunları kabul etti. Soyadı da dahil." Max burnunu çekti. Virgo Kingston her zaman acımasız bir yanı vardı.

"Anladığım kadarıyla bu Walker buna razı olmadı?" diye sordu Tesiera isteksizce ve saçlarıyla oynamaya devam etti.

"Hiç de değil. Sonunda bir uzlaşmaya vardılar. Çocuğun annesinin soyadını almasına karar verdiler. Bu, kimsenin fazla soru sormasını engelleyecekti. Böylece, Walker bunu kabul etti... ama sadece çocuğun ikinci adı Kingston olursa."

"Baban Walker'a gerçekten ders vermek istedi, değil mi?" diye mırıldandı.

Max gülümsedi. "Evet. Muhtemelen Walker'a orta parmağını gösterme şekliydi. Ona, kendisinden neyi aldığını hatırlatma şekliydi. Her neyse, çocuk doğdu, DNA testi yapıldı ve babamın gerçekten biyolojik babası olduğu doğrulandı. Çocuk, ben bebekkenki halimin tıpatıp aynısıydı. Babam ona Maximus Kingston adını verdi. Çocuk, Lisa'nın soyadını alarak Maximus Kingston McCarthy oldu."

"Bu da bizi, hayali Maximus Kingston McCarthy'nin masalındaki zorba ve babamı öldüren adam olduğu iddiasına getiriyor," dedi alaycı bir tonla.

Max onu görmezden geldi. "Ailem ayrıldıktan üç yıl sonra yeniden bir araya geldi ve bence evliliklerinin ilerleyen dönemlerinde aşkı buldular. Babam Maxi'nin hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağladı. Lisa onu tek başına büyüttü. Çocuk büyüdüğünde bir pislik oldu. Arkasında iki güçlü aile olduğunu biliyordu, bu yüzden bunu kendi lehine kullanarak istediği her şeyi yaptı ve paçayı kurtardı. Babam Maxi'nin en iyi eğitimi almasını istedi, sonunda aynı okula gittik. Birbirimize çok benziyorduk, ama kimse bunu fark etmedi. Karakterlerimiz de çok farklıydı.

"Maxi benden hep nefret etti. Hep," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ona göre, babasının onu sevememesinin sebebi bizdik," dedi alaycı bir şekilde ve başını salladı. "Yararsız piç kurusu. Babası onu sevmeyi çünkü babası sevgi göstermeyi bilmiyordu. Babamız sevgisini parasıyla gösteriyordu

ve o piç hiçbir şeyden mahrum kalmadı. Neyse, Maxi okulda uyuşturucu bağımlısıydı ve büyük bir zorba. Ben ondan uzak duruyordum. Okulda bir kıza tecavüz etmeye çalıştı ve okuldan atıldı. Babam suçu örtbas etti, ama Maxi'ye o kadar kızmıştı ki, onu acımasızca reddetti. Maxi bunun için beni suçladı. Aynı hafta, o... o ve çetesi... Bana yaptıkları şeyler..." Max gözlerini kaçırdı. Anılar onu sardı ve onları bastırmaya çalışırken elleri yumruk oldu. O anıları, onlara neden olan adamdan nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

"Kaçtıktan sonra Maxi ortadan kayboldu. Babam iki yıl sonra kalp krizinden öldü ve o piç payını almak için geri geldi. Yaptığı şeyi öğrendiğimde tıp fakültesindeydim." Boğazını sıkıca yuttu. "O canavar zavallı anneme saldırdı. Ona tecavüz etti."

Gözlerindeki duygular... Tesiera onun hikayelerine inanmaya başlamıştı. Adam cinayet işler gibi görünüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve devam etti. "Maxi ve çetesinin bana yaptıkları, anneme yaptıkları kadar canımı yakmadı. Çocukluğumdan beri şiddetten nefret ederdim ve doktor olacaktım. Maxi yüzünden, onun aileme bir daha zarar vermesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Bu yüzden kendimi savunmayı ve ailemi korumayı öğrendim. Dövüşmeyi öğrendim. Silah ve bıçak kullanmayı öğrendim. Her biri kendi alanında usta olan yetenekli adamlar tarafından eğitildim."

Bu, o gece kendini neden savunabildiğini açıklıyordu, diye düşündü. Adam sadece bir dövüşçü değildi, profesyoneldi.

"Maxi'nin anneme yaptıkları için onu öldüreceğime yemin ettim. Yıllarca peşinde koştum, ama Maxi saklanmakta ustaydı. Yedi yıl önce adamlarım onu buldu. Adını değiştirmiş, önemli bir uyuşturucu satıcısıydı, ama oydu. Peşine düştüm, ama o piç kaçtı." Max durakladı. "Haftalar sonra, başka bir uyuşturucu satıcısıyla silahlı çatışmada öldürüldüğü söylentisi çıktı."

Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Adamın ölmesi ne kadar da uygun, değil mi? Senin küçük hikayeni yalanlayacak kimse yok."

Gözleri kadının gözlerine dikildi. "Ben de onun öldüğüne inanmıyorum. Bence Maxi, benim ya da kanun güçleri tarafından yakalanmamak için kendi ölümünü sahte olarak düzenledi. Ama bunun önemi yok. O pisliği aramaktan asla vazgeçmedim. Onun cansız bedenini görene kadar arayacağım. Aksi takdirde onun öldüğüne asla inanmayacağım. Benim yaralarım annemin içindeki şeytanlara kıyasla hiçbir şey. O piçi bulacağım ve kendi ellerimle öldüreceğim," dedi şiddetle.

"Sana inanmıyorum," dedi ona açıkça.

Omuz silkti. "Çok yazık, Tesiera Anderson, çünkü tek alacağın şey bu. Yıllar boyunca birçok kişi beni Maxi ile karıştırdı. Daha önce onun haksızlık yaptığı kişiler tarafından saldırıya uğradım; sen ilk değilsin." Başını eğdi, gördüğü şey karşısında gözleri parladı. "Şüphelerin var. Gözlerinde görüyorum. İnanmak ya da inkar etmek arasındaki mücadele."

Ne zaman bu kadar şeffaf hale gelmişti? Tesiera gözlerini kısarak öfkesini dışa vurdu. Onu bu kadar net okuyabilmesinden nefret ediyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Adam, göz hizasına gelmek için eğildi ve kararlı bir şekilde, "Babanı ben öldürmedim," dedi.

"Sana inanmıyorum," diye aynı kararlılıkla tekrarladı.

Max bir anlığına ona baktı. Sonra cebine uzandı ve bir anahtar çıkardı. Hâlâ gözlerine bakarak, arkasına uzandı ve anahtarı kilide soktu.

Onun gözlerinde kaybolabilirdim.

Aniden aklına gelen düşünce, onun eylemleri kadar onu şaşırtmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Onu görmezden geldi, kilidi açtı ve zincirleri çekip çıkardı, kollarını serbest bıraktı. Ayağına da aynısını yaptıktan sonra geri çekilip ona yer açtı. Tesiera ayağa kalkarken, kılıflarından birinden bir hançer çıkardı ve ikisinin arasına kaldırdı.

Beklenmedik bu harekete karşı anında savunma pozisyonu aldı. Ama adam saldırmadı. Bunun yerine, ona yaklaştı, gözleri yine onun gözlerini esir alırken hançeri eline bastırdı.

Elini bırakmadı; bunun yerine, elini boğazına kaldırdı ve oraya bastırdı. "Beni kes," emretti.

"Ne!?" diye tısladı, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Babanı öldürdüğüme inanıyorsun, ama ben sana öldürmediğimi söyledim. Bana inanmıyorsan, beni öldür. Sonuçta, babanın intikamını almak istiyorsun, değil mi?" Sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi tamamen sakindi.

Kız bıçağına baktı, sonra tekrar adama. Bu adama inanamıyordu. Tam onu anladığını düşündüğü anda, adam gidip onun yanıldığını kanıtladı.

"Bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?" diye tısladı ve bıçağı daha sıkı kavradı. Adamın eli düştü, ama onunki yerinde kaldı. "O zaman yap."

Tesiera ona öfkeyle baktı. Hazırlıksız yakalanmaktan nefret ediyordu ve fırsat çıktığında tereddüt eden biri değildi. Öyleyse neden şimdi tereddüt ediyordu?

Bileğini hafifçe hareket ettirerek onu öldürebilirdi. Trakeasını kesip, bir balık gibi içini boşaltabilirdi. Öyleyse neden tereddüt ediyordu?

Muhtemelen adam haklı olduğu içindi. Onun gerçekten hedefi olup olmadığından şüphe etmeye başlamıştı.

Çok uzun süre tereddüt edince, Max hançerden uzaklaştı. "Babanı ben öldürmedim," dedi tekrar.

Adam kafasını karıştırıyordu. Onunla oynuyordu. "Hâlâ sana inanmıyorum. Sana inanmıyorum. Maximus Kingston McCarthy'nin var olduğunu bana kanıtla. Nasıl yapacağın umurumda değil, ama kanıtla. Ama sadece sözlerinle, yirmi yıldır aradığım katil olmadığını bana asla inandıramazsın. Çünkü bu *asla* olmayacak. Beni duyuyor musun?" diye bağırdı, yüzüne yaklaşarak, gözleri öfkeyle doldu.

Karşılıklı durarak yüz yüze geldiler. Adamın kendisinden bir adımdan fazla uzun olduğunu fark etti, oysa kendisi uzun boylu bir kadındı.

Yine sessizlik hakim oldu.

Sonunda, adam bir adım geri attı. Cebine uzandı ve bir cep telefonu çıkardı — adamın bunlardan birden fazla olduğu belliydi. Gözleri adamın her hareketini takip etti.

Adam birkaç saniye boyunca tuşlara basıp durdu. Sonra telefonu kaldırıp ekranı kadına gösterdi.

Tesiera ekrana baktığında kalbi durdu. Bir an için başı döndü ve bir adım geri attı.

"Hayır," diye fısıldadı, başını sallayarak. "Bu olamaz."

İki genç ekranın önünde duruyordu. İkiz gibi görünüyorlardı ve ikisi de yirmi yıl önce babasını öldüren gencin aynısıydı. Ama birinin gözleri daha nazik ve hüzünlüydü, diğerinin ise soğuk ve alaycıydı.

"Bu, birinci sınıfta bir maçtan sonra çekilmiş," dedi Max.

"Hayır." Gözlerini ekrana dikmiş, tekrar başını salladı. İkisi birlikte duruyorlardı ve aynı görünüyorlardı, ama babasını öldüren çocuğu hemen tanıdı. Ve o, önünde duran adam değildi.

"*Siktir.*"

Gözlerini telefondan ayırıp, önünde duran adamın gözlerine baktı. Onu ilk gecedan beri şüpheyeye düşüren daha nazik gözler

"Bu olamaz..."

Beyninde bu gerçeği tekrar tekrar reddetti. Çünkü kabul etmektense reddetmek daha kolaydı.

Bunu kabul etmek, başından beri yanlış hedefi seçtiği anlamına gelirdi. En kötüsü de, bu, masum bir adamı soğukkanlılıkla neredeyse iki kez öldürmek anlamına gelirdi.

BÖLÜM 12. SALLANMA.

Biri kapıyı çaldı ve o, Tesiera'ya bir bakış attıktan sonra hızla dikkatini bu kesintiye çevirdi. Clinton ve Bose'a herhangi bir müdahaleyi önlemelerini söylediğini hatırladı.

Harvey, "İyi akşamlar, Bay Kingston. Sanırım başka bir davetsiz misafir var. Kablolardan biri kurcalanmış ve personel sensörlerinden biri çalınmış. İyi misiniz, efendim?" dedi.

Max şaşırmıştı. Başka bir davetsiz misafir miydi, yoksa yine Tesiera mı?

"Çevreyi ve CCTV'yi kontrol edin. Ben iyiyim. Burada herhangi bir rahatsızlık yok. Başka bir davetsiz misafir varsa Bose beni uyarırdı." "Tamam, efendim. Emin olmak için devriye gezeceğim ve korumaları tekneyi kontrol etmeleri için göndereceğim."

emin olmak için."

Carter Walker bu gece suikastçılarından birini buraya göndermekle aptallık ederdi. Max başını salladı.

Arkasını döndüğünde, Max boş bir oda buldu. Gözleri odayı taradı, Tesiera Anderson'ı aradı, ama onu hiçbir yerde bulamadı.

Derin bir nefes aldı, şaşırmamıştı. Onu zincirlerinden kurtardığında kaçmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Ama o kadar iyiydi ki, kaçması için onun dikkatinin sadece kısa bir süre dağılması yeterli olmuştu. Etkilendi.

Bose ve Clinton, Max odadan çıkarken dikleştiler. "Pazarlama müdüründen haber aldınız mı? Çinli yatırımcılar nerede?" diye sordu Max, Clinton'a.

"Evet, efendim. Marshal'ın onları VIP salonunda ağırladığını duydum. Az önce birkaç iş ortağı sizi aramaya geldi, ama onlara rahatsız edilmemeniz gerektiğini söyledik."

"Bu iyi. Görevlendirme konuşmasından önce onlara katılalım." Max öncülük etti.

"Peki ya kadın, efendim? Onu bütün gece orada bağlı bırakacak mıyız?" Bose'un ses tonu umut dolu bir sevinçle doluydu.

"Tam olarak değil. Onu çözdüm ve kaçtı," diye cevapladı Max kayıtsız bir şekilde.

Bose ve Clinton aniden durdular. "Ne!?" diye aynı anda haykırdılar.

Max, başka nasıl açıklayacağını bilemediği için sadece omuz silkti. Onu bırakarak doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi, ama bunu sadece zaman gösterecekti.

Bose öfkeyle dişlerini sıktı. "Emir versen, onu daha önce öldürürdüm."

Max yürümeye devam etti. "Endişelenme, Bose. Tekrar saldıracağını sanmıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun patron?"

Emin değildi. Bu gecedен önce, Tesiera'nın insanlara işkence ettiği görüntüleri gördükten sonra onun bir canavar olduğuna ikna olmuştu. Ama bu gece gözlerinde gördüğü duygular...

Eh, bunu sadece zaman gösterecekti.

Tesiera sabahın erken saatlerinde dairesine sendeleyerek girdiğinde, bir zamanlar onu rahatlatan sessizlik artık boğucu gelmeye başlamıştı.

Gecenin olaylarını zihninden silmeye çalışırken, gerginlik yağmur dolu bir bulut gibi etrafını sarmıştı. Tamamen bitkin düşmüş ve uykuya muhtaçtı, ama iyi bir gece uykusu ihtimali pek olası görünmüyordu. Doğa Ana bu konuda her zaman acımasızdı.

Ya sabaha kadar uyanık kalacaktı ya da kabuslar geri gelecekti. En kötü düşmanlar her zaman göremeyeceğiniz ve dokunamayacağınız düşmanlardır.

Tesiera banyoya girdi, soyundu ve duşa girdi, sıcak suyun yıpranmış sinirlerini yatıştıracağını umuyordu. Ancak, otuz dakika sonra banyodan çıktığında hiçbir değişiklik hissetmedi.

Bir saat sonra, çığlık atarak yataktan fırladı. Vücudunu keskin bir acı sardı ve onu tamamen uyandırdı. Kabus geri gelmişti ve o korkunç akşamın olaylarını sürekli tekrarlıyordu. Ve sonra babasının ölümünden sonraki iki acı dolu yıl boyunca yaşadığı korkunç hayat. Duygusal acı çok tanıdıktı ve Tesiera, onu boğmak üzere olan duyguları bastırmak umuduyla göğsünü sıkıca kavradı.

Kafasındaki sesler, kırık bir plak gibi yankılanıyor ve incitici özleriyle onu alay ediyordu.

Onları susturmak için çaresizce, yatağının başucundaki küçük bıçağı aldı, uyluğunu açığa çıkardı ve ince yara izlerinden birine temiz bir kesik daha attı. Fiziksel acıdan neredeyse inleyecekti. Bu bir lütuftu çünkü

duymak istemediği acıları uyuşturdu. Kanın uyluğundan aşağı sızmasını izlerken sakinleşti.

Başı zonkluyordu. Evi çok sessizdi.

Yataktan kalkarak odasının diğer tarafına doğru yürüdü ve rafın üstündeki şişeden bir aspirin aldı. Tableti bir bardak suyla yuttuktan sonra yatak odasının penceresine geri döndü ve gece gökyüzüne baktı.

Aklı, Max ile yaptığı konuşmaya geri döndü. İstediği kadar unutmak, o bölümü beyninden silip atmak zordu.

Masum bir adamı neredeyse öldürdüğü için hâlâ sarsılmıştı. Uzun zamandır hissetmediği, o kadar uzun zamandır ki yabancı gelen duygular onu sardı. Suçluluk. Pişmanlık. Kendine güven eksikliği. Utanç.

Onlardan nefret ediyordu, ama onları durduramıyordu. *Onların babasını öldürdüğü gibi, sen de bir adamı neredeyse öldürüyordu.*

"Ona inanmayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum..." Tesiera'nın en iteki düşünceleri düşük bir fısıltıyla kaçmıştı. "Onun yalan söylüyor olabileceği konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

Yine iç geçirdi ve başını ellerinin arasına gömdü.

Ev çok sessizdi.

Big Cat derin uykudayken, yüksek sesli bir alarm onu aniden uyandırdı.

Bu, malikanede bir davetsiz misafirin varlığını gösteren ikinci kattaki alarmdı. Komodinin üzerinde düzgünce dizilmiş iki silahı kapıp odasından fırladı.

Koridorda ilerlerken, tüm askerlerin görevlendirildiğini ve davetsiz misafiri aradıklarını bildiren kaptanlarından biriyle karşılaştı. Big Cat, davetsiz misafiri yakalamaya kararlı olan adamların malikanede koşturduklarını görebiliyordu. Tehdit edici bir durum olursa silahlarıyla saldırmaya hazır olmak için yukarıda kalmaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra alarm almayı bıraktı ve kaptanı haberlerle geri döndü. "Efendim, bu Torturer," dedi.

Big Cat şaşırdı. "Tamam. Artık gidebilirsiniz."

Asansörle ikinci kata çıktı ve açık bir kapı buldu. Odaya adım attığında, ışığın bozuk olduğunu fark etti.

neredeyse hiçbir şey göremiyordu, ama yatağın diğer tarafında oturan, uzaya bakarak dalgın dalgın bakan, kendine özgü kızıl saçlı gölgeli bir figür vardı.

Birkaç saniye boyunca onu izledi. O her zaman kapıdan içeri girerdi, her zaman güvenlik kontrollerini yapardı çünkü itiraz edecek kadar umursamıyordu. Onun için, huzurunu veya görevini bozmadığı sürece dünya etrafında yanıp kül olabilirdi.

Ama bu gece, tetik çekmeye meraklı güvenlik güçlerinden herhangi biri tarafından görülürse vurulma riskini göze almıştı. *Ne haltlar dönüyordu?*

Odaya doğru ilerledi ve onda farklı bir aura hissetti, alışılmadık bir aura. Big Cat yeğeninin yanına yaklaştı ve onun üzgün yüz hatlarını inceledi. Yeğeni gece gökyüzünden gözlerini ayırıp ona baktığında, yatağın kenarına oturdu.

Yüzünü bozan morluklar hakkında yorum yapmaktan kaçındı, dikkatini daha önce hiç görmediği bir şey çekmişti.

Bir süre sessizlikten sonra Big Cat, "Maximilian Kingston'ın ölümüne dair haberlerde hiçbir şey görmedim. Ya görevi yerine getirmedin ya da başarısız oldun" dedi.

Sessizlik.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Beklendiği gibi, Tesiera Big Cat'e hiçbir şey söylemedi. "Orada ne oldu, Siera?" Tekrar denedi.

Nefes verdi. O her zaman inatçıydı ve kendisine karşı bile içine kapanık biriydi. Yataktan kalkıp vazgeçmek üzereydi, ama onun sesi onu durdurdu.

"Kendime ona inanmamam gerektiğini söyleyip duruyorum. Kendime onun yalan söylediğini söyleyip duruyorum.

Ama gerçek şu ki, kendime yalan söylüyorum galiba," dedi fısıldayarak.

Sanki ona yabancı bir dil konuşuyor gibiydi. Sözleri hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ona inandığımı biliyorum." Bir an durup göğsüne dokundu, hafifçe sıktı.

"Belki de bu yüzden burada kendimi bu kadar rahatsız hissediyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Big Cat ve tekrar yatağa oturdu.

Cevap vermeden önce bir an bekledi, sonra Big Cat'e dönerek, "Masum bir adamı neredeyse öldürüyordu. Max Kingston babamı öldürmedi." dedi. Big

Cat yüzünü buruşturdu. Daha önce de bu tür bir şeyden şüphelenmişti. Adamın kayıtlarını görmenin yanı sıra, ona tuhaf gelmişti. Adam, onun çok iyi bildiği o iğrenç titreşimleri yaymıyordu.

"Soruşturmalar bazen yanlış olabilir. Bu yüzden, ortaya çıkan tutarsızlıkları fark edebilmek için zihnini açık tutmak daha iyidir."

"Biliyorum. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Onun yaptığından o kadar emindim ki. O fotoğraf olmasaydı, bir parçam hala onun iddialarına inanmazdı."

"Kendini hırpalamayın, Tesiera," dedi.

O burun kıvırdı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendimi suçlamak bile istemiyorum. Ama bir türlü unutamıyorum. Yirmi yıllık öfkemi masum bir adama yönelttim. Onu balık gibi deşecektim. Babamın işkence gördüğü gibi ona da işkence edecektim; onun öldürüldüğü gibi onu da öldürecektim. Ama meğer o aradığım adam değilmiş. Onu öldürmeye *bu* kadar yaklaştım," dedi, başparmağını ve işaret parmağını neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırarak.

"Üzgünüm."

Omuz silkti, bakışlarını karanlığa çevirdi.

Big Cat ona destek olmak, kendi tarzında onu rahatlatmak ve desteklemek istiyordu.

"Bu gece burada kal," dedi yarı yürekten, Tesiera'nın her zamanki gibi hayır diyeceğini umarak.

"Kendi evimde uyurum," dedi.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ancak, istersen burada kalabilirsin. Bu odada, eski yatak odanda ya da istediğin herhangi bir yerde uyuyabilirsin."

Tesiera sessiz kaldı, bakışları pencerenin dışındaki manzaraya sabitlenmişti.

Big Cat iç çekerek yataktan kalktı. "İyi geceler, canım," dedi diye dedi ve odadan çıkmadan önce koluna hafifçe vurdu.

Tesiera orada oturmuş, düşüncelerine dalmıştı. Aklı karışmıştı. Ama içten içe buraya geldiği için mutluydu. Tanıdık ortam onu rahatlatıyordu.

Sonunda eski yatak odasına gitti. İçeri girerken ışıkları açtı ve her şey bıraktığı gibiydi. Temizlenmişti, ama başka bir değişiklik yoktu.

Işıkları kapattı, kıyafetlerini çıkardı ve yatağa girip battaniyeyi üzerine çekti. Kendini nostalji duygusuna kapılmaktan alıkoyamadı.

Uyku gelmiyordu. Rahat bir pozisyon bulmak için dönüp durdu, ama huzursuzdu ve zihni hızla çalışıyordu. Daha önce sayısız insanı öldürmüştü ve hiç böyle hissetmemişti. Neden bu seferki bu kadar farklıydı?

Ama nedenini biliyordu. Bu dava onun için çok kişiseldi ve neredeyse masum bir adama saldırıyordu. Doğru ya da yanlış, umursamıyor olabilirdi

doğru ya da yanlış umurunda olmayabilirdi, ama hak etmeyen bir adamı asla öldürmediğine inanmak istiyordu. Tüm kurbanları suç dünyasının bir parçasıydı. Bunu hak eden erkekler ve kadınlar.

Zaman geçtikçe, zihni hızla çalışmaya devam ederken, vücudu yorgunluktan giderek ağırlaşıyordu. Uykuya ihtiyacı olduğunu fark etti, ama zihni inatla işbirliği yapmayı reddediyordu. Nefesine odaklanarak hızla çalışan zihnini sakinleştirmeye çalıştı, ama nafileydi.

Aniden bir şey hatırladı. Yatağın yanındaki masaya uzanarak çekmeceyi açtı ve eski bir müzik kutusunu nazıkçe çıkardı.

Bu, babasından geriye kalan tek şeydi. Anıları canlandırdığı için ondan uzak duruyordu, ama bu gece bunun bir zararı olmazdı. Zaten en dip noktaya gelmişti.

Narin, çürümüş cihaz, düğmeye bastığında çatırtı sesi çıkardı. Ama sonra müzik yumuşak bir şekilde çalmaya başladı ve odayı sakin bir melodi ile doldurdu.

Tesiera gözlerini kapattı ve müziği dinledi. Çok geçmeden müzik onu huzurlu bir uykuya daldırmaya başladı. Ve uykuya dalmadan önce, bu şekilde uyanmak istemediğini biliyordu. Bu şekilde yaşamak istemiyordu.

Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Tüm bu rahatsız edici duyguları gömmek ve hayatına devam etmek için yapabileceği bir şey olmalıydı.

Belki doktora bir kez daha gitmeliydi.

BÖLÜM 13. EKİLEN BİR TOHUM. İHTİYACIMIZ OLAN BİR TOHUM.

Üç gün sonra, Max ellerini temizlemiş olarak steril ameliyathaneye girdi. Cerrahi ekip, mavi önlükleri ve maskeleriyle onu bekliyordu.

Max, hastanın yattığı, örtülerle kaplı masaya yaklaştı. Taramaları ve notları inceleyerek, ihtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin oldu.

"Başlayalım," dedi ve anestezi uzmanına başını salladı. Hasta uyutulduğunda makine bip sesi çıkardı ve Max neşterini eline aldı.

İşlem hassas bir işlemdi, ama Max bu konuda uzmandı. Dikkatli bir şekilde çalışarak, hassas dokuyu hassas bir şekilde kesti. Kendini işine vermiş, elindeki göreve odaklanmıştı.

Çalışırken saatler geçti, alnında ter damlaları belirdi. İşini neredeyse bitirmişken makineden bir bip sesi duydu. Başını kaldırdı, kalbi bir anda hızlandı. Hastanın kalp atış hızı düşüyordu.

Max hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Cerrahi ekibe acil baypas ameliyatı için hazırlık yapmalarını söyledi ve zihni hızla durumu analiz ederek hatayı ve çözümü belirlemeye çalıştı.

Sonra, bir anda sorunu anladı. Neşter istedi ve hızlıca bir kesi yaparak hasarlı kan damarını ortaya çıkardı. Hızla çalışarak hasarı onardı ve kanın tekrar akmasını sağladı.

Hasta stabil hale geldi ve Max rahat bir nefes aldı. İşlemi tamamladı, kesiği dikkatlice kapattı ve yarayı sardı.

Hasta yoğun bakım ünitesine nakledildi ve Max, yorgun ama gururlu bir şekilde ameliyathaneden çıktı. Hemşire Pattie onu karşıladı. "Dr. Kingston, bu harikaydı," dedi gülümseyerek. "O hastanın hayatını kurtardınız."

Max, adrenalini hala damarlarında dolaşırken başını salladı. "Kıl payı kurtuldu, ama sonuç iyi olduğu için mutluyum," dedi.

"Siz gerçekten mucize yaratıyorsunuz," dedi hemşire. "Hastanın ailesi, bugün onlar için yaptıklarınız için size sonsuza kadar minnettar olacak."

Max gülümsedi ve yine gurur ve başarı duygusu ile doldu. "Bu işimin bir parçası," dedi. "Ama birinin hayatında

bir fark yarattığını bilmek her zaman harika bir şey."

Hemşire Pattie başını salladı, gülümsemesi hala genişti. "Elbette yaptınız ve bunu her gün yapıyorsunuz. Siz gerçek bir kahramansınız, Dr. Kingston."

Venus, Tesiera'yı ziyarete gelmişti. En azından öyle düşünmüştü.

Saatlerce oturma odasında tek başına televizyon izleyerek vakit geçirdikten ve Tesiera'nın inzivadan çıkacağına dair hiçbir işaret görmedikten sonra, Venus'un endişesi daha da arttı. Araştırmaya karar vererek televizyonu kapattı, kanepeden kalktı ve daireyi baştan sona aramaya başladı.

Bir kapının önünden geçerken, boks sesleri duydu. Durup geri döndü ve kapıyı açtı. İçeride, tavandan sarkan kırmızı, kum dolu bir torbaya yumruk atarak yoğun antrenmanına tamamen dalmış olan Tesiera'yı buldu. Terden parlayan Tesiera'nın vücudu ritmik ve güçlü hareketler yapıyordu. Etrafındaki hava gerginlikle doluydu.

Venus, özellikle milyarder doktorun ölümüne dair hiçbir haber olmadığı için, Tesiera'nın görevini bir şeyin bozmuş olabileceğini anladı. Tesiera'nın bu konuyu onunla konuşmayacağını bilen Venus, Big Cat'ten cevaplar aramıştı. Big Cat, hedefin yanlış kişi olduğu ortaya çıktığı için görevin karmaşık olduğunu açıklamıştı.

Bu anı onu ürpertmişti. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Venus'ün sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Hayır," diye cevapladı Tesiera, Venus'e bakmadan. Dikkatini boks torbasına vermişti.

Venus, Tesiera'nın ruh halini anlayarak, daha fazla ısrar etmemeye karar verdi ve ayrılmak için döndü. Ama sonra durakladı ve yumuşak bir sesle, "Ben de aynı şeyi yaşadım," diye ekledi.

Bu sözler üzerine Tesiera yumruklarını durdurdu ve Venus'ün itirafını sindirmeye çalıştı. "Öyle mi?" diye sordu isteksizce.

Venus sadece omuz silkti.

Tesiera, Venus'ün kendisi kadar az konuştuğunu biliyordu. Hayatı gizemle örtülüydü. Dönüp Venus'e baktı ve gözlerindeki bakıştan onun doğruyu söylediğini anladı.

"Bu konuda bir şey yapmazsan, yükün daha da büyüyecek, daha da ağırlaşacak. Asla kolaylaşmayacak. Bu yükü burada hissedeceksin," dedi Venus, göğsüne dokunarak. "Artık eskisi gibi görevlerine konsantre olamayacaksın ve verdiğin her kararı sorgulayacaksın. Kendinden şüphe duyma, pişmanlık ve suçluluk duygusu en kötüsüdür. Bu konuda bir şey yapmazsan, bu duygu seni tüketecek." Gözlerini kırıştıırarak kendi anılarını uzaklaştırdı.

Tesiera hiçbir şey söylemedi; sadece orada durup tek gerçek arkadaşını izledi.

Venus döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Bunu ortadan kaldırmanın bir yolu var mı?" diye sordu Tesiera sessiz bir sesle.

Venus durdu ve Tesiera'ya döndü. "Hatani kabul et ve hayatına devam et," dedi Venus, Tesiera'nın yüzünde karışık duyguların yansımalarını izlerken. "Ama en iyisi, hatanı telafi etmeye çalışmak."

"Telafi etmek mi?"

Venus başını bir kez salladı. "Özellikle de insanlara borçlu olmaktan nefret ediyorsan. O doktora borçlusun. Bir şekilde telafi et. Bunu yaparsan kendini daha iyi hissedeceksin. Ruhun için bir merhem gibi olacak."

Tesiera sadece bakakaldı.

"Onun gibi bir adamın birçok düşmanı ve hayatına yönelik tehditleri olmalı," diye devam etti Venus. "Neden onun için düşmanlarından birini ortadan kaldırmıyorsun? Ya da birkaç hafta veya bir ay onun için çalışmıyorsun? Onu iki kez neredeyse öldürdün, o yüzden hayatını birkaç kez kurtar. Bu, vicdanını rahatlatmanın en iyi yolu," diye bitirdi Venus ve Tesiera'nın bu öneriyi düşünürken zihninde bir şeyler döndüğünü görebiliyordu.

Tesiera bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda, "Teşekkürler, Venus. Bunu düşüneceğim," dedi.

Venus başını salladı ve sonunda odadan çıktı.

"Efendim, bodyguard pozisyonu için otuz adayı başarıyla eledik ve test ettik. Titiz testler yaptıktan sonra, en iyi iki adayı belirledik," dedi Harvey, Max'e, onun güvenli evlerinden birindeki eğitim odasına giden loş koridorda yürürken.

"En iyileri mi?" Max merakla kaşlarını kaldırdı.

"Evet, efendim. Biri karate siyah kuşak ve askeri geçmişe sahip, diğeri ise çeşitli güvenlik kuruluşlarında görev yapmış ve sayısız ödöl kazanmış. Savaşma yeteneklerini şahsen gözlemledim ve olağanüstüydüler," diye cevapladı Harvey gururla.

"Ve şu anda buradalar mı?"

"Evet, efendim. Eğitim odasında bekliyorlar."

Max kapıda durdu ve Harvey kapıyı onun için açtı. "Onlarla dövüşmek istiyorum," dedi Max, kol saatini çıkararak.

Harvey şaşırdı. Patron dövüşmekten hoşlanmadığı ve nadiren dövüşe karıştığıyla biliniyordu. "Öyle mi?"

"Bu korumalar her an peşimde olacak ve kişisel alanımı ihlal edecekse, en azından yeteneklerini kendim test edeyim bari. Ayrıca, biraz stres atmam lazım," diye cevapladı Max, omzunun üzerinden Harvey'e bir bakış atarak. "Beni dövüşürken gördün mü hiç?"

"Hayır, efendim," diye cevapladı Harvey.

Bose ve Clinton kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gösteriyi heyecanla bekliyorlardı. Patron nadiren kavga etse de, onu hareket halinde izlemeyi çok seviyorlardı.

Max ringe girdi ve gözleri iki bodyguard adayına sabitlendi. Onlar saygıyla başlarını eğdiler ve o da aynı hareketi yaptı. "Şu anda ben potansiyel bir işveren değilim, koruduğunuz kişiyi öldürmeye çalışan bir düşmanım. Elinizden gelenin en iyisini yapın, çünkü ben kazanırsam, ikiniz de başarısız olmuş olursunuz," diye meydan okudu Max.

"Anlaşıldı, efendim," diye cevap verdiler.

Dövüş başlar başlamaz Max yıldırım hızıyla hareket etti, hareketleri akıcı ve hassastı. Onların saldırılarını kolayca atlattı ve bir dizi yumruk ve tekmeyle karşılık verdi, bu da iki adamın nefes nefese kalmasına neden oldu.

Harvey, Max'in daha önce hiç görmediği bir zarafet ve güç sergilemesini hayretle izledi. Her hareketi hesaplanmış ve ölümcül olan bir ustayı izlemek gibiydi.

İki aday, Max'e yetişmek için çabalarken, Max avantajını kullanarak saldırılarını giderek daha çılgınca hale getirdi. Hızlı bir hareketle, iki adamı aynı anda yere serdi, uzuvları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bulanık bir görüntü oluşturuyordu.

On dakikadan az bir sürede dövüş sona erdi ve Max, nefes nefese, dairenin ortasında durdu. Harvey'e döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Bu olağanüstüydü," diye haykırdı Harvey, az önce tanık olduğu şeye hala hayranlık duyarak.

Max sadece başını salladı ve gözleriyle odayı taradı. "Saatim," dedi ve Harvey ona saatini uzattı.

Saatini taktıktan sonra Max, Harvey'e döndü. "Aramaya devam etmelisin," diye talimat verdi.

"Elbette, efendim," diye cevapladı Harvey itaatkar bir şekilde.

"Bu sefer ağınızı geniş tut, Harvey. Kendini sadece eyaletle sınırlama; kapsamınızı genişlet," diye tavsiye etti Max.

"Aklımda tutacağım, efendim."

Odayı terk ederken, Max Tesiera Anderson ve saldırıya uğradığı geceyi düşünmeden edemedi. Onun olağanüstü yeteneklerini sergilediği anları zihninde tekrar canlandırdı. O mükemmel bir dövüşçüydü.

Geri dönüp hala yerde yatan iki adama baktı ve başını salladı. Onun gibi adamların, İşkenceci gibi bir kadına karşı hiç şansları olmadığını biliyordu.

İhtiyacı olan beceri buydu. İhtiyacı olan kişi buydu.

BÖLÜM 14. YENİ BİR ŞAFAK.

Sabahın erken saatlerinde yağan yağmur havayı ferahlatmış, yollar su birikintileriyle dolmuş, ağaçlar ise hala su damlalarıyla kaplıydı. Venus, Tesiera'yı arayarak sabahın erken saatlerinde birlikte koşmaya davet etti ve Tesiera isteksizce kabul etti.

Tesiera'nın Dr. Kingston'a ikinci kez suikast girişiminde bulunmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve onun babasının katili olmadığını öğrenmesinin üzerinden de iki hafta geçmişti. O süre içinde, sadece bir görev üstlenmişti, bu da arka arkaya gelen davalarla dolu yoğun programının tam tersiydi ve ona nefes alacak zaman bile bırakmıyordu. Sorumlusu, 'İşkenceci'nin ani yavaşlamasını merak ederek ısrarla arıyordu, ama Tesiera her zamanki gibi ağzını sıkı tutuyordu.

Nefes nefese kalan Venus, mola vermelerini önerdi. Tesiera onaylayarak başını salladı ve yavaş yavaş durdu. Venus, ağır ağır nefes alırken, "Tanrıya şükür. Çok yorgunum, sanırım formumdan düşmüşüm" diye haykırdı.

"Formda değilsin. Saatlerdir koşuyoruz," diye cevapladı Tesiera, aynı derecede nefes nefese.

Esneme yaparken, Venus rahat sessizliği bozdu. "Birkaç gün önce bir ilan gördüm ve biraz araştırma yaptım."

"Kazıyor musun?" Tesiera sırtını kamburlaştırdı ve kollarını uzattı.

"Evet, OBTN Güvenlik Şirketi bir ilan verdi. Büyük bir şirket için tam zamanlı cankurtaran arıyorlar."

"Tamam," dedi Tesiera. Onların işinde "cankurtaran" 24 saat yakın koruma sağlamakla görevli bir bodyguard için kullanılan bir koddu. Bir insan kalkanı. Kişisel koruma. "Yani başvurmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden bunu konuşuyoruz?"

"Büyük şirket Kingston Hotels and Resort," dedi Venus.

Tesiera durakladı ve bacağını indirdi, önündeki dövmeli sarışını izledi.

Venus omuz silktili. "Bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Neden öyle düşündün?" diye sordu Tesiera, gözlerini kaçırarak.

Venus derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Belki de olanlar için hala suçluluk duyduğunu ve yaptıklarını telafi etmek istediğini düşündüm."

"Ben iyiyim. Hepsi geçmişte kaldı," diye yalan söyledi Tesiera.

"Hayır, değilsin," dedi Venus. "Bizim gibi katillerin pek ahlakı olmayabilir, ama senin ve benim yaşadığımız ilkelerimiz var. Seni tanıyorum, Tesiera. Her şeyi geride bıraktığını kendine inandırmaya çalışabilirsin, ama bu bir yalan. İlkelerinden ödün verdin ve işleri düzeltene kadar asla tam olarak ilerleyemeyeceksin."

Tesiera'nın kaşları çatıldı. Venus'ü duygusal açıdan zeki bir kişi olarak görmemişti. Ve kadının haklı olmasından nefret ediyordu.

"Onu görür görmez seni düşündüm," diye devam etti Venus. "Bunun olanları atlatmana yardımcı olacağını düşündüm."

"Ben kimsenin koruyucusu olarak çalışmıyorum. Kimse için çalışmıyorum, nokta."

"Biliyorum."

Koşmaya devam ederken aralarında sessizlik hakim oldu. Tesiera, az önce yaptıkları konuşmayı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. O gece olanlardan sonra, babasının katilini aramaya yeniden başlamadan önce biraz zaman geçmesini beklemeye karar vermişti. Bu sefer, hiçbir hata yapmayacağına yemin etti. Maximus Kingston'ı yakalayacak ve o piç kurusuna bedelini ödetecekti.

Peki ya neredeyse öldürdüğün Kingston? Haksızlık ettiğin Kingston?

Tesiera dişlerini sıktı. Yaptığı hataları ne kadar nefret ediyorsa, o sinir bozucu sesi de o kadar nefret ediyordu.

"Anlamsız," dedi sonunda, tekrar yavaşlayarak durdu.

"Ne anlamsız?" diye sordu Venus.

"Onun koruyucusu olmak. Bu mümkün değil. Adamı neredeyse öldürüyordu. Onu öldürmeye çalışan birinin hayatını korumasına izin vereceğini nereden çıkardın? Maximilian Kingston akıllı bir adam; beni asla işe almaz, hayatını iki kez tehlikeye atan bir suikastçıyı."

"Haklısın. Akıllı bir adam bunu asla yapmaz. Ama bir otel zincirinin sahibi ve aynı zamanda bir beyin cerrahı olan bir adam, muhtemelen çoğu insandan daha akıllı ve en iyi ihtimalle tahmin edilemez biridir. Denemeden bilemezsin. Kim bilir, ona samimiyetini gösterirsen seni işe alabilir.

Sonuçta, işi yapmak için gereken beceriye sahipsin ve o da bunu zaten gördü."

"Bundan şüpheliyim. Adamı ldrme görevinde başarsız oldum. İki kez. Becerilerimden şüphe duymak için bir nedeni varsa, o da odur," dedi Tesiera.

Venus başını eğdi ve düşündü. "Doğru. Ama adam muhtemelen, onun bölgesinde saldırdığın ve iki kez hazırlıksız yakalandığın için başarsız olduğunu biliyor. Onun bir dövüşçü olduğunu bilmediğini, ama onun çok yetenekli olduğunu da unutma."

"Bunların hepsi yetersizliği gösterir. Ben o konumda olsaydım, kendimi asla işe almazdım," dedi Tesiera.

Venus, kendini tutamayıp güldü. "Sen gerçekten ilginç birisin, biliyor musun?"

Tesiera yürümeye devam etti. Venus onunla aynı hızda yürümeye başladı. "Deneyin, Tesiera. Bunun asla işe yaramayacağına dair tüm nedenleri sıralamak, en başından beri hiç çaba gstermediğiniz gerçeğini değiştirmez. Deneyin, ve eğer işe alınırsanız, birkaç ay çalışabilirsiniz. Onun için bir düşmanını ortadan kaldırın ve istifa edin. Böylece suçluluk duygusu ortadan kalkar ve dünyadaki düzen yeniden sağlanır."

Egzersiz boyunca iş hakkında konuşmadılar. Venus, şu anda çalıştığı politikacı ve onun tüm şüpheli yöntemleri hakkında ayrıntılı bilgi verdi, Tesiera ise yarı dinledi.

Ayrılmak zereyken, Venus'e döndü. "İlanın linkini bana gönderebilir misin?"

Venus gülümsedi. "Tabii ki."

Üç gün sonra, Max ofisinde hastalarının dosyalarını incelerken kapısı çalındı. Harvey'in tanıdık sesi onun geldiğini duyurdu. Max evrak işini durdurdu ve ona girmesine izin verdi.

"Efendim, yeni bir grup aday ayarladık. Toplam yirmi kişi ve önümüzdeki hafta eğitimlerine başlayacaklar. İki hafta sonra seçimimizi yapacağız," dedi Harvey. Max gözlerini devirdi ve sinirli bir inilti çıkardı.

"Bütün bunlardan bıktım artık, Harvey."

"Biliyorum efendim, ama sizi temin ederim ki neredeyse bitti."

"Eğer yine hayal kırıklığı yaratırlarsa, bu arayışı sonlandırırız ve sadece Bose ve Clinton ile çalışırım. Çok

yetenekli olanlar evi korumak ve güvenlik protokollerini sıkılaştırmak için işe alınabilir, ama amatörlerin yirmi dört saat boyunca alanımı işgal etmesine izin vermeyeceğim. Korumaların beni işe kadar takip etmesi yeterince kötü zaten."

Harvey derin bir nefes aldı. "İşlerin gidişatı için özür dilerim, ama kişisel güvenliğinizi güçlendirmedikçe içim rahat etmeyecek. Beni güvenliğinizi sağlamak için işe aldınız ve ben buna bağlıyım. Eğer bunu başaramazsak, şirketten istifa edip hizmetlerimi doğrudan size sunacağım."

"Bunu yapma," diye araya girdi Max, başını sallayarak. "Alexo'yu oldukça rahatsız eder. Ayrıca, senin yönetiminde şirketin güvenliğinin sağlam olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Bu düzeni değiştirmek istemiyorum."

Harvey cevap veremedi, hava aniden kargaşayla doldu. "Neler oluyor?"

Max kaşlarını çatı.

Harvey çoktan ayağa kalkmıştı. "Öğreneceğim." Clinton aceleyle içeri girdiğinde, Harvey neredeyse kapıya varmıştı.

"O burada," diye nefes nefese söyledi Clinton.

"Kim burada?" Harvey sordu. O kızgın sinirli Clinton'ın Clinton'ın yüzündeki

"Kadın suikastçı. O işkenceci." Clinton onun düşüncelerini doğruladı.

"Cesur bir kadın," dedi Harvey, öfkeyle gözlerini kısarak. "Burada ne halt ediyor burada?"

"Hiçbir fikrim yok, ama ekibimiz onunla çatıştı. İki muhafızı bayılttı, ama geri kalanlar onu alt etmeyi başardı. Bu sefer kaçamayacak," diye rapor verdi Clinton.

O anda kapı açıldı ve üç güvenlik görevlisi, Tesiera Anderson'ı zorla aralarında götürerek içeri girdi. Max şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Neden buradaydı? Ve nasıl bu kadar kolay yakalanmıştı?

Ares, omzuna sertçe bastırarak onu diz çöktürdü. "Mülke izinsiz girmeye çalışırken yakaladık," diye açıkladı.

Max şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Tesiera alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Aptal," diye mırıldandı.

Güvenlik görevlisinin çenesi gerildi. "Bana ne dedin sen?"

"Gündüz vakti, düşmanın sıkı korunan mülküne ön kapıdan girerek kim girer ki?" Başını salladı. "Aptal."

Ares sinirden homurdandı ve ona doğru ilerledi.

"Ares." Max'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti, ama bu ses gardiyanı hemen durdurdu.

Güvenlik görevlisi deri giysili kadına sert bir bakış attı ve geri adım attı. "Affedin beni, efendim."

Max, hayatını vahşi bir kasırğa gibi altüst eden kızıl saçlı kadın Tesiera'ya baktı. Aniden onun görünüşünde bir değişiklik fark etti; çarpıcı kızıl saçları artık birkaç ton daha açıktı ve görünüşüne yeni bir hava katan siyah vurgularla tamamlanmıştı.

Ancak her zamanki buz gibi nefret yerine, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onu ilk gördüğü gece, elinde bıçaklarla intikam meleği gibi giyinmiş olarak yatak odasında dururken olduğu kadar güzel ve gizemliydi.

Burada ne işi vardı?

Onu saldırmak için geldiğini düşünmüyordu. "Onu bırakın," diye güvenlik görevlilerine emretti.

Şaşırdılar ama ondan uzaklaştılar. Tesiera, kendi şaşkınlığını gizleyerek ayağa kalktı. Onun, onlara onunla ilgilenmelerini ya da buna benzer bir şey yapmalarını emredeceğini yarı yarıya bekliyordu. Kesinlikle onu bırakmayacağını.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona, açıkça.

"Seninle konuşmak istiyorum," diye etrafına bakındı. "Özel olarak." Adam sadece ona baktı.

Ona bu kadar dikkat etmeseydi neredeyse duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Lütfen," diye ekledi.

"Bizi yalnız bırak," dedi Max sonunda, gözlerini ondan ayırmadan. "Yoksa sen..."

"Git, Clinton," dedi kararlı bir sesle, Clinton'ı keserek. Sonra güvenlik şefine baktı. "Sen de, Harvey."

"Tamam patron. Dışarıda bekliyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa çağır," dedi Harvey.

Adamları iyi niyetliydi, ama onun kendi başının çaresine bakabileceğini sık sık unutuyorlardı. Onlar isteksizce ofisten çıkarken başını salladı ve sonunda onunla yalnız kaldı.

Kadın saçlarını yüzünden çekince, bakışları istem dışı olarak bu hareketi takip etti. Her zamanki at kuyruğu yerine, saçları açık ve ipeksi bir şelale gibi sırtına dökülüyordu.

Ona çok fazla dikkat ettiğini fark etti. Tehlikeli bir durumdu. Kadını göndermek zamanı gelmişti.

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu, sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Kaçtın. Peki, neden geri döndün?"

Bir an için, yüzünde kararsızlık ifadesini yakaladı. Ama bu ifade kararlılıkla yer değıştirdi. Masasına yaklaştı ve önünde durdu.

"Sizin tam zamanlı korumanız olmak için başvurmak istiyorum," —bir duraklama— "efendim."

BÖLÜM 15. CANKURTARAN SUİKASTÇISI.

Max iki kez gözlerini kırptı, zihni Tesiera'nın az önce yaptığı beklenmedik teklifi sindirmeye çalışıyordu. Sandalyesinde dikleşti, kaşları karışıklıkla birbirine çattı.

"Affedersiniz, ne dediniz?" diye sordu, onu yanlış duymuş olmayı umarak.

"Sizin için çalışmak istiyorum," diye tekrarladı, bakışları onun gözlerine kilitlenmiş, yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle.

Oh, doğru duymuştu. Max inanamadan başını salladı, onu böyle bir istekle kendisine gelmesine neyin sebep olduğunu merak etti. Duyduklarına inanamıyordu. Sandalyesinden kalkıp ona yaklaştı, bu da onun yüzünü boş bir ifadeyle ona dönmesine neden oldu. Aklında sorular, şüpheler ve kuşklar dolaşıyordu.

Onu dikkatle inceledi, görünüşünün, gözlerinin ve vücut dilinin her ayrıntısını gözden geçirdi. Başını hafifçe eğdi ve küçük bir kahkaha attı. "Şunu bir netleştirelim. Sen birkaç gün önce beni öldürmeye çalışan suikastçısın ve şimdi başka birinin beni öldürmesini engellemek mi istiyorsun?"

Kadın başını salladı, "Evet, doğru."

Max inanamayan bir şekilde başını salladı. "Anlamıyorum. Neden iki kez almaya çalıştığın hayatı korumak istiyorsun?" diye sordu inanamayan bir şekilde.

Tesiera'nın dudakları hafifçe kıvrıldı, ama gözleri hâlâ ifadesizdi. "İş ilanını gördüm ve ekstra paraya ihtiyacım olduğunu düşündüm."

Max ondan uzaklaşıp duvara doğru yürüdü. Duvarda bir tablo asılıydı. Bu, iki yıl önce Valerie'nin doğum günü hediyesiydi. Tabloda okyanus üzerinde güzel bir gün doğumu resmedilmişti ve Max bu tabloyu sakinleştirici ve huzur verici bir sanat eseri olarak görüyordu. Düşüncelerini toparlamak için bir dakika bekledikten sonra ona dönerek

"Beni öldürmeye çalıştın ve şimdi benim için çalışmak mı istiyorsun? Üzgünüm, ama buna inanmam zor," dedi sert bir ses tonuyla.

Tesiera onun gözlerine bakarak bakışlarını sabit tuttu, yüzündeki ifade okunamazdı. "Bu doğru. Becerim var ve iyi bir iş çıkaracağıma söz veriyorum." Yutkundu, "Efendim."

Kadının kendisine "efendim" gibi saygı ifadeleriyle hitap etmek için gösterdiği büyük çabayı fark etmeden edemedi. Bu çaba, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Stalingrad Savaşı'ndan daha zorlu bir mücadele gibi görünüyordu. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, bu ironik durum onu güldürecek kadar komikti.

Max kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu dikkatle inceledi. Onun telafi etmek istediği belliydi. "Suçluluk duyuyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi yumuşadı.

Tesiera'nın gözleri hafifçe büyüdü ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Beni öldürmeye çalıştığın için suçluluk duyuyorsun. Benim babanın katili olmadığımı biliyorsun," dedi Max, ona bir adım yaklaşarak, gözleri delici bir bakışla.

Tesiera sessiz kaldı, ama vücut dili onu ele verdi. Omuzları çöktü ve bakışları yere düştü. Max, onun hassas noktasını vurduğunu biliyordu.

"Bu işi sadece vicdanını rahatlatmak için istiyorsun, değil mi?" Sesi nazikti ama kararlıydı.

Max haklıydı ve Tesiera onun içini görebilmesinden nefret ediyordu. Kendini suçlu hissediyordu ve telafi etmek istiyordu. Ama bunu ona yüksek sesle itiraf edemiyordu.

Sessiz kaldığında, ona yaklaştı ve gözlerinin içine derinlemesine baktı. "Bu, İşkenceci Tesiera'nın hala vicdanı olduğu anlamına mı geliyor?" dedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Tesiera içinde öfkenin yükseldiğini hissetti, öfke dışa vurmak üzereydi. "Mesele bu değil," dedi sonunda keskin bir sesle. "Bu pozisyon için para teklif ettiğini biliyorum ve o paraya ihtiyacım var; bu yüzden buradayım. Para için. Suçluluk, affedilmek ya da senin düşündüğün her neyse, onun için burada değilim."

Max inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Hmm. Para için, değil mi?" dedi şüpheli bir tonla. "Bundan emin misin, Tesiera? Çünkü kayıtlarını inceledim ve çok paran olduğunu biliyorum. Para senin için sorun değil."

Orada, ondan sadece birkaç santim uzakta durdu ve gözleri buluştu. Bu yakınlıkta, onun gizlemeye çalıştığı duyguların önünde açıkça ortaya çıktığını görebiliyordu.

Orada bir meydan okuma gördü. Kız onun haklı olduğunu biliyordu, ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildi ve onun kendisini zorlamaya çalışmasından da hoşlanmıyordu.

Eh, onun için çok kötü, çünkü ya itiraf edecek ya da o onu dışarı gönderecek ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranacaktı.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun," dedi, bu sefer sesi gergindi.

Ama Max gerçeği biliyordu ve onu bu kadar kolay affetmeye niyetli değildi. Ondan uzaklaşarak masasına geri döndü. "Öyleyse, kendiniz çıkabilirsiniz Bayan Anderson. Beni açıkça nefret eden ve iki kez neredeyse öldüren birini işe alamam." Oturdu ve ona sert bir bakış attı. "Güvenliğimi böyle birine emanet edemem." **B i r** saniye için yüzünde okunamayan bir ifade belirdi, sonra kayboldu. "Tamam," dedi. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim." Döndü

ve kapıya doğru yürüdü.

Max hiçbir şey söylemeden onu izledi.

Kapıyı iterek açtı, durakladı ve omzunun üzerinden ona bakmak için geri döndü. "Beni işe alamayacağınızı anlıyorum. Bugün bu hastaneye adım atmadan önce bunu bekliyordum, ama en azından denemem gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Hayatınızı tehdit eden bir adam var: Carter Walker. Beni koruma olarak işe almanıza gerek yok. Ama bugün bitmeden onu öldürebilirim. Bana bunun için para ödemenize gerek yok, ama ben yapacağım. Tek yapmanız gereken, söz vermeniz."

Sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Neden bunu yapmak isteyesin ki?" Bu, onun bir seferde söylediği en uzun cümleydi.

Kadın gözlerini kaçırdı. Max, kadının içsel düşünce ve duygularıyla mücadele ettiğini hissederek, sabırla konuşmasını bekledi.

Sonunda, neredeyse duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu. "İnsanlara borçlu kalmayı sevmiyorum. Kimseye borçlu olmaktan nefret ediyorum."

Bu, onun babasının hayatını alan kişinin o olmadığına inandığını itiraf edebileceği en yakın şeydi ve Max zaferle gülümsedi.

"Onu öldürmek istemiyorum. Hapiste acı çekmesini istiyorum. Ama kanıtım olmadığı için bunu yapamıyorum, bu yüzden çok zor bir dönem geçiriyorum." O da hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tesiera öfkeyle soluk aldı. "Bana o adam hakkında anlattıkların doğruysa, Carter Walker tehlikeli bir adam ve senin ölmeni istiyor. Benim dünyamda, bir adamı vurmak için kanıta gerek yok. Onun o olduğundan emin ol ve lanet olası tetiği çek."

"Bana yaptığın gibi mi?"

Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Bu beklenmedik tepki onu şok etti. Gerçekten kimlik yanılgısı yüzünden suçluluk duyuyordu. Neredeyse yanlış adamı öldürdüğü için gerçekten

. Onun burada olması bir taktik değil, samimi bir davranış.

Derin bir nefes aldı, gerginliği yavaş yavaş azaldı. "Onu öylece öldürmeyi düşünmüyorum, özellikle de bana suikastçıları gönderenin o olduğunu kanıtlayacak hiçbir delil olmadığı için. Onun yaptığını bildiğimi söyleyebilirim, ama bazen bir kişinin kesin inancı yanlış olabilir. Ayrıca, kesinlikle gerekli olmadıkça ellerimi kirletmeyi sevmem. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Bunu doğru yoldan yapıyorum," diye cevapladı, sesi kararlı ve kesin.

"Peki. Senin katil olmadığını düşünüyorum," dedi, itirafıyla Max'i şaşırtarak. "Sana kişisel olarak nefret duymuyorum, Dr. Kingston. Babamı öldüren adamdan nefret ediyorum... kim olursa olsun. Sen o değilsin, bu yüzden senden nefret etmiyorum."

Onun bunu söyleyeceğini beklemiyordu. Onu dikkatle izledi, onun nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalıştı - bir suikastçı olarak değil, bir kadın olarak.

Tesiera devam etti. "Bunu yapmama izin ver, Maximilian; seni korumama izin ver. Seni hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum. Sana söz veriyorum. Sözüm senettir; sözüm altındır. Bunu senin için yapmak zorundayım. Bir ay boyunca seninle kalacağım, ihtiyacın olursa daha da uzun süre. Carter Walker ölene kadar ya da hapse girene kadar burada olacağım, hangisini istersen ya da hangisi önce olursa," dedi, sesi titremezdi.

Onun cevabını bekledi, ama o tek kelime bile etmedi. Yüzü okunamazdı. Max'i okumak kolaydı, ama şimdi o bir labirentti ve onu okumaya çalışırken kaybolmuştu.

Tesiera pes ederek başını eğdi. "Tamam." Tekrar ayrılmak için döndü.

"Beni hayatın pahasına korumak zorundasın, Tesiera."

Onun sesi onu durdurdu. Tekrar ona dönerek, rahatlamış bir şekilde cevap verdi. "Nasıl işlediğini biliyorum."

"Benim evimde yaşamak ve ne zaman istersem emrimde olmak zorundasın."

Çift anlamlı sözler onun dikkatinden kaçmadı ve kafasında oluşan görüntü nefesini kesmesine neden oldu. İçinden başını sallayarak, yüksek sesle "Anlıyorum" diye cevap verdi.

"Ve benim için çalıştığın sürece diğerleriyle iyi geçinmeye çalışacağına söz vermelisin."

Bu zor bir şarttı. O insanlarla iyi geçinemezdi. Bose ile asla iyi geçinemeyeceğinden emindi. "Deneyeceğim."

"Benim için çalışırsan, sadece benim için çalışacaksın. Benim onayımı almadan ve ben izin vermeden, dışarıda çalışamazsın, yan iş alamazsın ve yeni görevlere çıkamazsın," dedi, gözlerini ona dikerek.

"Bunu yapabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana saygılı, profesyonel ve kibar bir şekilde hitap etmelisin."

Bir duraklama. Gerginlikten boğazı sıkışan kadın zorlukla yutkundu. Ama adam kadının gözlerindeki kararlılığı gördü. "Anlıyorum, efendim."

"Her zaman yanımda kalacaksın, bu 24 saatlik veya daha uzun vardiyalar anlamına gelse bile; benimle çalışmak için buraya seyahat etmek veya gerektiğinde iş seyahatlerine çıkmak anlamına gelse bile."

Kadın kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapacağım, efendim."

Adam ayağa kalktı ve elini uzattı. "O halde tebrikler, Tesiera Anderson; işe alınıyorsunuz."

BÖLÜM 16. KARŞILAŞMA

Tesiera, Max'in ofisinden çıktı, zihni az önce kabul ettiği şeyle meşguldü.

Her zaman bağımsızlığına değer vermiş ve yalnızlığını sevmişti. Başkasının evinde yaşamak ve onların emrinde olmak fikri ona hiç uymuyordu.

Başkasının evinde her gece onu rahatsız eden kabuslara katlanmak zorunda kalma düşüncesi, bu anlaşmanın en ürkütücü yanıydı. Kabuslar onu saldırdığında çığlıklarını duymaları düşüncesine dayanamıyordu.

İlaçlarını tekrar almaya başlaması gerekiyordu. İlaçların kendisini halsiz ve tuhaf hissettirmesinden nefret ediyordu, ama rüyasız, huzurlu bir uyku çekebilmesinin tek yolu buydu.

Onu bu işe ikna ettiği için içinden Venüs'e küfrederek dişlerini sıktı. Bir parçası bunu yapmak istemiş olsa da, şimdi bununla karşı karşıya kaldığında, içini kaplayan tedirginlik hissini bir türlü atamıyordu.

"İstedğin zaman istifa edebilirsin, Tesiera. Kimse seni zorlamıyor," diye mırıldandı kendi kendine, hastanenin uzun, dolambaçlı koridorlarında ilerlerken. Duvarlar soluk beyazın hastalıklı bir tonundaydı ve zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu, bu da zaten ürkütücü olan atmosfere katkıda bulunuyordu. Tavanın üzerindeki floresan ışıklar ara sıra titriyor, duvarlara garip gölgeler düşürüyordu.

Bir köşeyi döndüğünde, Tesiera tuvaleti buldu. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı itip küçük odaya girdi. Hava, dezenfektan kokusuyla doluydu ve bu koku, burnunu tiksinti ile buruşturdu. Akan su sesi odayı dolduruyordu ve duvarlardaki fayanslardan yankılanıyordu.

Tesiera lavaboya doğru yürüdü, musluğun soğuk metali cildine ferahlık verdi. Musluğu çevirdi ve suyun musluktan akıp lavabonun yüzeyinde küçük dalgalar oluşturmasını izledi.

Gözlerini aynaya çevirdiğinde, Tesiera kendi yansımasını gördü. Ne kadar bitkin görüldüğünü fark edemedi. Gözlerinin altındaki

gözlerinin altındaki torbalar her zamankinden daha koyu, cildi solgun ve sararmıştı. En son ne zaman iyi bir gece uykusu çekmişti?

Uykusuzluk son yıllarda daha da kötüleşmişti, özellikle de babasının katillerini aramaya başladığından beri. Bir anlığına kendine baktı, önündeki görüntüyü içine çekti. Yüzü sert, gözleri soğuk ve tavizsizdi. Her zaman stoik bir insan olmuştu, ama şimdi çok sertleşmiş, çok duygusuz hale gelmiş miydi acaba diye merak etti.

Tesiera'nın düşünceleri kapının açılma sesiyle kesildi. Aynadaki yansımasına baktı ve genç bir hemşirenin içeri girdiğini gördü. Diğer kadın, Tesiera'nın görünüşünü görünce şaşkınlıkla gözlerini genişletti. Kesinlikle bir hasta gibi görünmüyordu.

Hemşire Tesiera'dan uzak durdu, Tesiera ise gözlerini aynadan ayırdı, ellerini kuruladı ve tuvaletten çıktı.

Bose, elinde bir kutu soda ile nöroloji koğuşuna girdi. Son grup muhafız adaylarını değerlendirdikten sonra görev yerine dönerken, ara sıra içecekten yudumlar aldı.

Sonra, bir şey dikkatini çekti. Daha doğrusu, birisi.

Gözlerini kısarak, gördüğüne inanmakta zorlandı. Hiç şüphe yoktu, gün gibi açıktı: bu gerçekten kızıl saçlı suikastçıydı. Tuvaletten yeni çıkmıştı ve şimdi patronun ofisine doğru yürüyordu.

"Siktir. O burada ne arıyor?" Bose, iyi ruh halinin öfkeye dönüştüğünü hissederek, içinden homurdandı. Sinirlenerek, elindeki tenekeyi ezdi.

"Artık bunu nihayet bitirebilirim." Ayaklarının dibindeki su birikintisini umursamadan, buruşuk tenekeyi yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Bose sessizce hedefinin arkasına süzüldü, onu yakaladı ve omzuna attı.

Hazırlıksız yakalanan Tesiera bir an için şaşkına döndü. "Bırak beni!" diye bağırdı, sırtına vurup bacaklarını tekmelerek çaresizce kurtulmaya çalıştı. Ama Bose'un tutuşu gevşek değildi. Lanet olası piç.

Kaçmak için keskin bir dönüş yaptı, ama Bose bu hareketi önceden tahmin etti ve sıkıca tuttu. Onu uzun süre tutamayacağını bilen Bose, hızla

en yakın odaya koştu ve odanın boş olduğunu görünce rahatladı. Arkalarından kapıyı kapattı.

" ek ellerini üzerimden!" diye bağırdı Tesiera, onu bırakmaya zorlamak için boynundaki basınç noktasını bastırdı. Çevik bir hareketle ayağa kalktı ve Bose'un dikkati dağılmışken ona güçlü bir yumruk attı.

"Siktir!" Bose, Tesiera'nın yumruğunun şiddetiyle bir an için sersemleyerek, zonklayan yüzünü tutarak küfretti.

Tesiera hiç vakit kaybetmeden bir başka saldırıya geçti, bu sefer bir tekme. Ama Bose çabucak toparlandı, havada bacağını yakaladı, bükerek aşağı doğru bastırdı. Yumruğunu kaldırıp vurmak üzereyken, Tesiera ustaca bileğini kenara itti ve karnına diz attı, Bose'dan acı dolu bir inilti kopardı.

Yakıcı acıya rağmen, Bose ona atıldı, boynunu yakaladı ve onu duvara çarptı.

Clinton, telefonunda gezinirken dalgın dalgın ıslık çalıyordu, zihni hâlâ patronun ofisinden gelen haberlerle meşguldü. Başlangıçta, patronun kadın suikast ının ekibe katılacağından bahsettiğinde kötü bir şaka yaptığını düşünmüştü. Ancak patronun g l msemediğini fark edince bu düşünce bir anda yok oldu.

Aklına gelen bir sonraki düşünce, patronun aklını ka ırdığıydı. Anlaşılan, ifadesi düşüncelerini ele vermişti, çünkü patron gülümseyerek aklının tamamen yerinde olduğunu garanti etti. Clinton cevap veremeden, bir hemşire patronun dikkatini çekmek için araya girdi ve patron dışarı çıkmak zorunda kaldı.

şimdi, ziyaretçi tuvaletine giderken Clinton, patronun onu neredeyse öldüren suikastçıyı işe aldığı gerçeğiyle hala boğuşuyordu. Patron, babasının ölümünden sorumlu olanın kendisi değil, üvey kardeşi Maxi olduğunu bildiğini açıklamıştı. Yine de, onu koruyucu olarak işe alma kararı Clinton'ı hala şaşırtıyordu.

Clinton konferans odasının  n nden geçerken, tanıdık ama beklenmedik bir ses onu durdurdu ve kapıya geri döndü. Sonra kesin olarak duydu: kavga sesleri.

"Kim lanet olası bir hastanede kavga eder ki..." diye mırıldanarak kapıyı açtı, ancak Bose ve Tesiera arasındaki şiddetli kavga karşısında nutku tutuldu.

"Tabii ki, bu ikisi," diye iç geçirdi, birbirlerini öldürmeye çalıştıklarına şaşırırmaktan çok sinirlenmişti.

Tesiera, Bose'u savuşturmak için paspas sopasını kullanıyordu, Bose ise kendi yumruklarını atmaya çalışırken Tesiera'nın saldırılarını ustaca kaçırıyordu.

"Tamam, yeter artık, ikiniz. Durun," diye emretti Clinton, ama sözleri, kavgaya çok dalmış oldukları için kulak ardı edildi.

Bose sonunda paspas sopasını yakalamayı başardı ve Tesiera'nın elinden çekip aldı. Hızlı bir aşağı doğru vuruşla, onun diz kapağına vurdu ve Tesiera'nın tökezleyip dengesini kaybetmesine neden oldu.

"Bose, dur!" diye bağırdı Clinton.

"Olmaz dostum. Bunu şimdi bitireceğim!" Bose, sopayı silah gibi kullanarak Tesiera'ya tekrar saldırdı.

Ama Tesiera sapını yakaladı, Bose'un midesine doğru itti ve nefesini kesti. Sonra sopayı ikiye kırdı ve bir kenara attı, ardından çenesine ezici bir darbe indirdi.

Tesiera'nın yumruğunun gücüyle çenesi kırıldı ve dudaklarından düşük bir inilti çıktı. Tesiera pes etmedi ve yüzüne bir dizi yumruk attı, kanı gömleğini lekeledi.

Bose'un yüzü hırpalanmıştı, Tesiera'nınki de öyle. Bose çabucak toparlandı, Tesiera'yı yakaladı, onu döndürdü ve duvara çarptı.

"Patronu çağırmam lazım." Clinton temizlik dolabından hızla çıktı ve Max'in ofisine koştu. Girerken kapıyı çaldı.

Max, eve gitmeden önce günün raporlarını gözden geçirmek için kalan az zamanını böldüğü için bilgisayarından başını kaldırdı.

"Bose ve Tesiera birbirlerini öldürüyorlar," dedi Clinton, önsöz yapmadan.

Max ellerini masaya vurdu ve sinirli bir nefes aldı.

"Şimdiden mi?"

"Tavşanlar gibi birbirlerine saldırıyorlar," diye doğruladı Clinton.

"Doğru ifade değil, Clinton; seks yapmıyorlar." Max burun kıvrarak sandalyesinden hızla kalktı. Böyle zamanlarda, İngilizce'nin Clinton'ın ana dili olmadığı belliydi.

Max, Clinton'ı temizlik dolabına kadar takip etti ve gördüğü manzara karşısında uzun ve yorgun bir iç çekişle nefes verdi. Yerde, Tesiera ellerini Bose'un boynuna sıkıca dolamış, Bose ise çaresizce ona vurarak kurtulmaya çalışıyordu. İkisi de kanlar içinde ve terden sıırılsıklamdı.

"Kes şunu," diye emretti Max. Onun sözleri üzerine Bose anında mücadelesini bıraktı ve kolları yere düştü. Ancak Tesiera, Bose'un boynunu daha da sıkı kavradı.

"Tesiera, bırak onu. Hemen," sesi otoriter bir tonda çıkmıştı. Parmaklarını daha da sıkı ve morarmış Bose'a öfkeyle baktı.

"O başlattı," diye öfkeyle bağırdı.

"Ve ben bitireceğim. Onu bırak," dedi Max keskin bir sesle. "Söz verdin."

Tesiera dişlerini sıkı ve parmaklarını yavaşça gevşetti. Bose, yetersiz kalan ciğerlerine hava çekerek öksürdü. Ayağa kalktı ve Bose'a sırtını döndü.

"Patron, onu ofisine giderken buldum," dedi ve ona baktı.

"Bose, Tesiera, geri çekilin." Max yorgun bir şekilde başını ovuşturdu. Baş ağrısının başladığını hissedebiliyordu.

"Bir daha bana saldırırsan, seni parçalarım," dedi Tesiera, gözleri alev alev yanarken.

"Deneyebilirsin prenses," diye karşılık verdi Bose ve tekrar ona doğru ilerledi.

"Bose, Tanrı aşkına..." Max inledi. Bose yüzünü buruşturdu ve geri çekildi.

"Üzgünüm."

"Yeter artık," dedi Max. Bunun hiç de hoşuna gitmediğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Bose, Tesiera Anderson ile tanış. En yeni korumam."

BÖLÜM 17. DÖNÜM NOKTASININ BAŞLANGICI.

Bose hareketsiz kaldı ve Tesiera'ya attığı neşesiz gülümseme dudaklarında dondu, yüzünde şaşkın bir ifade bıraktı. Patronunun sözlerinin anlamını kavraması biraz zaman aldı, ama sözler bilincine tam olarak işlemedi. Onun için hiç mantıklı gelmiyordu. İngilizce olduklarından emindi. Ama sözlerin sıralanış şekli onu şaşkına çevirdi.

"Anlamıyorum," dedi şaşkınlıkla. Söz konusu kadına dönüp baktı. Tesiera Anderson. Patronunu iki kez öldürmeye çalışan kadın.

Bose, patronunun aşırı iş yükünün sonunda beynini karıştırmış olabileceğini düşündü. Ya da belki Tesiera bir tür cadıydı ve ona büyü yapmıştı.

"Bu bir şaka, değil mi?" Bose'un bakışları Max'ten Clinton'a kaydı, Clinton omuz silkti, sonra da odadan çıkmak üzere olan Tesiera'ya kaydı.

Kasten Bose'a çarptı ve yanından geçerken ona sert bir bakış attı. Gözleri şiddetli bir yoğunlukla yanıyordu — soğukkanlı bir katilin gözleri, bir cankurtaranın gözleri değil.

"Merhaba? Cevap verecek kimse yok mu?" diye sordu Bose, bakışları yine Clinton'a takıldı, Clinton ise gözlerini kaçırdı ve utanarak kafasının arkasını kaşıdı.

Max sesli bir şekilde nefes verdi ve bir adım öne çıktı. "Tesiera benim yeni korumam. Üçünüz, bugünden itibaren birlikte çalışacaksınız."

"Seni neredeyse öldürüyordu! Neden onu koruman olarak işe aldın? Neden işini kolaylaştırıyorsun?" diye sordu Bose.

"Sana bunun bir kimlik karışıklığı olduğunu söylemiştim. O, telafi etmek için buraya geldi." Max onun arkasından baktı. "Asla itiraf etmese de, bence aslında bu yüzden burada."

"Telafi etmek, yalvararak af dilemek, yerde yuvarlanıp köpek yavrusu gibi gözler yapmak olur," diye mırıldandı Clinton, yarattığı görüntü karşısında yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Max gözlerini devirdi. "Kendi tarzında telafi etmek," diye düzeltti. "Ama neden ona bu şansı veriyorsunuz, efendim?" Clinton ciddi bir ifadeyle sordu.

. "Ona hiçbir borcunuz yok. Yani, o kadın

seni hiç düşünmeden öldürecekti."

Sessizlik çöktü. Max onun haklı olduğunu biliyordu. Bu, mantıklı bir insanın yapacağı bir şey değildi, öyleyse neden yaptı?

"Gözleri," dedi sonunda.

Bose ve Clinton birbirlerine şaşkın bakışlar attılar. "Onu gözleri yüzünden mi işe aldınız?" diye sordu Clinton.

"O gözler gerçekten çok güzel patron. Buz gibi soğuk ve topaz gibi parlak kahverengi gözler," dedi Bose. "Eğer seni cam gibi kesip biçmeselerdi, o gözlerde kaybolmak istemenizi anlayabilirdim. Ama gerçekten gözlerini beğendiğiniz için birini işe almanız gerektiğini düşünüyor musunuz patron?"

Max inledi ve başını salladı. "Benim demek istediğim o değildi. O gün teknede, ona durumu açıkladığımda, gözlerindeki bakış..." Durakladı. "Masum bir adamı neredeyse öldürdüğünü fark ettiğinde gözlerimde gördüğüm o savunmasız acı, aklımdan çıkmadı. Bugün onu kovduğumda, o bakışı tekrar gördüm. Bu sefer, ağır bir suçluluk duygusu da vardı. Muhtemelen hayatının geri kalanında da onunla kalacak bir suçluluk. Zaten yeterince sorunu olduğunu düşündüm ve bu sorunu ortadan kaldırma gücüm olduğu için bunu yapmaya karar verdim."

Max hala doğru kararı verdiğinden emin değildi, ama uzun süreli suçluluk duygusunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

İki gardiyan birbirlerine baktılar, gözlerinde bir anlayış vardı. Patronun onu neden işe aldığını biliyorlardı.

"Anlıyoruz patron. Açıklama için teşekkürler," dedi Clinton ve başını eğdi. "Bize bir açıklama borçlu değildin, ama yine de yaptın. Teşekkürler."

Max eliyle işaret ederek reddetti. "Artık her şey halloldu, işime dönüp her şeyi otuz dakika içinde sihirli bir şekilde bitirmem gerekiyor."

"Sen iyi kalplisin patron, ama ben ona güvenmiyorum," diye mırıldandı Bose.

"Ama bana güveniyorsun, Bose, değil mi?" Max sakın ve kararlı bir sesle cevap verdi.

Bu soru, her şeyden çok, inatçı adamın zihnini rahatlattı. Max, Bose'un kambur omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğunu ve vücudunun gevşediğini gördü.

"Sana güveniyorum," dedi Bose kararlı bir sesle, sesi sarsılmaz bir sadakatle doluydu.

Max bir kez başını salladı, öne çıktı ve adamın omzuna hafifçe vurdu. "O zaman bu konuda bana güven."

Bose bir kez başını salladı, sonra saçlarını parmaklarıyla tararken iç geçirdi. "Onunla nasıl geçineceğim bilmiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Denemelisin, koca adam. Roma bir günde inşa edilmedi, değil mi?" Max geri adım attı. "O uzun süre bizimle kalmayacak, en fazla bir ay, ama burada olduğu sürece işbirliği yapmasını bekliyorum. İkinizin de bunu başaracağına güveniyorum."

"Tamam, patron," diye cevapladı Clinton. Bose sadece başını salladı.

"Harika, artık hepimiz aynı fikirdeyiz, sonra görüşürüz." Max arkasını dönüp odadan çıktı. "Hemşirelerden birine o morluklara baktır, Bose. Eminim bir kadın tarafından dövülmüş gibi görünmek istemezsin," diye gülümseyerek omzunun üzerinden seslendi.

"Hey! O benden daha kötü görünüyor," diye homurdandı Bose ve Clinton kıkırdadı. "Bundan şüpheliyim. Dostum, sanki bir aslanla güreşmişsin gibi görünüyorsun." Clinton gülmesini engellemeye çalıştı ama başaramadı.

Bose, Clinton'a öfkeyle baktı, çöp kutusuna kan tükürdü ve Clinton'a orta parmağını gösterdi. Clinton'ın kıkırdaması, odada yankılanan kahkahaya dönüştü. "Seni tamamen yenemediğine sevindim. Bunu asla unutamazdın."

Bose gözlerini devirdi ve bu çok acı verdi. Çenesini hissetti ve kırık ya da çıkık olduğunu anladı. "O yetenekli," diye itiraf etti isteksizce.

"Bu iyi bir şey. Patron daha güvende olacak."

Bose, Clinton'ın haklı olduğunu bilerek omuz silkti.

"Uzun zamandır iyi bir kavga etmemiştin. İyi geldiğini biliyorum." Clinton, kırık camdan yüzünde oluşan hasarı inceleyen Bose'a yaklaşırken gülüşü kesildi.

"Beni rahat bırak," diye homurdandı Bose.

"Hadi ama koca adam, gerçeği söyle," diye ısrar etti Clinton, onun yanına dokunarak. "Kabul et, çok iyi geldi."

Bose gülerek pes etti. "Tamam, iyi geldi."

"Ha, biliyordum. Sonunda biri Sharon'ın omuzlarına bıraktığı gerginliği çözdü, ha?"

Eski kız arkadaşının adının geçmesiyle Bose, en yakın arkadaşına öfkeyle baktı ve yine orta parmağını gösterdi. "Cehenneme git dostum."

Clinton yine kahkahaya boğuldu.

Max'in vardiyası nihayet sona ermişti ve eve gidip dinlenmek için sabırsızlanıyordu. Bose ve Clinton binadan ilk çıkanlar oldular. Bose

Max'in çantasını taşıırken, Clinton da ona kapıyı açtı. Tesiera, herhangi bir tehlikeye karşı dikkatli bir şekilde Max'in arkasında yürüdü.

Sıcak güneş ışığına çıktıklarında, bir araba durdu ve içinden küçük bir kız fırlayarak doğruca onlara koştu.

"Max amca!" diye heyecanla bağırdı küçük kız.

Max'in yorgun yüzü, yeğeni Hazel'ı görünce sevinçle aydınlandı. Onu kucağına alıp döndürdü, bu da onun kontrolsüz bir şekilde kıkırdamasına neden oldu. Onun sevimli, yaramaz gülümsemesi bulaşıcıydı ve Max, kendi yorgunluğunun eridiğini hissetmekten kendini alamadı.

Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve sordu. "Max amcanı özledin mi, benim küçük prensesim?"

"Evet!" diye cevapladı Hazel, ona sıkıca sarılarak.

"Ben de seni özledim tatlım," dedi Max gülümseyerek. Sonra uzaktan kız kardeşini gördü. Leylak rengi iki parçalı bir kıyafet giymişti ve sarı saçları geriye toplanmıştı. Ona el salladı, Max de ona el salladıktan sonra ona doğru yürümeye başladı.

"Ee, Hazel, buraya nasıl geldin? Prenses Strawberry'nin sana verdiği peri kanatlarıyla mı uçtun, yoksa geçen ay bana anlattığın, gökkuşağı tek boynuzlu atların çektiği uçan sakız arabasıyla mı?" diye sordu Max yeğenine.

"Periler bizi getirdi!" Hazel heyecanla cevap verdi ve eksik ön dişlerini gösterdi. Hayal gücü eşsizdi ve Max, onun istediği her konuda sohbet etmeyi çok seviyordu. Ne kadar absürt olursa olsun.

Valerie şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Yine ikiniz ve sihirli konuşmalarınız. İkinize de katlanamıyorum."

Onlara yaklaştı ve Max'e sarıldı. "Seni çok özledim ağabey. Çok uzun zaman oldu."

"Ben de seni özledim Val," diye cevapladı Max, onun alnını öperek. Hazel kollarında kıpırdanarak, indirilmesini işaret etti.

Valerie geri çekildi ve Max'in yanaklarını avuçladı. "Nasılsın? Çok stresli görünüyorsun. Yeterince dinleniyor musun?" diye sordu ve Max cevap veremeden Clinton ve Bose'a döndü. "İkinize de onun yeterince dinlenmesini sağlayın demiştim, değil mi?"

"Elimizden geleni yapıyoruz, hanımefendi. Ama patron dinlemiyor..." Clinton söze başladı ama Max ona sert bir bakış attığında boğazını temizledi. "Yeterince dinleniyor, hanımefendi," diye bitirdi.

"Tsk, tsk, tsk." Valerie, hayal kırıklığını belli eden bir şekilde dudaklarını büzdü. Gözleri Tesiera'ya takıldı. "Oh... yeni gelen kim..." diye sordu, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

Tesiera öne çıktı. "Ben Tesiera Anderson. Onun yeni koruyucusuyum."

"Onun koruması, ha?" Valerie elini uzattı. "Ben Valerie, onun küçük kız kardeşim, ve senin kıyafetlerine hayran kalan o küçük kız Hazel."

Tesiera uzattığı eli beklemiyordu, ama yine de hiçbir şey söylemeden elini sıktı. Normal insanlarla pek etkileşim kurma deneyimi yoktu. İnsanlar genellikle ondan kaçınırdı, bu yüzden bu dost canlısı kadına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Hastanede ne işin var?" diye sordu Max, konuyu değiştirerek. "Umarım her şey yolundadır?"

Valerie elini reddedercesine salladı. "Sadece kontrol için buradayım. Grip falan olmuş olabilirim. Dr. James'ten randevum var."

"O zaman acele etmelisin. Ann hastaların geç kalmasından hoşlanmaz," diye cevapladı Max.

"Heh, o beni sever. Muhtemelen, çünkü ben, yüce beyin cerrahı ve cerrahi şefi Dr. Maximilian Kingston'ın tek kız kardeşi olduğum içindir." Dişlerini gösteren bir gülümsemeyle.

Max gözlerini devirdi. "Bodyguard'ın nerede? Neden seninle birlikte değil?" "Kane mi? Onu geçen ay kovdum. Zavallı adam çocuklardan nefret ediyor ve Hazel

onu rahat bırakmıyordu," diye cevapladı Valerie başını sallayarak. "Buna inanamıyorum! Yani, korumasız dolaşıyordun?" Max onaylamayan bir şekilde sordu, dudaklarını büzerek.

"Kendi işine bak, ağabey. Walker benim peşimde değil ve ben kesinlikle Maxi'ye benzemiyorum," diye alay etti Valerie.

Onun adı geçince, Tesiera'nın elleri yumruk haline geldi.

Max ona baktı ve gözleri birbirine kilitlendi. Etraflarındaki dünya kayboldu ve aralarında kıvılcımlar uçuşuyor gibiydi. Birbirlerinin bakışlarında kayboldular.

Valerie boğazını temizledi ve ikisi de başka yere baktılar, bağlantıyı kopardılar.

Bu da neydi böyle? diye merak etti Tesiera.

Max, şüpheli bir gülümsemeyle kaşlarını kaldıran kız kardeşine döndü. O bunu kasten görmezden geldi. "Sana bir ekip atardım, ama Harvey ekibiyle birlikte az önce ayrıldı," dedi.

Max, güvenlik şefine ihtiyaç duyduğu yeni koruyucuyu işe aldığını bildirmiş ve Harvey bir saat önce adamlarını toplayıp gitmişti. Onlarca güvenlik personelinin ayrıldığını görmek tatmin ediciydi.

"Bose ve Clinton randevuna eşlik edecek, ben de Hazel'ı eve götüreceğim. İşiniz bittiğinde üçünüz de benim evime gelebilirsiniz," dedi Max.

"Gerek yok," diye itiraz etti Valerie.

"Bose, Clinton, kız kardeşimle gidin. Onun gözetiminizde başına bir şey gelirse, hayalarınızı alacağımı hatırlatmama gerek yok," dedi adamlara.

"Onu canımız pahasına koruyacağız," diye beyan etti

Bose. "Testislerimizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız, efendim," diye onayladı Clinton.

Max kararlı bir şekilde başını salladı. Valerie, kardeşi kararını verdiğiinde nasıl olduğunu biliyordu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve isteksizce pes etti. En iyi adamları ve en iyi arkadaşları tarafından çevrelenmiş olarak hastaneye girmesini izledi.

Hazel, Tesiera'nın elini tuttu ve kadını sarsarak uyandırdı. Tesiera, üç yaşındaki çocuğa baktı. "Benim adım Hazel. Sen kimsin?"

Tesiera, elini tutan küçük eli şaşkınlıkla baktı. Hiç bu kadar küçük elleri yakından görmemişti. Kaşlarını çatarak, küçük kızı bir uzaylıymış gibi baktı.

Neyse ki, çocuk onun cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti: "Yakında doğum günüm olacak. Doğum günü partime geleceksin, değil mi?"

Tesiera iki kez gözlerini kırptı.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu kız. "Düşmüş müsün?" Bose'un gittiği yöne dönüp sert bir bakış attı.

"Saçını beğendim. Mormuş," dedi Hazel ve sonra amcasının yanına koştu. "Anneme doğum günümde saçımı mor yapmasını söyler misin?"

"O kırmızı, tatlım. Ve annenin buna izin vereceğini sanmıyorum." Max onu kucağına aldı ve otoparka doğru yürümeye başladı.

Tesiera onların hemen arkasında yürüdü. Bilinçsizce, eli çocuğun az önce iltifat ettiği saça dokundu. Bir an için Tesiera ne kadar kırık olduğunu merak etti; bir çocukla bile iletişim kuramıyordu. Tanıdık olmayan bir duygu içini kapladı, ama bu onu rahatsız etti, bu yüzden onu uzaklaştırdı.

Arabasına birkaç adım kalmıştı ki, onun gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Onu dikkatle izliyordu. Bu onu tedirgin etti, bu yüzden gözlerini kaçırdı.

"Hazel'ı arabaya bindireceğim ve..." Max'in cümlesi, birdenbire ortaya çıkan bir bıçak ona doğru uçarken yarıda kaldı. Hazel'ı korumak için döndü ve Tesiera da aynı hızla onu korudu, bıçağı alnından bir kıl payı uzaklıkta elleriyle durdurdu.

Hazel panik içinde çığlık attı. "Oradan geldi," dedi Max, ağlayan çocuğu kollarında sallarken.

Tesiera başını salladı, keskin gözleriyle etrafı tarayarak herhangi bir tehdit belirtisi aradı. "Saldırıya uğradık!"

Beş motosiklet tam hızla onlara doğru geliyordu.

BÖLÜM 18. PLAN DEĞİŞİKLİĞİ

Max, motosikletlerin aracına yaklaştığını görür görmez harekete geçti. Kalbi göğsünde çarparak, yolcu koltuğuna koştu ve ağlayan Hazel'ı araba koltuğuna bağladıktan sonra kapıyı kilitledi. Onun için en önemli şey Hazel'dı.

Onları çevreleyen adamlar grubuna döndü. Siyah giyinmişlerdi, yüzlerini kapatan kayak maskeleri ve kaskları vardı, bu yüzden kim olduklarını anlamak imkansızdı. Sadece ikisinin silahı vardı, ama diğerleri sivri uçlu sopalar tutuyordu, kavgaya hazırdılar. Max, zorlu bir yolculuk olacağını biliyordu.

Tesiera kemerinden iki tabanca çıkardı ve birini Max'e attı. Max onu zarifçe yakaladı ve ikisi sırt sırta durarak saldırganlarla yüzleşmeye hazırlandılar. Max başını eğerek bir işaret yaptı ve Tesiera anladığını belirten bir baş hareketi yaptı.

Max'ten ayrılırken bir el ateş etti ve saldırganları arabadan uzaklaştırdı. Ama ıskaladı. Üçü Max'in peşine düştü, geri kalan ikisi ise Tesiera'ya yaklaştı. Çivili sopalı adam sopasını ölümcül bir isabetle savurdu, ama Tesiera eğilip saldırılarını kolaylıkla atlattı.

Omuz kemiğine bir şeyin çarptığını hissetti ve vücudunda bir ağrı yayıldı. Kahretsin, vurulmuştu.

Dönüp baktığında saldırganın elinde bir tabanca ile bir el daha ateş etmek üzere olduğunu gördü. Tesiera bir arabanın arkasına koştu, ama adam onu takip ederek ateş etmeye devam etti. Araba artık kurşun delikleriyle doluydu ve Tesiera omzunda zonklayan bir ağrı ile ağır ağır nefes alıyordu.

Arabanın sonuna doğru kaydı ve neler olup bittiğini görmek için köşeyi gözetledi. Sopalı adam ortalıkta yoktu, ama makineli tüfekli adam hâlâ peşindeydi. Bir tahtanın arkasına saklanmış, sadece başı ve elleri görünür durumdaydı. Tesiera dikkatlice nişan aldı ve ateş etti. Mermi adamın omzuna isabet etti, adam acı içinde bağırarak silahını düşürdü.

Sonra arabadan çıktı, sol omzunun arkasına uzandı ve mermiyi çıkardı. Neyse ki mermi daha derine girmedi, ama parçalanmış halde çıktı. Deri kıyafeti bu durumda işe yaramıyordu, bu yüzden aceleyle

, kanamayı durdurmak için koluna ve omzuna sarmak için gömleğinin birkaç parçasını yırttı.

Bu sırada Max, tek bir hareketle saldırganlardan birinin elinden tabancayı düşürdü ve yere düşerken yakaladı. Adama bir el ateş ederek onu yere serdi.

Diğer iki adam sopalarla ve kurşun geçirmez giysilerle silahlanmıştı. Silahları arka cebine koydu ve etrafta duran uzun bir tahta parçası alıp onlara saldırdı. Tahta parçayı ölümcül bir isabetle salladı ve saldırganlardan birinin omzuna vurarak onu sendeltti.

Diğer saldırgan, çivili sopasını Max'in yüzüne doğrulttu. Max sopadan kaçtı, ancak sopa yanağını çizmeye çok yakındı.

"Siktir," diye acı içinde homurdandı ve dikkatini tekrar kavgaya verdi.

İki saldırgan her iki taraftan ona saldırıyordu. Max hızla döndü ve bir sopanın ucunu yakaladı.

Çivili sopa avucunu deldi, ama Max bunu kendi lehine kullandı. Sopayı adamın kafasına sapladı ve diğerine bacağının arkasından tekme atarak kasıklarına vurdu.

Adam acı içinde ikiye katlandı ve sopasını düşürdü. Bu sırada diğer saldırgan, kafatası çatlamış, burnundan ve ağzından kan sızan bir halde yerde yatıyordu. Max tahta sopayı tekrar aldı ve tüm gücüyle adamın kafasına vurarak ölümcül bir darbe indirdi.

Acı içinde kıvranan diğer saldırgan, Max'e bir saldırı daha yapmak üzereydi. Ancak Max, sopayı adamın omuz eklemine savurdu ve yüksek bir çatırtıyla onu kırdı. Saldırgan, otoparkta yankılanan keskin bir acı çığlığı attı. Max, hızla kaskını ve kayak maskesini çıkardı ve cebinden bir silah çıkardı. Adama nişan aldı ve çığlıklarını susturan bir el ateş etti.

İki saldırganı etkisiz hale getiren Max, silahını sırtına ve pantolonuna sıkıştırdı ve silahlı çatışmanın ortasında bulunan Tesiera'ya doğru yöneldi. Ancak ona yaklaşırken, birdenbire başka bir adam ortaya çıktı ve silahını doğrulttu. Max şaşırdı. Daha önce sadece iki silahlı adam görmüştü, peki bu üçüncü adam nereden çıkmıştı?

Max, Tesiera'ya döndü ve onun makineli tüfekle adamla şiddetli bir çatışmaya girdiğini gördü. Daha önce Tesiera'ya sopayla saldıran üçüncü saldırgan ortada yoktu. Max

hemen üçüncü saldırganın dördüncü saldırganla silahlarını değiştirmiş olduğunu ve şimdi silahını Max'e doğrulttuğunu anladı.

"Silahını bırak," dedi adam Max'e, Max de elindeki tahta sopayı bırakarak emre uydu. "Ellerini havaya kaldır. Hemen."

Max, adama dikkatle baktıktan sonra yavaşça ellerini başının üzerine kaldırarak teslim oldu. Saldırgan, silahını hiç indirmeksizin ona yaklaştı.

Bu sırada Tesiera, makineli tüfek kullanan saldırganı alt etmek için mücadele ediyordu. Silahını ikinci kez doldurmuştu, ancak damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden elleri titriyordu. Kalbi deli gibi atıyordu ve kendini sakinleştirmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı.

Aniden, ellerini havaya kaldırmış ve kendisine silah doğrultulmuş Max'i gördü. Öfke dalgası hissetti ve hiç düşünmeden, riski göz ardı ederek ona yardım etmek için koşmaya hazırlandı.

Ama sonra Max'in hareket ettiğini gördü. Hızlı bir hareketle, kendisine doğrultulmuş silahı yakaladı, onu savurdu, saldırganın kolunu bükerek onu ters çevirdi ve silahı elinden aldı. Adamın göğsüne sertçe bastırdı ve adam kan kusmaya başladı.

Tesiera, Max'in bu hareketleri hassas ve kolaylıkla gerçekleştirmesini hayranlıkla izledi. Sonra bakışları, yerde yatan ve etraflarına kanlarını akıtan üç ölü saldırganı kaydı. Max hepsini tek başına alt etmişti. Ona hayranlık ve saygı karışımı bir duygu besledi.

Max ona kendi başının çaresine bakabileceğini söylemişti ve bunu fazlasıyla kanıtlamıştı. O gece ilk denemesinde adamın ondan kaçmasına şaşmamak gerek. Ondan çok etkilenmişti. Herkes onun gibi saniyeler içinde o zor hareketi temiz bir şekilde yapamazdı.

Tesiera arabanın arkasından çıktı ve mermisi bitmiş bir silahlı adama doğru yürüdü. Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı ve yaklaştıkça gözleri tehditkar bir şekilde parladı. Adam dönüp kaçtı ve silahlarını geride bıraktı.

"Şanslı piç," diye mırıldandı Tesiera, silahlı adamın korkaklığından hiç etkilenmeden.

Bu sırada Max hala son adamın üzerinde duruyordu, ama onu vurabilmeden önce adam ayak bileğindeki basınç noktasını bastırarak kasların spazm geçirmesine neden oldu. Max, bacakları refleks olarak adamın vücudundan kalkarken acı içinde bağırdı.

"Ne oluyor lan?" Max dişlerini sıkarak, acıyı bastırmaya çalışarak mırıldandı. Motosikletiyle kaçan adamı vuramadı.

"Kaçtılar." Tesiera, Max'i yerden kaldırmaya yardım etti, ama Max çoktan ayağa kalkmıştı. "Peşlerinden gitsem mi?"

"Bırak gitsinler. Hazel'in ağladığını duyuyorum. Buradan gidelim," dedi Max, sesinden acıyı gizleyerek. Tesiera ona yetişene kadar, Max çoktan arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Arabaya bindiler ve Max, Hazel'ı araba koltuğundan alıp kucağına aldı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

Tesiera derin bir nefes aldı. İşe başladığı ilk gün, şimdiden silahlı çatışmaya girmişti. Omzundaki acı geçmiyordu ve yarada hala mermi parçaları kalmış mı diye merak ediyordu.

Ama bu ne anlama geliyordu? Kimdi bunlar ve onları kim göndermişti?

Üç saatten fazla süren araba yolculuğu sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Tesiera arka koltukta sessizce oturmuş, sürücünün virajlı yollarda ilerlemesini izliyordu. Göz kapaklarında ağır bir yorgunluk hissediyordu ama uykuya kapılmayı reddediyordu. Manhattan'dan çok uzaklaştıklarını biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Max'in küçük kız Hazel'ı kucaklamasını izledi.

Çocuk uykuya dalana kadar ağlamıştı. Max onu nazikçe kucaklayarak ileri geri salladı, gözleri hiç onun yüzünden ayrılmadı. Tesiera, adamın çocuğu bu kadar şefkatle kucaklamasına bir parça kıskançlık duymadan edemedi. Bir zamanlar, babası da onu bu şekilde kucaklamıştı.

Eski anıları silmek için gözlerini sertçe kırptı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Max sonunda konuştu. "Hamptons'a git," diye şoföre emretti.

Tesiera kaşlarını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Hamptons'ta ne var?" diye sordu.

"Bir sahil evi," diye cevapladı Max basitçe. "Güneş batıyor; geceyi orada geçireceğiz. Uzun bir gün oldu."

Tesiera, molaya rahatlayarak başını salladı.

Max'in telefonu çalmaya başladığı anda, onu hızla çıkardı ve arayan kimliğinde Clinton'ın adını görünce yüzünde endişe belirginleşti. Hemen cevap verdi.

"Oh, şükürler olsun! Patron, iyi misiniz? Size ulaşmaya çalıştık ama numaranız ulaşılamıyordu. Diğer iki hattınızı da denedik

numaralarınızı da denedik ama onlar da ulaşamıyordu," Clinton'ın sesi endişeyle doluydu.

"Evet, iyiyim. Bulduğumuz yerde cep telefonu çekmiyordu, ama şu anda Hamptons'a gidiyoruz. Geceyi orada geçireceğiz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Saldırıdan kısa bir süre sonra haberdar olduk. Durumunuz nasıl, efendim?" Clinton, neredeyse çaresiz bir endişeyle sordu.

"Ben iyiyim, Hazel de öyle. Saldırıdan kıl payı kurtulduk, ama neyse ki zarar görmeden kaçmayı başardık." Max, Tesiera'ya baktı. "Bayan Anderson olağanüstüydü. Hayatımı kurtardı."

Bunu duyan Clinton rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür! Bayan Valerie çok endişeliydi ve Bose saatlerdir yerinde duramıyordu. İkinizin de güvende olduğunu duyduğuma sevindim efendim. Mesajı iletirim."

"Lütfen iletin. Val'e aşırı endişelenmesine gerek olmadığını, güvende olduğumuzu söyleyin. Yerleşir yerleşmez onu arayacağım." Max talimat verdi.

"Tamamdır efendim. Artık evimize döndük. Bu arada, kaçmaya çalışan saldırganlardan birini yakaladık. Şu anda gözaltında. Onunla ne yapalım?"

"Bugün duyduğum en iyi haber bu," dedi Max, sesinde bir parça rahatlama vardı. "Harika iş çıkardınız. Şimdilik ona bir şey yapmayın. Sorgulama için oraya gelmeyi planlıyorum. Bu saldırıyı kimin düzenlediğini öğrenmem gerekiyor, Walter mı yoksa başka biri mi? Bunu bilmem çok önemli," dedi, sesinde öfkeyle gerginlik vardı. Hazel'in tehlikede olduğu düşüncesi bile kanını kaynatıyordu. Suçluları asla affetmeyecekti.

Otuz dakika içinde, araçları sahil evinin garaj yoluna girdi. Araba durdu ve hepsi indi. Max, hala kollarında derin uykuda olan Hazel'ı kucağında taşıyarak dışarı çıktı.

Tesiera arabadan indi ve uzuvlarını gererek cildini okşayan taze esintinin tadını çıkardı. Sol omzunda keskin bir ağrı hissetti ve bununla bir an önce ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. Küçük kızı daha fazla korkutmak istemediği için hiçbir şey söylemedi. Ve dikkatleri üzerine çekmek istemediği için.

Evi daha iyi keşfetmek için uzaklaştı, başka sürprizler olması ihtimaline karşı daha iyi bir fikir edinmek istiyordu.

"Vuruldun," dedi adam, olayı olduğu gibi aktararak.

İlk başta cevap vermedi, ama sonra kararlı bir sesle konuştu. "Ben iyiyim, efendim."

Ses tonu aksini gösteriyordu ve Max onun acı çektiğini görebiliyordu. Ona bir adım daha yaklaştı, omzuna dokunmak için elini uzattı, ama kız geri çekildi.

"Bu benim ilk kurşun yaralanmam değil. İyiyim," dedi, sesi kararlı ama kibardı. Ama başı dönmeye başlamıştı.

Max onun rahatsızlığını hissedebiliyordu, ama kız onun yardımını istemediğini açıkça belli etti. Max iç geçirdi ve geri çekildi. "Baktırmak istemediğinden emin misin?"

"Ben iyiyim, teşekkürler," diye tekrarladı Tesiera. "Peki, geceyi burada geçirecek miyiz?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Gözleri, pürüzsüz beyaz duvarları ve şık, modern tasarımıyla dikkat çeken muhteşem sahil evini süzdü. Evi çevreleyen yemyeşil bahçe, doğal bir güzellik katarak bu pitoresk manzarayı tamamlıyordu.

"Evet. Yarın geri dönmeye hazır olmalıyız, ama bu gece olmaz. Saat geç oldu ve Hazel bu korkunç günün ardından uykuya ihtiyaç duyuyor," diye cevapladı, Hazel'in sırtını yatıştırıcı bir ritimle okşayarak.

Tesiera başını salladı ve sahil evine doğru bir adım attı, ama başı dönmeye başladı. Etrafındaki dünya sallanıyor gibiydi ve dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Kaçınılmaz düşüşe hazırlandı ve kesinlikle gelecek olan darbeye kendini hazırladı.

Ama tam yere düşmek üzereyken, bir çift güçlü kol belini sardı ve onu kendine çekti.

Max'in sert, dalgalı kaslarına bastırıldığını hissedince kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücudundan yayılan ıstıyı hissedebiliyordu, cildini ısıtıyor ve omurgasında titremeye neden oluyordu.

"Kan kaybından dolayı. İyi misin?"

Derin sesi uzak geliyordu. Gözlerine baktığında, daha önce hiç fark etmediği bir şefkat gördü. Bakışları yoğundu.

Bir an için, onun kollarında yastık gibi uzandı, gri gözlerinde kayboldu ve kalbinin göğsünde çarptığını hissedebildi. Başka bir baş dönmesi dalgası onu vurdu.

Tesiera, onun huzurunda, kollarında bayılmak gibi utanç verici ve küçük düşürücü bir şey yaparsa intihar etmeye karar verdi.

Ama yine de bayıldı.

BÖLÜM 19. İNATÇI İŞKENCECI.

Max, Tesiera'nın kollarında bilincini kaybettiğini izlerken dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Bayılmadan hemen önce yüzünde beliren dehşet dolu ifade onun dikkatinden kaçmamıştı ve bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu.

Max'in zor durumunu fark eden şoför, hemen yardım etmek için yanına geldi. "Al, Hazel'ı al," dedi Max, uyuyan çocuğu ona verirken emir veren ama nazik bir ses tonuyla. "Onu ana yatak odasına götür."

"Peki, efendim," diye yanıtladı şoför, Hazel'ı dikkatlice kucağına alıp onunla birlikte sahil evine girerek ortadan kayboldu.

Max, Tesiera'yı kollarında tutarak, şoförün Hazel'la birlikte eve girmesini izledi. Sonra, hafif bir ayarlamayla Tesiera'yı güvenli bir şekilde kaldırdı ve şoförün peşinden içeri girdi.

Onu taşıırken, Max bakışlarının kızın yüzünde takıldığını fark etti. Yüzünü bozan kesikler ve morluklara rağmen, kız inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Bilinci kapalıyken, onu tanımlayan olağan gerginlik kaybolmuştu ve Max'in kollarında beklenmedik bir şekilde savunmasız görünüyordu. Max, kızın vücudunun göğsüne bastırıldığı sıcaklığı ve yumuşaklığı hissedebiliyordu.

"Kollarımda iyi hissediyor," diye düşündü, sağduyusuna aykırı olsa da.

O günün erken saatlerinde acımasızca savaştığı ve onu kurtarmak için kendini kurşunun önüne attığı anılar zihnini doldurdu. O anda, onu işe almaya dair küçük şüpheleri yok oldu. Gözlerine bakarak onu hayatı pahasına koruyacağını söylemişti ve şimdi onun bunu ciddiye aldığını anlıyordu.

Yatak odasına girdi ve bitişikteki yatak odasına geçerek onu yatağa yatırdı. Kafası yana doğru eğilmişti ve o, onun zarif boynunu seyretmeden edemedi. Ona bakarken, göğsünde garip bir çekim hissetti, hissetmemesi gerektiğini bildiği bir çekim.

Bu çok kötü bir fikir.

Kemikleri donduran bir çığlık havayı deldi ve Max'i harekete geçirdi. Hazel'dı. Odasına koştu ve çocuğu uykusunda çırpınırken buldu.

"Efendim," yaşlı şoför çaresizce dedi.

"Merak etme, Fredrick. Ben hallederim," Max onu sakinleştirerek Hazel'a yaklaştı. O yaklaşırken, Fredrick yataktan uzaklaşarak Max'e yer aadı. "Lütfen arabaya gidip tedavi aantasını getirin."

"Hemen, efendim." şoför odadan aceleyle aadı.

Max, Hazel'ı nazıkçe sakinleştirmeye aalıştı, ama küçük kız ağlamaya ve debelenmeye devam etti. şoförün gerekli malzemeleri getirmesini beklerken, onu uyandırmaya aalıştı.

Tesiera, bir aocuğun aığlıklarıyla uyandı, başı zonkluyordu ve nasıl yumuşak bir yataкта bulunduğunu anlamaya aalışıyordu. Kahretsin, bayılmıştı.

Yavaşça yataktan kalkarken, utanç duygusunu bastırdı ve ağrıyan başını avuayarak inledi. Diğer odadan gelen sesini duymaya aalıştı, ama ne dediğini anlayamadı.

Tesiera, kanlı giysilerini arkasında bırakarak bitişik banyoya doğru yürüdü. Duşu aadı ve su üzerine dökülürken keskin bir şekilde yüzünü buruşturdu. Su, hala bir mermi parçası bulunan yaralı sol omzuna aarıptı ve ona dalgalar halinde acı verdi.

Aynaya bakarak yarayı inceledi, derin bir nefes aldı ve dikkatlice yarayı yokladı. Dişlerini sıkarak, aığlık atmadan dayanılmaz acıya katlandı. Parayayı aıkarmaya aalışırken alnında soğuk terler belirdi. Kolunun garip aası ve yaranın derinliği, işi daha da zorlaştırıyordu.

Banyo kapısına gelen yumuşak bir vuruş düşüncelerini böldü ve donakaldı, gözleri kapalı kapıya sabitlendi.

"Uyanık olduğunu görüyorum," dedi diğer taraftan gelen derin, sakin ses. "O yarayı kurcalamayı bırakmanı tavsiye ederim. Kendine daha fazla acı veriyorsun."

Tesiera, acıyla mücadele ederek, kararlı ve sakin bir sesle cevap verdi: "Ben iyiyim, efendim."

"Unutma, ben eğitimli bir doktorum. Aslında bir cerrahım."

"Deneyim en iyi öğretemendir," diye sertçe karşılık verdi, sonra isteksizce ekledi, "Efendim."

Tesiera, birinin kendisine dokunmasından her zaman nefret etmişti. Yıllar içinde, kendi yaralarını tedavi etmede ustalaşmıştı; bu beceri, zorunluluk ve yalnızlıktan doğmuştu. Birisi, özellikle de o, kendisine yardım etmek istediğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Onun içinde uyandırdığı duygular kafa karıştırıcı, keşfedilmemiş bir alandı. Düşmesini önlemek için kolunu beline doladığında hissettiği duyguyu unutamıyordu – hem yabancı hem de rahatsız edici bir duygu.

"Kurşun yaraları aldatıcıdır," dedi adamın sesi aniden düşüncelerini böldü. "Daha önce bu tür şeyleri başarmış olman, her zaman kendi başına yapabileceğin anlamına gelmez."

Tesiera sessiz kaldı ve Max geri çekilmeye karar verdi. Derin bir nefes aldı ve odadan çıkmak için döndü, ayak sesleri arka planda yankılanıyordu.

Bir saatten fazla bir süre banyoda kalarak sırtındaki kurşunu çıkarmaya çalıştı. Sonunda vazgeçti, vücuduna beyaz bir havlu sardı ve banyo kapısını açtı.

Yatak odasına adım attığında, üzerinde "Kutu 3" yazan büyük bir kutu gördü ve donakaldı. Bu neydi?

Merakı uyanan Tesiera, kutuya doğru yürüdü ve onu açtı. Bandajlardan cerrahi aletlere kadar çeşitli tıbbi malzemeleri görünce şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açıldı. En acil yarasını tedavi etmek için ihtiyacı olan her şey vardı.

Yardımcı bir çift el hariç her şey. İstenmeyen düşünceyi kafasından atmak için kapıyı çarptı.

Tesiera ona teşekkür etmeliydi, bu yüzden yatak odasının kapısını açtı ve Max'in ana yatak odasından çıktığını gördü. Koridorda bir an durdular ve garip bir sessizlik oldu.

Max'in de yeni duş aldığını fark etti ve geriye doğru taranmış, hala nemli saçlarına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Gri gözleri yüzünün en dikkat çekici özelliği idi ve büyüleyici özü Tesiera'yı cezbetmişti, bunu itiraf edemese de.

Onu dik dik izlediği için kendinden tiksindi ve burnunu kırıstırdı. Düşüncelerini kafasından silkeledi. "Malzemeler için teşekkür ederim efendim," dedi kibarca ve başını eğdi.

Max sadece başını salladı ve oturma odasına doğru yöneldi. Onun gitmesini izlerken, kendine neyin yanlış olduğunu merak etti. Normalde

ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir erkeğin fiziksel özelliklerine takılan biri değildi. Ama nedense Max, kolundaki kurşunu unutturmuştu.

Yatak odasına geri dönen Tesiera, şifonyerin üzerindeki kutuyu açtı ve aradığı aleti bulana kadar kitin içinde aradı: açılı bir mikro kırık keski. Ucu hafifçe kıvrımlı ince bir metal aletti.

Tesiera yarayı yıkadı ve girişini dezenfekte etti. Sterilize edilmiş aleti açtı ve dayanılmaz acıya hazırlandı. Nefesini çekti ve keskiyi yaraya soktu.

Sert, acımasız ağrı onu felç edici bir şiddetle vurdu ve çenesini sıkıca kapatmasına neden oldu. Çığlık atmasına yetecek kadar şiddetliydi, ama atmadı. Keskiyi daha da içeri soktu ve ağrı üç katına çıktı, kan fişkırdı ve kolunu lavabonun üzerine koyarak kanın giderden akmasına izin verdi. Yarayı araştırarak mermiyi aradı, ama bulamadı.

Tesiera mermiyi bulmak için dikkatlice etini kazmaya devam etti ve keskiyi çevirdikçe acı daha da arttı ve daha fazla kan aktı.

Tek bir gözyaşı kapalı göz kapaklarından süzüldü. Hastaneler, hastanın acı hissetmemesi için anestezi uygular. Ancak anestezi olmadan Tesiera, kendine verdiği acı verici dalgaların üstesinden gelmeye çalıştı. Yine de mermiyi bulamadı.

Tesiera, başarısız girişimi nedeniyle ilerlemesini engelleyen büyük bir çift elin kendi ellerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Tesiera mücadelesine o kadar dalmıştı ki, tuvalete birinin girdiğini fark etmedi. Kapıyı kilitlemediğini tamamen unutmuştu. Neyse ki üzerinde havlu vardı.

Başını eğdi ve gözyaşı gözleri endişeyle dolu nazik gri gözlerle buluştu.

"Ben halledebilirim..."

"Bırak ben yapayım, Tesiera." Sesi o kadar nazikti ki, okşama gibi geliyordu. Yavaşça, keskiyi bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak cevap verdi ve yatak odasındaki aynada yansıyan görüntülerine bakarak, onun yarayı ustaca incelediğini izledi.

"Tanrım, ortalığı berbat etmişsin. Kolunu kaybetmek mi istiyorsun?" diye azarladı, ama o, onun dikkatsizliğine duyduğu endişe ve kızgınlığı fark etti.

Ne söyleyeceğini bilmediği için sessiz kaldı; sorunlarını tek başına çözmeye alışmıştı. Birinin ona yardım etmesine izin vermek ona yabancı bir şeydi.

"Bu çok acıtacak. Ama en azından güvenli olacak. Hazır mısın?" diye ekledi Max. Kız hafifçe başını salladı, sonra Max nazikçe yaraya müdahale etmeye başladı.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde bir kağıt duruyordu ve üzerinde kan lekeli üç parça vardı. Max ve Tesiera yatağa oturdular ve Max, kızın yarasını sardı.

İşlem başarılı oldu ve onun yapabileceğinden çok daha hızlıydı. Tesiera teşekkür ettikten sonra tek kelime etmemişti ve Max, onun muhtemelen düşüncelere daldığını biliyordu.

Sessizce, onun kendisine karşı biraz daha yumuşamasını diledi; onun katı tavırlarının ortadan kalkmasını ve yeni bir başlangıç yapabilmelerini diledi. Ama yine de, o herkese karşı böyleydi. Sosyal olarak uzak ve kırık, ama aynı zamanda korkutucu derecede sert bir kadındı.

Yarasını dikkatlice sardığı sırada, cildinin ne kadar çekici bir yumuşaklığa sahip olduğunu fark edemeden edemedi; onun gibi bir kadın için çelişkili bir durumdu. Neredeyse cildinin, sergilediği güçlü ve soğuk dış görünüşünü yansıtmamasını bekliyordu.

Max kendini kaybetti ve önündeki kızıl saçlı kadının her ayrıntısını inceleyen bakışlarını ona dikti.

Sadece ikisi vardı. Ama bu sefer kadın onu öldürmeye çalışmıyordu, o da kadını yakalamaya çalışmıyordu. Artık aralarındaki hava temizdi.

Onu yepyeni bir ışıktaki görüyordu ve büyülenmişti. Onun bu yönüne alışabilirdi; heyecan vericiydi. O heyecan vericiydi.

Onun kadar acıya dayanıklı birini daha önce hiç görmemişti. Anestezi olmadan omuz kemiğinden kurşun parçalarını çıkarmıştı, ama kadın acıyı sineye çekmişti. Onun "İşkenceci" olmasına şaşmamalıydı.

Kadın nefes kesiciydi. Muhteşemdi. Şişmiş ve morarmış yüzüne rağmen.

Pantolonunun içindeki penisi sertleşti. "Siktir," diye küfretti. "Ne oldu?"

Kadın başını çevirip bakmaya çalıştı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, yüzüne bir gülümseme yapıştırarak. Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve garip bir şekilde boğazını temizledi.

Seni iki kez neredeyse öldüren bir kadına ilgi duyuyorsun dostum. Bundan daha aptalca bir şey olamaz.

Ona ilgi duymamalısın. Duymamalısın, diye kendine kesin bir şekilde söyledi.

Belki de bunu yeterince söylerse, bu lanet duyguyu tamamen hakimiyet kurmadan öldürebilirdi. *Değil mi?*

BÖLÜM 20. DALGALAR VE AKINTILAR.

"Bitti," dedi Max, kadının yarasına sardığı yeni bandajı hafifçe okşayarak.

Tesiera yaralı koluna baktı, sonra patronuna döndü. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bu kelimeyi söylemekte zorlandığını biliyorum," dedi ve onu kendine doğru çevirdi. Hafifçe gülümsedi, temiz bir el havlusu aldı, komodinin üzerindeki su kabına batırdı ve yüzündeki kesik ve morlukları silmeye başladı.

Tesiera, Bose ile kavga ederken aldığı morlukları tamamen unutmuştu. Max çalışırken aralarındaki sessizlik neredeyse sağır ediciydi.

"Bana efendim yerine Doc diyebilirsin," dedi Max, küçük bir antiseptik solüsyon şişesi çıkarırken. "Bu biraz acıtacak," diye uyardı, solüsyonu kesiklerine sürmeden önce.

Acı hissine rağmen Tesiera irkilmemişti. Kendini Max'in gözlerine bakarken buldu, yüzünün pürüzsüzlüğünü ve ağzının şeklini fark etti.

Aniden utangaçlık hissederek, gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Sana öyle diyemem. Sen benim patronumsun." *Neden sürekli onunla dikkatim dağılıyor? Neyim var benim?*

"Artık sen benim hastamsın, bu yüzden uygun," diye cevapladı Max hafifçe gülümseyerek. Tesiera'nın gülümsemeyen, yorgun yüzüne iyice baktı ve derin bir nefes aldı. "Bana ne istersen öyle seslen, Tesiera. Doktor, efendim, ne olursa. Rahat olmanı istiyorum."

Tesiera hiçbir şey söylemedi, ama Max onun bir şey söylemesini beklemiyordu. Onun pek konuşkan biri olmadığını biliyordu ve bu onun için hiç sorun değildi. Konuşkan korumaları Bose ve Clinton'dan sonra bu hoş bir değişiklikti.

"Daha önce hiç kimse için çalışmadım. Her zaman tek başıma çalışırım," dedi Tesiera sonunda.

"Biliyorum," dedi Max, onu işe almadan önce onun hakkında yaptığı tüm araştırmaları hatırlayarak. "Geri döndüğümüzde, yeni koruyucu olarak tüm malzemelerini alacaksın, kurşun geçirmez yelekler de dahil. Bugün işte birini işe almayı planlamamıştım

bu yüzden hazırlıksız yakalandık. Bu" — kurşun yarasını işaret etti — "olmamalıydı."

Gözleri buluştuğunda, Max onun çekici yüz hatlarını inceledi ve onlara kazınmış acıyı hayranlıkla okudu. "Senin İşkenceci olmana şaşmamalı," diye mırıldandı.

Tesiera, bu ani yorum karşısında şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Acıya oldukça dayanıklısın," dedi Max, kutudan küçük bir yapışkan bant çıkarıp yüzündeki morlukları kapattı.

Tesiera onun sözlerine alınmadı; bunun yerine omuz silkti ve "Fiziksel acı benim anladığım bir dildir" dedi. *Bir şeyle uzun süre uğraşıp, onunla çalışmak için yıllarca eğitim aldığınızda, o konuda uzman olursunuz. Ancak, bu düşüncesini kendine sakladı.*

"Bitti," dedi Max, çantasını kapatarak.

Max ve Tesiera yataktan kalktılar, yüzleri birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve gözleri derin ve anlamlı bir bakışla birbirine kilitlendi.

Odadaki gerginlik o kadar yoğun ki, bıçakla kesilebilirdi. Sanki zaman yavaşlamış ve etraflarındaki her şeyden habersiz, kendi dünyalarında kaybolmuş gibiydiler.

Max, Tesiera'nın güzel gözlerine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Yaralı olmasına ve teknik olarak onun hastası olmasına rağmen, ona karşı bir çekim hissetmekten kendini alamadı. Kahverengi gözleri, ışıpta parıltıyan altın rengi beneklerle dolu, derin ve zengin, sıcak karamel gibiydi. Gizem ve derinlik dolu bir dünya barındırıyorlardı ve onu bir mıknatıs gibi çekiyorlardı.

Tesiera, Max'in bakışlarının farkındaydı. Onu kendine çeken yoğunluğunu hissedebiliyordu. Bu bağlantıyı koparması gerektiğini, bunun tehlikeli olduğunu biliyordu, ama yapamıyordu. Max'te onu kendine çeken bir şey vardı.

Sonunda Tesiera bakışlarını kaçırdı ve bir adım geri attı. "Sen biraz uyu," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için çaba sarf ediyordu. "Gece vardiyasını ben alacağım ve güvenliğimizi sağlayacağım."

Max kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, sırtına kurşun yedin. Uyumalısın. Bu sahil evi korunuyor; alarmı tetiklemeden içeri giren hırsız olamaz."

"Ben iyiyim. Ben buradaki korumayım ve nöbet tutmam gerekiyor. Sen uyu."

"Yaralandın, yorgunsun. Biraz uyu, Tesiera." Sesi emir verircesine sertleşti ve gözlerindeki bakıştan, bu sefer geri adım atmayacağını anladı.

bu sefer geri adım atmayacağını anladı.

"Tamam, Doktor. Çevreyi kontrol edip tüm alarmların açık olduğundan emin olacağım, sonra yatacağım," dedi Tesiera isteksizce pes etti. Yorgundu ve yatmaya hazırdı, ama uyuyabilecek miydi, bu tamamen farklı bir konuydu.

Max başını salladı. "Tamam. İyi geceler." Dönüp gitmek üzereyken, Tesiera'nın dudaklarından kendi adını duydu.

"Max," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Durdu ve ona baktı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi, yaralı omzunu hafifçe kaldırarak.

Max ona küçük bir gülümseme attı. "Rica ederim, Tesiera," dedi ve yatak odasından çıktı.

Daha sonra yattığında, rüyasız bir uykuya dalabildi.

Ertesi sabah erkenden, Tesiera yatak odasında bıçak koleksiyonunu tek tek biliyordu. Bu, en sevdiği uğraşlarından biriydi; rahatlamasına ve zihnini odaklamasına yardımcı olan sakinleştirici bir aktiviteydi.

Max bir saat önce, Hazel'ın önceki gece ateşi çıktığı için birkaç gün daha orada kalacaklarını söylemişti. Sonra Max'in çalışma odasına girdiğini görmüştü — muhtemelen çalışmak için — ve o zamandan beri orada kalmıştı.

Kapısı hafifçe çalındı. "Tetiena teyze? Girebilir miyim?"

Tesiera durakladı ve kapıya baktı. Tetiena mı? Küçük kız kapısında ne arıyordu? Belki sessiz kalırsa çocuk giderdi.

"Tetiena teyze?" Tekrar kapıyı çaldı.

"Gir," dedi Tesiera, içinden gelen sesin aksine. Kapı biraz sallandı. "Kilitli," dedi küçük bir ses.

Tesiera Malezya parang bıçağını bir kenara koydu ve kızın neden odasına geldiğini merak ederek kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında Hazel'ın kendisine gülümseyerek baktığını gördü. Kız renkli bir elbise giymişti ve kıvrıkcık siyah saçlarına bir fiyonk takmıştı. "Acıktım, Tetiena teyze."

"Doktor, amcan ne olacak?"

"Çok uzun süredir telefonda. Ben gerçekten açım. Lütfen kahvaltı hazırla, Tetiena Teyze," diye yalvardı, gözlerini kocaman açıp dudaklarını büzerek.

Tesiera, bu garip istek karşısında kaşlarını çatdı. Aç bir çocuğu beslemek konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Yalnız yaşayan ve diğer insanlardan uzak duran Tesiera, yemeklerinin çoğunu kendisi pişiriyordu. Ama bu yemeklerin küçük kızı zehirleyeceğinden neredeyse emindi. Berbat bir aşçıydı.

"Lütfen, Tetiena Teyze! *Lütfen!*"

"Bir dakika bekle," dedi Tesiera isteksizce ve bıçakları kaldırmak için yatak odasına geri döndü. Hazel, Tesiera'nın peşinden odaya girdi ve bıçakların yatakta durduğunu gördü. Merakla kaşlarını çatdı.

"Tetiena teyze, bu bıçaklar sebze kesmek için mi kullanılıyor?" diye sordu.

Tesiera, "Hayır, insanları kesmek için," demek üzereydi, ama son anda dilini ısırıldı. Bunun yerine, "Evet, doğru," diye cevap verdi.

Tesiera, daha fazla soru sormasını önlemek için bıçakları aceleyle kaldırdı ve Hazel'ı odadan çıkardı. "Mutfağa gidelim mi? Yemek yapmama yardım edeceksin," dedi.

"*Yaaayyy!*" diye bağırdı kız, yüzü ıslı ıslı.

Kız, saldırıdan önceki kadar neşeli ve mutluydu ve Tesiera, Hazel'ın saldırıyı çoktan unutmuş olabileceğini düşündü.

Bir saat sonra, Tesiera oturma odasında tek başına oturmuş, amaçsız düşüncelerin denizinde kaybolmuştu. Genç arkadaşı, doyasıya oynayıp yedikten sonra, sonunda uykuya dalmıştı. Max ise çalışma odasında meşgul olmaya devam ediyordu. Tesiera'nın kulak misafiri olduğu telefon konuşmalarından, Max'in saldırıyı araştırmakla yoğun bir şekilde meşgul olduğu anlaşıyordu.

"Onu izliyor musun ki?"

Max'in sesi aniden düşüncelerini böldüğünde irkildi. Şaşkınlıkla arkasına döndü ve Max'in arkasında durduğunu gördü. Görünüşe göre bir süredir oradaydı.

"Reality şovları sevmiyorum. Çok sıkıcılar," dedi Tesiera, kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Ben de öyle. Hepsi senaryo ve bu da amacını bozuyor, sence de öyle değil mi?" Max, ona yaklaşarak cevap verdi. Ellerini beline koyarak, eğlenir gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordu Tesiera, kendini rahatsız hissederek.

"Gerçekten çok sıkılmış görünüyorsun," dedi Max, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Tesiera omuz silkti, biraz savunmacı hissederek. "İşin bitti mi?"

"Şimdilik. Hazel'a eşlik ettiğin için teşekkürler. Eminim daha önce pek çocuklarla vakit geçirmemişsindir. Zor olmuş olmalı," dedi Max.

"Aslında o kadar da kötü değildi," dedi Tesiera, kendi itirafına sesinde gerçek bir şaşkınlık duyarak. "Gelmiş olan hizmetçi de çok yardımcı oldu."

"Evet, Mary ve James. Onu çok seviyorlar. Hazel'ın eski neşeli haline döndüğünü görmek çok mutlu ediyor beni." Yanına oturdu, aralarında sadece küçük bir boşluk bırakarak.

Tesiera aralarındaki mesafeyi biraz daha açmak üzereyken, elini bandajlı omzuna dokundurdu. "Yaran bugün nasıl?"

"Daha iyi," diye cevapladı, içinden bir şeyler çalkalanmasına rağmen sesinin sağlam çıkmasından dolayı rahatlamıştı. Daha önce kimse ona karşı bu kadar dikkatli olmamıştı.

"Bandajı değiştirmiş olman iyi olmuş. İyi görünüyor mu?" diye sordu Max, bandajı dikkatle inceleyerek.

"Evet," diye cevapladı Tesiera, Max'in kendisine bu kadar yakın olmasından biraz rahatsızlık duyarak. "Bir uzman yaptı, bu yüzden iyi iyileşiyor."

Max memnuniyetle başını salladı. "Döndüğümüzde bir bakarım." "Ben iyiyim..." diye başladı Tesiera, ama Max onu kesintiye uğrattı.

"Bir fikrim var. Şoförü beklerken eğlenceli bir şey yapsak nasıl olur?" Max, konuyu değiştirirken gözleri yaramazca parıldayarak önerdi.

Tesiera eğlenmedi. "İlgilenmiyorum."

Max bu kesin cevabı görmezden geldi. "Bodrumda bir atış poligonu var. Küçük bir meydan okumaya ne dersin?" diye alaycı bir şekilde sordu, şakacı bir şekilde kaşlarını oynatarak.

"Meydan okuma mı?" Tesiera'nın kulakları dikildi.

"Evet. Hadi, gidelim." Max bodrum kapısına doğru yol gösterdi.

Tesiera tereddüt etti, sonra ayağa kalktı ve onu takip ederek merdivenlerden aşağı indi.

Max merdivenlerin altındaki kapıyı açtı ve bodrum, son teknoloji bir atış poligonuna dönüştü. Uzaktan kumandalı üç otomatik hedef alma sistemi ve yüksek kaliteli bir HVAC sistemi vardı; hava filtrelenip solunabilir hale getirildiğinden emindi. Birkaç farklı ateşli silah ve mühimmat kutusu sergilenen bir raf vardı. Tesiera, silahlarını seçip yan yana duran kabinlere girerken etkilenmiş bir şekilde başını salladı.

"En çok isabet eden kazanır. On atışlık bir turla başlayalım," diye önerdi Max.

Tesiera tabancasını kurdu ve nişan aldı. Max kollarını kavuşturup, Tesiera'nın tutuşunu sabitleyişini izledi ve Tesiera tetiği çekti.

Silahı elinden aldığı anda, merminin hedefi biraz ıskaladığını gördü. Hedefin tam ortasını vuramamıştı.

"Çok iyi bir atıştı," diye alkışladı.

Onun övgüsü, içinden bir şeyler hissetmesine neden oldu ama bunu kabul etmek istemedi. "Teşekkürler."

Max tezgahına geri dönüp silahını aldı. Hedefe odaklandı ve ateş etti.

Mermi hedefin tam ortasına isabet etti. Temiz, mükemmel bir atıştı.

Tesiera hazırlıksız yakalanmış ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Her türlü savaşta mükemmeldi, ama silahlar yerine bıçaklarla çok daha iyiydi. Bir atıcının hedefi bu kadar mükemmel vurmasını nadiren görürdü.

Elinin çenesini nazikçe kaldırıp ağzını kapatmasını sağladığını hissetti.

"Sinekler girecek," dedi Max kendini beğenmiş bir gülümsemeye. "Önde gidiyorum."

Buna bahis oynamalıydık, daha ilginç olurdu." Tesiera gözlerini devirdi ve ondan uzaklaştı.

Max, onun bir sonraki atış için pozisyon almasını izledi. Tesiera'nın duyuları keskinleşmişti, vücudundaki her kas konsantrasyonla gerilmişti. Tetiği çekmek üzereyken, aniden sıcak bir hava dalgası boynunu okşadı. Şaşkınlıkla dönüp baktığında, onun arkasında durduğunu gördü.

Vücudunu sırtına bastırdı ve kalbi bir an durdu. Elleri kollarından aşağı kaydı ve vücudunu, sol tarafı sağından biraz önde olacak şekilde ayarladı. "Böyle durursan, daha iyi görüş hizalaması ve daha iyi denge elde edersin. Nefesinin en alt noktasında ateş et ve tetiği sık. Çekme." Parmağını hareket ettirerek tetiği neredeyse ucuna kadar getirdi.

Tesiera, vücutları arasındaki mesafenin yokluğuna dikkatini verdi. Daha önce de erkeklere yakın olmuştu, ama hiçbiri onda böyle bir kaos yaratmamıştı.

Bu adamın içinde uyandırdığı hisler ona tamamen yabancıydı. Normalde bu tür düşünceleri zihninden uzaklaştırırdı, ama bu sefer onları görmezden gelmesi imkansızdı.

Elleri aşağı indi ve başını çevirip ona baktı. Gözleri buluştu ve birbirlerine kilitlendi. Bakışlarını birbirlerinin dudaklarına indirdiler.

"Lanet olsun," diye küfretti adam. Güçlü kolunu kadının beline doladı, onu döndürdü ve kendine çekti.

Sonra dudakları birbirine yaklaştı...

BÖLÜM 21. GECENİN İŞKENCECİSİ.

Tesiera, Max'in nefesini teninde hissedebiliyordu, dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ama dudakları birleşmek üzereyken, küçük bir ses havayı doldurdu. "Max amca! Max amca! Gel benimle oyna!"

Hazel'ın sesi o anı mahvetti ve ikisi birbirlerinden uzaklaştılar. Üç yaşındaki kız merdivenlerden aşağı koşarak bodruma indi ve amcasını görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Max, Hazel'a döndü ve kesintiye uğramış olmanın hayal kırıklığı, hızla geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba, ufaklık! Ne oynamak istersin?"

Hazel ona gülümsedi, büyük kahverengi gözleri heyecanla doluydu. "Saklambaç!"

Max güldü. "Tamam. Ben on sayana kadar saklan. Hazır mısın?" Hazel heyecanla başını salladı ve Max saymaya başladı.

Öğleden sonra Max, Harvey'den bir telefon aldı. Bir başka suikastçı, evlerine giderken görülmüştü. Durum daha da kötüleşmişti ve suikastçı yakalanmaya çalışılırken öldürülmüştü. Bu, saldırıların arkasındaki beyin hakkında yeni bir ipucu olmadan, başladıkları yere geri döndükleri anlamına geliyordu ve şu anki tutuklu hala konuşmuyordu. Günün olayları zihnini meşgul eden Max, Hazel'ın güvenliğini riske atmamaya karar verdi. Manhattan'a dönüşlerini ertesi güne erteleyeceklerini duyurdu ve Val ile konuşarak endişelerini gidermeye çalıştı.

O akşam, Hazel güvenli bir şekilde yatağına yatırıldıktan sonra, Max mutfığa doğru yöneldi. Dar koridorda homurtular ve ağır nefes alma sesleri yankılanıyordu.

İçgüdülerine aykırı olarak, Tesiera'nın yatak odasının kapısının hafifçe aralık olduğunu fark edince durdu. İçeriye baktığında, Tesiera'nın sırtını dik ve karın kaslarını kullanarak, hem gücünü hem de dayanıklılığını sergileyerek, titizlikle sınav çektiğini gördü.

Kendini aşağı indirirken, sesini sabit ve titremeyen bir şekilde yüksek sesle sayıyordu. "Elli beş," dedi, kasları eforla titriyordu. "Elli altı." Duruşu mükemmeldi, hareketleri kontrollü ve akıcıydı. O bir atlet, bir savaşçıydı ve kendini sınırlarına kadar zorluyordu.

Max kapının arkasında durup onu hayranlıkla izledi. Onun gücüne, kuvvetine ve kararlılığına hayran kalmıştı. Derisinin altında dalgalanan kaslarını, alnında parıldayan ter damlalarını görebiliyordu. Kurşun yarası olmasına rağmen durdurulamaz, kırılmaz ve dikkate alınması gereken bir güçtü.

Vücudu ona tepki gösterdi. "Sakin ol, evlat," diye içinden mırıldandı. O bizim için değil.

Kadın kendini zorlamaya devam etti, her tekrarı sayarak. "Yetmiş," dedi, sesi şimdi biraz daha yüksek ve nefessizdi. Ritimine iyice girmişti, ritmini bulmuştu. Max, kadının seti tamamlamasını izledi, nefesi daha düzensiz hale geldi, kasları efordan titriyordu.

Max kendini uzaklaşmaya zorladı. Hiçbir eski sevgilisi Tesiera gibi değildi; onun bir tipi vardı. Ya da öyle olduğunu sanıyordu. Bu kadına, daha önce hiç kimseye hissetmediği bir şekilde çekiliyordu.

Sorun var, Max. Bu kadın sorunlu.

O gece Max, yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştı ve sonunda yatağa gitti. Yatak yatağa uzandığı anda göz kapakları ağırlaştı ve derin bir uykuya daldı. Ta ki keskin bir çığlık gecenin sessizliğini bozana kadar. Çığlık, onu alarmla uyandırdı.

İlk başta Max kafası karışmıştı ve bunu hayal mi etti diye merak etti. Ama sonra çığlık bir kez daha yankılandı, bu sefer daha yüksek sesle, omurgasından aşağı bir titreme gönderdi. Tereddüt etmeden yataktan atladı, terliklerini giyip Hazel'in odasına koştu.

Acil bir hisle, Max çocuğun odasının kapısını açtı, ama şaşırtıcı bir şekilde, Hazel derin uykundaydı, küçük yüzü sakin ve huzurluydu. Kaşlarını çattı, yanlış mı duyduğunu merak etti. Ancak, düşündükçe, bunun Hazel'in çığlığı olamayacağını anladı.

Çığlık tekrar duyuldu ve Max'in tüyleri diken diken oldu. "Tesiera!" diye bağırdı ve Hazel'in kapısını kapattı.

Tesiera'nın odasına doğru ilerlerken, çığlığın Hazel'a ait olduğunu düşündüğü için kendine kızdı. Tesiera'nın odası tam anlamıyla onun odasının yanındaydı, ne düşünmüştü ki?

Kalbi göğsünde çarparken Tesiera'nın kapısını itti. Loş odaya girdiğinde, kızın yatakta ter içinde kıvranarak anlamsızca inlediğini gördü.

Tesiera'nın ıstırabı hissedilebiliyordu ve korkuyla titreyen sesiyle bağıırıyordu. "Hayır...! A-ateş etme...!" diye yalvardı. "Baba, ona ver...!"

Max olduğu yerde donakaldı. Bu, alıştığı Tesiera'nın sert ve kararlı sesi değil, küçük bir kızın sesiydi.

O anda gerçeği anladı. Kız sadece kabus görmüyordu, babasının öldürüldüğu geceyi yeniden yaşıyordu.

Max'in yüzü düştü ve göğsüne ağır bir yük çöktü. Ona olanlardan bir şekilde sorumlu olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Sonuçta, babasını öldüren onun üvey kardeşi idi. Belki de kendi payına düşen suçluluk duygusunu taşımak zorundaydı.

Tesiera'nın kabusuyla mücadele etmesini izlerken, Max ona karşı bir sempati duymaktan kendini alamadı. O korkunç geceyi tekrar tekrar yaşamak, onun sık sık katlanmak zorunda olduğu bir çile miydi? Trajik olaydan yıllar geçmesine rağmen, hala bunun etkisinden muzdaripti.

Kapı kolunu bırakıp onu uyandırmak için harekete geçerken elleri yanlarına düştü. Ama ona ulaşmadan, kız ağır nefesler alarak birdenbire doğruldu.

Oda karanlıktı ve Max fark edilmeden kapının arkasına çekildi. Onu izlerken, daha önce hiç görmediği duygular fark etti. Kız korkmuş ve bunalmış görünüyordu ve Max, kızın sakinliğini korumak için çabaladığını anlayabilirdi.

Max, onun bu kadar savunmasız bir durumda görölmekten hoşlanmayacağını biliyordu, bu yüzden olduğu yerde kaldı.

Aniden, Tesiera komodininin üzerine uzandı ve bir bıçak çıkardı. Geceliğini kenara itti ve bacaklarını ortaya çıkardı...

Max hareketsiz kaldı ve kafasını yana eğerek şaşkınlıkla baktı. Ne yaptığını anladığında dehşetle ağzı açık kaldı. O sırada, kız çoktan kendi etini kesmişti.

"Ne yapıyorsun sen?" Max kapının arkasından çıktı ve onu durdurmak için yatağına doğru koştu. Tesiera, onun ani ve beklenmedik varlığından şaşırdı ve gözle görülür şekilde irkildi.

Yatağına yaklaşan Max, kadının uyluğundan kanın aktığını gördü ve dehşete kapıldı. Gözlerinin önüne gelen manzaraya bakarak, gördüklerine inanamadı.

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım, Doktor. Neden odamdasın?" diye karşılık verdi Tesiera.

"Sana yardım etmek için. Burada durup kendine bunu yapmanı izleyemem," diye karşılık verdi Max, bıçağı yakalayıp ondan uzaklaştırdı.

"Senin yardımına ihtiyacım yok," diye tükürdü Tesiera, bıçağı onun elinden çekip iç uyluk kısmını kesmek için bir kez daha denedi.

"İhtiyacın olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama yine de seni durduracağım." Max, bıçağı Tesiera'dan zorla aldı.

Tesiera, gözlerini kısarak ona baktı, damarlarında öfke dolaşıyordu. Tesiera, tehditkar bir katilin parlayan gözleriyle ona dik dik baktı.

Ancak Max bıçağı ona geri vermeyi reddetti. Tesiera sinirden homurdandı, çekmeceyi tekrar açıp başka bir bıçak çıkardı. Ama bıçağı kullanmak üzereyken Max onu elinden kaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Onu geri almaya çalıştı, ama Max bıçakları onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı Max, sesi keskin bir tonda. "Sana söyledim, kendine zarar vermeni izin vermeyeceğim," diye devam etti, sesi sarsılmazdı. "Kabus gördüğünü gördüm ve bunun o geceyle ilgili olduğunu biliyorum. Ama kendine zarar vermek çözüm değil."

Tesiera, onun en savunmasız anında onu gördüğünü fark edince çenesini sıktı. Kendini açıkta hissetti.

"Odama girmeyin *bayım*," diye homurdandı, sesinde alaycı bir tonla saygı ifadesini vurguladı.

Max, bu zehirli sözlerden etkilenmeden yerinden kıpırdamadı ve gitmeyi reddetti. Tesiera, yumruklarını yatağa vurarak öfkesini artırdı.

"Odama girmeye ya da beni bir şey yapmaktan alıkoymaya hakkın yok," diye öfkeyle bağırdı. "Bu benim hayatım ve benim seçimlerim, ve sen bu işten uzak durursan çok sevinirim. Şimdi bana o lanet bıçağı ver!"

"Peki o zaman!" Bıçakları komodinin üzerine fırlatıp geri çekildi. "Kendini domuz gibi kanatmak mı istiyorsun? Durma, buyur."

Tesiera bıçağı aldı, gözleri öfkeyle doldu ve onun öfkeli bakışlarını kararlılıkla karşıladı. Bacaklarını ayırdı ve ilk kesiklerin yanına bir kesik daha attı, ardından gelen karıncalanma hissini zevkle karşıladı.

Adam, kesikten damlayan kana gözlerini indirdi ve çenesindeki bir kas seğirdi. Onu yakından izledi ve vücudundaki gerginliğin yavaşça dağıldığını fark etti.

Sessizlik çöktü.

Sonra Tesiera ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yanından geçip banyoya girdi. Duşu açtı ve suyun altına girdi, yeni oluşan yarasını yakarken suyun onu yıkamasına izin verdi.

Orada dururken, düşünceleri hızlanmaya başladı ve adamın yüzündeki dehşet ve endişe dolu ifade kafasını doldurdu. Adamın endişelendiğini biliyordu. Bunun nedeni doktor olması mıydı, yoksa pahalı yatağında onun kanını görmek istememesi miydi, bilmiyordu, ama adam onun için gerçekten endişelenmişti ve o onu dışlamıştı.

Ama bu, sadece durmak kadar basit değildi. Kendini kesmek istemiyordu, ama bu onun tek kaçış yoluydu. Bir süre sonra duşu kapattı ve geceliğini giyip odasına döndü.

Max hala oradaydı, kapı pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Şaşırmıştı ama bunu yüzüne yansıtmadı.

Onu görmezden gelen Tesiera yatağına geri döndü, uzandı ve üstünü örttü. Onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Sonra Max'in dönüp gitmek üzere olduğunu duydu, ama bir an durdu.

"Burada olanların bir daha tekrarlanmayacağını bil. Benim gözetimimde değil, ben etrafta değilken değil. Yemin ederim, bir dahaki sefere seni durduracağım." Sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Saatler sonra, onun verdiği yemini aklından çıkaramıyordu. Yemin, kafasında yankılanmaya devam ediyordu.

.

BÖLÜM 22. İŞKENCECİNİN VAR OLMAYAN YANI.

Tesiera banyo aynasının önünde durmuş, omzundaki kurşun yarasına bakıyordu. Duşunu yeni bitirmiş, kendini tazelenmiş ve gençleşmiş hissediyordu. Eski bandajları çıkarırken, içini delen keskin acıyla yüzünü buruşturdu. Rahatsızlığa rağmen, metanetini koruyarak işine odaklandı. Titremeden yarayı temizledi ve yeni bandajlar uyguladı.

Plaj evinden ayrılıp Max'in malikanesine dönmeye hazırlanıyorlardı. Tesiera'nın telefonu çaldı. Banyo tezgahından telefonu aldı ve arayanın Big Cat olduğunu gördü.

Telefonu sağlam omzuyla kulağına tutarak cevap verdi ve kalan ilk yardım malzemelerini çantaya geri koydu.

"Sierra, canım, nasılsın?" diye sordu Big Cat.

"İyiyim," diye cevapladı ve ilk yardım çantasının kilidini kapattı.

"Menajerin, ara verdiğini söyledi. Bir veya iki ay ara vereceğini ve yeni görev almayacağını söyledi. Öyle mi?" diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet. Sadece iyileşmek için biraz ara veriyorum. Sonra geri döneceğim," dedi, ilk yardım çantasını eline alıp banyodan çıktı. Max'e dezenfektanı yenilemesini hatırlatmak için zihninde bir not aldı.

"Dinlenmek, ha?" Big Cat güldü. "Yoksa Maximilian'ın yeni koruması olduğun için mi?"

Tesiera sessiz kaldı, Big Cat'in sözlerini ne onayladı ne de yalanladı.

"Her neyse, onunla çalışmaya karar verdiğin için çok mutluyum. Artık onun şirketiyle anlaşmayı tamamlayabilirim," dedi Big Cat.

Max'in şirketine yatırım yapma planlarını unutmuştu. İki yıllık faaliyetin ardından bile, onun yasal yollara başvurması onu hala şaşırtıyordu. Max ile çalışmaya karar vermesinin gerçek nedenini biliyor muydun, yoksa Kingston Hotels and Resorts'u satın alma arzusunu desteklediğini mi düşünüyordu?

"Anlaşma imzalandı mı?" diye sordu, yatak kenarında otururken.

"Henüz değil. Ama her Şey yolunda. Umarım anlaşma yakında gerçekleŐir," dedi Big Cat.

O, masadaki losyonuna boş boş bakarak mırıldandı.

"Max'in hayatına bir saldırı daha düzenlendiğini ve senin de bu saldırıya karıştığını duydum. Umarım ciddi bir yaralanman olmamıŐtır."

Tesiera'nın bakışları koluna kaydı. "Ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Neden sürekli saldırıya uğradığını ğren. Kr krne hareket etme. Kendini koruyabileceğini biliyorum, ama onun yüzünden tehlikeye girmeni istemiyorum. Sadece dikkatli ol." Tesiera'nın duyduğu nadir, yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Her zaman dikkatliyim," diye cevapladı, zihninin derinliklerinde onu yalancı olarak nitelendiren küçük sesi görmezden gelerek.

Gerçekte ise risk alıyordu. Dikkatli olmaktan çok işi bitirmeyi nemseyordu. Muhtemelen hayatına hiç önem vermemiş olması nedeniyleydi.

Her Şey risk almaktan ibaretti, pervasız riskler. Örneğin, 40 fit ykseklideki lüks bir tekneye çıplak elle tırmanmak, o yksekliden düşen birinin kesinlikle donarak öleceği derin bir su kütlesinin üzerinde.

Dikkatli bir kişi, mermiyi kendi başına çıkarmaya alıŐmazdı.

Babasının lmnn intikamını almak için yaşıyordu. Babasının katilleri bulunup öldürüldüğünde, dünyadaki amacının ne olacağını sık sık düşünürdü. Kendisiyle ne yapacaktı? YaŐamaya değer başka bir Şey kalacak mıydı?

"Siera? Hala orada mısınız?" Big Cat'in sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Buradayım. Ne diyordun?"

"Bugün seni aramamın başka bir nedeni daha var," dedi. "Babanın katilleriyle ilgili."

Bacağını okşayan eli durdu. İçini Şiddetli bir öfke kapladı. Kalbinde biriken öfke göğsünü yakıyordu. "Bana ne haberin var?"

"Adamlarım bazı bilgiler elde etti. Katillerden birinin yerini bulduk ve onu takip ettik. Onunla ilgili elimizdeki her Şeyi sana gönderdim."

Güçlü duygularının karışımı içinde öfke en belirgin duygu olduğu için yumruklarını öfkeyle sıktı.

Bu haber, intikamını almaya bir adım daha yaklaştığı anlamına geldiği için, zaferin yaklaştığı hissi vardı. Endişe ve bıçağını alıp sonunda o piçi yok etme isteği.

"Teşekkürler, Büyük Kedi. Bilgileri inceleyeceğim." Öfke dolu duyguların karmaşası içinde, tek söyleyebildiği buydu.

"İyi. Bu sefer, duygularının senin adına karar vermesine izin verme ve Tanrı aşkına, katili yakalamak istediğin için içgüdülerini görmezden gelme. Harekete geçmeden önce kendi değerlendirmeni yap. Maximilian'a olanların tekrarlanmasına izin verme," diye azarladı.

Aynı hatayı tekrarlamayacaktı.

"Görüşürüz," dedi Big Cat ve telefonu kapattı.

Tesiera'nın keyfi kaçmıştı. Max'e kendini kaptırmış ve onun koruyucusu olmaya o kadar odaklanmıştı ki, babasının ölümünün öfkesini unutmuştu. Ama şimdi o iğrenç tat geri gelmiş ve midesi bulandırıcı bir şekilde yerleşmişti.

Duyguları onu ele geçirdi ve Tesiera yataktan kalktı, göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyordu. En yakın duvara yumruğunu savurdu, sinirli bir homurtuyla yumrukladı. Parmak eklemleri çatladı ve kırıldı, yeni morluğun üzerine kan izleri yayıldı.

İntikam yakındı. Adamın kimliğini doğruladığında, onu bir domuz gibi kesecekti.

Max odasından rahat kıyafetlerle çıktı — siyah tişört, kot pantolon ve beyaz bağcıklı spor ayakkabılar. Aynı anda Tesiera da odasından çıkmış ve onun yönüne doğru ilerliyordu.

Tesiera ona bakmadan yanından geçip giderken, Max'in gülümsemesi kayboldu ve Tesiera'nın varlığı havada bir soğukluk bıraktı. Max, bu sabah bu kadar erken saatte Tesiera'yı neyin üzdüğünü merak ederek kaşlarını çatı. Tesiera hiçbir zaman neşeli ve güler yüzlü biri olmamıştı, ama bu seferki farklıydı.

Dün geceki olay yüzünden miydi?

Sadece önceki geceyi düşünmek bile onu öfkeliendiriyordu. Öfkeliendiriyor ve üzdürüyordu. Kavgaları zihninde tekrar tekrar canlanırken, neredeyse hiç uyuyamamıştı. Onu hiç görmediği bir açıdan görmüştü. Bu, demir ve çelikten yapılmış kadın, aşılmaz buz tabakalarının altında derinlerde saklı, savunmasız bir tarafı vardı.

Başı çıkma mekanizması olarak kendine zarar verme yoluna başvurduğu düşüncesi boğazını acı bir hisle doldurdu. Annesi de geçmişte bunu yapmıştı ve bu onu çok üzmüştü.

Neyse ki annesi danışmanlık sayesinde iyileşmişti. Maxi'nin ona yaptıklarını yüzleşip üstesinden gelmeyi başarmıştı.

Tesiera geçmişiyile yüzleşecek miydi? Yüzleşmeyeceğini hissediyordu. Ona yardım etmek istiyordu, ama en kötü hastaların yardım istemediğini biliyordu.

Ama bir şey kesindi: Bir dahaki sefere oturup onun kendini kesmesini izlemeyecekti.

Bir saat sonra, gitmeye hazırdılar. Hazel'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve Mary çocuğu sahil evinden çıkarırken ona doğru koştu. Max, yeğenine gülümsedi, çömeldi ve onu karşılamak için kollarını genişçe açtı.

"Günaydın, Max amca," dedi ve onun yanından koşarak arkasında duran kişiye, Tesiera'ya gitti.

Max, Hazel'ın Tesiera'ya takıntılı olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

Hazel'ın Tesiera'nın bacağına sarılmasını izledi. Tesiera'nın yüzü, onun şimdiye kadar gördüğü en duygusuz ifadeye büründü.

"Tetiena teyze." Hazel, Tesiera'nın deri ceketinin eteğini çekti ve Max, küçük kızın her zaman adını karıştırmasına güldü; bu, onun için sonsuza kadar komik olacaktı.

Hazel, Tesiera'nın dikkatini çekti ve kızıl saçlı kadın, alışılmadık derecede soğuk gözleriyle çocuğa bir bakış attı. Ancak bu bile onun coşkusunu azaltmadı ve kollarını açarak Tesiera'ya kendisini kucağına alması için işaret etti.

Hazel'a baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Yukarı, yukarı." Hazel tekrar tekrar zıpladı. "Lütfen." Geyik gözlü, yalvaran bir yüz ifadesiyle baktı.

Max, kendini tutamayıp kıkırdadı. Hazel, Tesiera'nın dikkatini çekmeye hazır görünüyordu ve kadın ne kadar somurtursa somurtmasın, hayır cevabını kabul etmeye niyetli değildi. Max, kadının Hazel'ın duygularını incitebileceğinden biraz endişeliydi.

"Lütfen? Tetiena teyze," diye ısrar etti çocuk, dudaklarını bükerek.

Tesiera'nın Hazel'ı kucağına almasının imkânsız olduğunu biliyordu ve küçük kızın ağlamasını istemiyordu. Aracak olmak için harekete geçti, ama Tesiera öne eğilip çocuğu kucağına aldı. Max onlara bakakaldı, inanamıyordu. Birkaç saniye sonra kendini topladı ve onlara doğru yürümeye devam etti.

O yaklaşırken, kadın selam vermek için başını eğdi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Birlikte arabaya doğru yürüdüler. Max, kadının Hazel'ı tutuş şekline dikkat etti. Nazikçe, koruyucu bir şekilde.

"Hey, dur bakalım, aşkçı çocuk," diye kendini uyardı. "Tehlikeli bir yola giriyorsun, bu da sana bir tekme ya da yedi tekme yemenize neden olabilir."

Boğazını temizledi. "Ver onu bana," dedi Tesiera'ya, Hazel'ı koltuğuna oturtmak için uzanarak.

"Hayır." Hazel başını salladı, Max'ten uzaklaşıp Tesiera'ya yaslandı. "Tetiena teyzeyle kalmak istiyorum."

Max, Tesiera'nın yüzünde bir anlık saf korku gördüğünü sandı, ama gözlerini kırptığında, o ifade yok olmuştu. Hayal mi görmüştü?

Max ona acıdı, bu yüzden Hazel'ı ikna etmeye çalıştı. "Bu koltuğu özellikle senin için aldım, melek. Pembe tek boynuzlu atlarla tasarlanmış. Oturmak istemiyor musun?"

Küçük kız başını salladı ve Tesiera'nın boynuna sarıldı. "Hayır, ben burayı seviyorum. Burada kalabilirim, değil mi Tetiena teyze?"

Tesiera zorlukla yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

Max, "Tetiena Teyze"nin çocuklarla bağ kurmak için uygun bir ruh halinde olup olmadığından şüphe duyuyordu. Hazel'ın duygularının incinmesini istemiyordu. Tesiera'yı tanıyan biri olarak, Hazel'ı kucağına almak bile ona zaten zahmetli geliyordu. Çocuğu kucağında Manhattan'a geri götürmek zorunda kalacağı düşüncesi, onu öfkeliendirebilirdi.

"Ben seni tutsam nasıl olur?" diye kıza sıcak bir gülümsemeyle teklif etti. "Seni eve kadar tutarım." Max, çocuğu Tesiera'nın kollarından tekrar almaya çalıştı.

"O annem gibi. Annemi özledim." Hazel'ın dudakları titredi ve Max, onun ağlamak üzere olduğunu gördü. "Tetiena teyzemin beni kucağına almasını istiyorum."

Hazel'ın patlamasından sonra yetişkinler ne yapacaklarını bilemedikleri için donakaldılar. "Onu ben tutarım," dedi Tesiera sonunda, Max'e bakarak.

"Benimle oturabilir."

benimle oturabilir."

Max şaşırmıştı ve bunu belli ediyordu. "Öyle mi?" diye sordu. "Manhattan'a kadar mı?"

Tesiera başını salladı, gözleri Tesiera'nın boynuna gömen çocuğa sabitlenmişti. "Sence ona zarar verir miyim, Doktor?"

Max, "Hayır, hayır," dedi. "Sadece rahatsız olacağından endişelendim."

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Tesiera. Hazel'ın küçük kolları boynuna sıkıca sarılmıştı.

Max, Tesiera'nın arabaya binip Hazel'ı nazikçe kucağına aldığını izledi. Hareketlerinde tereddüt görebiliyordu, sanki çocuğu kucağına almak ona tamamen yabancı bir şey gibi.

"Gidelim," dedi Max şoföre.

Araba hareket etmeye başladığında Max, Tesiera'nın yüzünü inceleyerek ifadesini okumaya çalıştı. Onun az konuşan ve duygularını pek göstermeyen bir kadın olduğunu biliyordu, ama kafasında neler olup bittiğini merak etmeden duramıyordu.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordu Max, çocuğu kucağına alırken ne kadar rahat olduğunu anlamaya çalışarak.

Tesiera, Hazel'a baktı ve gözleri hafifçe yumuşadı. Bir an için Max, kadının ifadesinde bir şeyin parladığını gördüğünü sandı; belki de bir parça sıcaklık ya da sevgi. Ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Evet," diye cevapladı Tesiera basitçe ve Max, sesini sabit tutmaya çalıştığını anlayabildi.

Çocuğu ne kadar nazikçe tuttuğunu fark etti. Hareketleri hesaplı ve dikkatliydi, sanki narin bir cam heykelciği tutuyormuş gibi. Küçük kızı göğsüne yatırdı ve rahat olduğundan emin oldu.

Hazel'ın küçük elleri Tesiera'nın gömleğine sıkıca tutunmuş, gözleri Tesiera'nın yüzüne odaklanmıştı. Tesiera tedirgin ve kendini rahat hissetmiyordu. Daha önce insanların bakışlarıyla sorun yaşamamıştı, ama bu üç yaşındaki çocukla başa çıkmakta zorlanıyordu, bu yüzden bakışlarını başka yöne çevirdi.

Max, kadının çocuğu sıkıca tutarken kollarındaki kasların gerildiğini görebiliyordu. Yolculuk boyunca Hazel'ı güvende ve korumada tutmaya kararlı olduğu belliydi.

"Bana bak, Tetiena teyze," dedi Hazel, Tesiera'yı şaşırtarak. Çocuğa baktı ve gözleri buluştu. Yüzünde gülümseme yoktu, ama Hazel bunu umursamıyor gibiydi. Bunun yerine, Tesiera'ya geniş bir gülümsedi. "Saçını beğendim," dedi çocuk.

"Biliyorum," diye yanıtladı Tesiera.

"Nasıl bildin?" diye sordu Hazel, gözlerini kocaman açarak. "İlk tanıştığımız gün öyle demiştin."

"Oh. Bir sonraki doğum günümde bu rengi alacağım."

"Annen buna izin vermez, ufaklık."

Çocuk sırttı ve başını Tesiera'nın göğsüne yaslayarak Tesiera'nın at kuyruğuyla oynamaya başladı.

Araba yolculuğuna devam ederken, Max onları izledi — çocuğun başının Tesiera'nın göğsüne rahatça yaslandığını ve Tesiera'nın kolunun Hazel'ın düşmesini önlemek için nasıl konumlandırıldığını.

Tesiera'nın bakışlarının bazen düşüncelere dalmış bir şekilde çocuğa kaydığını fark etti. Max, onun ne düşündüğünü merak etti. Belki de kendi çocukluğunun anılarını ya da çocuğun masumiyetini ve savunmasızlığını düşünüyordu.

Tesiera ise Max'in onu izlediğinin farkında değildi. Kollarındaki çocuğa tamamen odaklanmıştı. Hissettiği huzursuzluk azalmış, kendini daha sıcak ve rahat hissediyordu. Uzun zamandır hissetmediği rahatlatıcı bir duyguydu bu.

Bir süre sonra Hazel'ın gözleri ağırlaşmaya başladı ve uykuya dalmaya başladı. Tesiera çocuğun göz kapaklarının ağırlaştığını fark etti ve saçlarını nazikçe okşadı. "Sorun yok Hazel. Ben buradayım," diye fısıldadı, sözler ağzından çıkmadan önce ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Max'in bu utanç verici anı görmüş olup olmadığını görmek için döndü, ama onun cep telefonuna odaklandığını görünce rahatladı. Derin bir nefes aldı, uykulu çocuğa geri döndü ve ona inanamayan bir ifadeyle baktı, sanki o bir uzaylıymış gibi.

Hazel ona daha da sokuldu, küçük eli Tesiera'nın saçını nazikçe çekmek için uzandı. "Tetiena teyze, saçını örebilir miyim?" diye sordu uykulu bir sesle.

Tesiera sessiz kaldı, ama bakışları çocuğun yüzünden ayrılmadı. "Mm?"

Çocuk ısrar etti.

"Yapabilirsin," diye cevapladı sonunda. "Ama bunu, bu kadar uykulu olmadığın başka bir zaman yapmalıyız."

Hazel başını salladı ve gözlerini tekrar kapattı. "Tamam, Tetiena teyze," diye mırıldandı.

Hazel uykuya dalmaya başladığında, Max, Tesiera'nın çocuğun rahat etmesini sağlamak için onu kucağında tutuşunu değiştirdiğini gördü. Tesiera'nın hareketlerinde özen ve şefkat görebiliyordu, bu da onun genellikle sergilediği sert dış görünüşüyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Daha önce de onun hatasını fark etmişti, ama ona kolaylık olması için dikkat etmiyormuş gibi davranmıştı. Tesiera'nın gardı düşmüştü ve Max onun tekrar gardını almasını istemiyordu.

Tesiera ve Hazel'ı izlerken garip bir duygu karışımı hissetti. Onun farklı bir yönünü görmüştü: daha yumuşak, daha şefkatli bir yönünü, ki onun kendisinde böyle bir yön olduğunu hiç düşünmediğinden emindi. İşkenceci Tesiera'nın ne kendisine ne de dünyaya hiç göstermediği bir yönü.

Kadın nefes kesiciydi, ama onun bu yönünü görmek onu onun için daha da büyüleyici hale getiriyordu. Bir erkek onun gibi bir kadına karşı duyduğu çekiciliği nasıl yenebilir ki? Bunu kontrol altına aldığını sanmıştı, ama onu izlerken kalbinin daha hızlı attığına bakılırsa, açıkça yanılmıştı. Hazel uyurken, Tesiera çocuğu kucağında güvenli bir şekilde tutmak için pozisyonunu yeniden ayarladı. Bir eliyle Hazel'ın sırtını desteklerken, diğer eliyle başını okşadı ve uyuyan çocuk için güvenli bir küçük koza oluşturdu.

Tamamen elindeki işe odaklanmıştı, ama yüzünde şimdiye kadar gördüğü en nazik ifade vardı.

Belki de Patty'nin randevu davetini kabul etmenin zamanı gelmişti. Hemşire iki yıldır onunla çalışıyordu ve ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu.

Hastanede personel arasında flört etmeyi yasaklayan bir kural yoktu ve Patty ona her türlü sinyali vermişti, ama o, aralarındaki ilişkiyi karmaşıkleştirmek istemediği için hepsini görmezden gelmeyi tercih etmişti. Ayrıca, onu bir kadın olarak görmemişti.

Ama Hemşire Patty güzel bir kadındı ve belki de tekrar dışarı çıkma zamanı gelmişti. Aylardır seks yapmadığı için lanet olası duyguları allak bullak olmuştu.

Tesiera'ya karşı hissettiği beklenmedik sevgiye bulduğu yeni çözüm onu sakinleştirdi.

BÖLÜM 23. KARŞILAŞMA 2

Max'in malikanesinin özel kapıları yavaşça açıldığında, araba motorunun sesi sakın havada uğuldadı. Araç, malikanenin önündeki alana girdi ve herkesin dikkatini çekti. Clinton ve Bose, onların gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı, beklenti hissedilir derecede yoğundu.

Valerie'nin kalbi göğsünde çarpıyordu. Gözlerine yaşlar doldu, arabayı sabırsızlıkla beklerken görüşü bulanıklaştı. Araba durduğu anda, duyguları taşarak onlara doğru koştu.

Düşünmeden, Max'in göğsüne bir, iki kez yumruk attı ve birikmiş endişesini ve korkusunu dışa vurdu. Max, ellerini nazikçe tuttu. "Çok üzgünüm Val," diye mırıldandı.

"Çok endişelendim!" Valerie, sesi titreyerek hıçkırdı. Bir an direndi, sonra duygularına teslim oldu, Max'in kollarına yığıldı ve gözyaşları serbestçe akmaya başladı. Max onu birkaç saniye kollarında tuttu.

Sonra arabanın kapısını açtı ve Hazel'in Tesiera'ya sıkıca sarılmış olduğunu gördü. Uzun uykusundan hala sersemlemiş olan çocuk kıpırdadı, annesine baktı ve uykulu bir gülümsemeyle "Anne" diye mırıldandı ve annesinin kucağına sokuldu.

"Ah, canım, seni çok özledim," diye fısıldadı, sesi duygudan boğulmuştu. Valerie kızını kucakladı ve ona sıkıca sarıldı, kollarını sıkıca ona doladı, küçük vücudunun sıcaklığını ve rahatlığını tadını çıkardı. "Seni çok seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Seni korkuttuğumuz için çok üzgünüm tatlım," dedi kız kardeşine. Kızının silahlı saldırıya karıştığını öğrendikten sonra ondan ayrı kalmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

Tesiera'yı Hazel'la birlikte görmek Clinton ve Bose'un tüylerini diken diken etti. Birbirlerine baktılar, yüzleri tamamen inanamama ifadesine büründü.

Sonunda Valerie endişeli bir bakışla Max'e döndü. "İyi misin?" Max onun sırtını okşadı. "İyiyim Val."

"Emin misin?"

Max başını salladı. "Endişelenmene gerek yok. Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Bose ve Clinton bana çok iyi bakıyorlar." Valerie ondan uzaklaşıp Tesiera'ya doğru yürüdü.

Tesiera'yı sıkıca kucakladı. "Onları sağ salım geri getirdiğin için çok teşekkür ederim," diye Tesiera'nın kulağına fısıldadı.

Bugün ne oluyor? Her şey çok garip, diye düşündü Tesiera, Valeria ona sarılırken. Kadının kucaklamasından uzaklaşmadı, ama ona karşılık da vermedi.

"İşin çoğunu patron kendisi yaptı," diye basitçe cevap verdi. Valeria umursamıyor ya da ona inanmıyor gibiydi, çünkü onu daha sıkı kucakladı. "Yine de çok teşekkür ederim."

Tesiera, Hazel'in ısrarcılığını ve sıcak tavrını nereden aldığını açıkça görebiliyordu. Sonunda kadın geri çekildi, ona gülümsedi ve kardeşinin yanına döndü.

"Hoş geldin patron," dedi Clinton, Max'in sırtını okşayarak.

Bose, Max'in yüzünü incelerken endişeyle gözlerini kırptı. "İyi misiniz, efendim?"

Max başını salladı. "İyiyim," diye onları rahatlattı. "Sadece birkaç çürük ve sıyrık. Ciddi bir şey yok."

Bose'un yüzü asıldı. "Saldırganlar hala bodrumda.

Onları konuşturmaya çalıştım ama nafile."

"Bose'u onları rahat bırakması için zorlamak zorunda kaldım," diye araya girdi Clinton. "Yoksa cesetlerle karşılaşacaktınız patron. Bose öfkeli bir herif; neredeyse içlerinden birini öldürüyordu."

Tesiera arabaya yaslanarak, önündeki sahneyi izledi. "O pislik saçımı alay etti," diye homurdandı Bose, askeri saç kesimini okşayarak

"Onun parmaklarını kıracaktım, ama Clinton araya girdi."

"Bu konuda onu suçlayamazsın," dedi Clinton sırtarak. "Çok haklıydı. O saç kesimi, senin komik şekilli kafanda çok komik duruyor."

"Siktir git dostum," diye karşılık verdi Bose, ona orta parmağını göstererek.

"Hey, kesin şunu, siz ikiniz!" Valerie, Hazel'in kulaklarını kapattı ve onlara sert bir bakış attı. "Çocukların önünde küfürlü kelimeler kullanmayız, yoksa ikiniz de unuttunuz mu?" "Özür dileriz, hanımefendi," Bose ve Clinton aynı

anda cevap verdiler ve

suçlu görünüyorlardı.

Max gülümsedi. İkili arasındaki şakalaşmaları ve getirdikleri normallik hissini özlemişti. Geri dönmek güzeldi.

Uşak kapıyı açtı ve hepsi içeri girdi. Bose ve Clinton sırayla Max'e önemli güvenlik konuları ve malikanenin mevcut durumu hakkında bilgi verdiler.

"Patty, Valerie'yi hastaneye götürdüğümüzde seni sordu," diye ekledi Clinton, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

"Patty, ha?" Max mırıldandı.

"Oh, evet. O..."

"Hazel!? Nereye gidiyorsun!?" Valerie, dışarıya koşan kızına bağırdı.

Hepsi, deri ceketleriyle arabaya yaslanmış, yüzünde sert bir ifadeyle duran Tesiera'ya doğru koşan küçük kızı izlemek için döndüler.

"İçeri girelim, Tetiena teyze. Güneş çok sıcak!" dedi Hazel.

Tesiera, çocuğa bakarken yüzündeki ifade yumuşadı. Hazel elini tuttu ve diğerlerinin yanına dönmek için yürümeye başladı. Tesiera, kızın kendisini içeriye götürmesine izin verdi.

Max, küçük Hazel ile yürüyen Tesiera'yı izledi. Evet, Patt ile kesinlikle o randevuya gidecekti.

Gece çökmüştü ve Max, Tesiera ve Hazel malikaneye döneli bir saat geçmişti. Hepsi, Valerie'nin personelin yardımıyla hazırladığı lezzetli yemeğin tadını çıkardılar. Max yemek yapmak istemişti, ama Valerie dinlenmesi gerektiğini söyleyerek bu görevi üstlendi.

Akşam yemeğinden sonra Max, Clinton ve Bose oturma odasında kök birası içip tavuk kanadı yerken futbol maçı izliyorlardı. Valerie ve Hazel hemen oradan ayrılmışlardı. Valerie, testosteron dolu odadaki sinir bozucu tezahüratlar ve tartışmalardan çabucak bıkmıştı. Ayrıca, Bose ve Clinton zıt takımları destekliyorlardı ve yapılan her oyun hakkında tartışıyorlardı. Birkaç kelime bile konuşmadan küfürlü sözler sarf ediyorlardı. Hazel kelimeleri oldukça hızlı öğreniyordu ve Hazel, kızının dil kullanımıyla ilgili olarak anaokulu öğretmeninden bir telefon almadan önce oradan ayrılmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"Lanet topu pasla dostum! Kafanı oyuna ver!" Bose, ekrandaki oyuncuya bağırarak, kalan birasını bir dikişte içti.

"Ha! Oyuncuların berbat, bu yüzden bize yeniliyorlar!" Clinton alaycı bir tonla dalga geçti ve sonra tekrar ekrana odaklandı. "Hadi çocuklar, üçüncü golü atın. Bu eziklere nasıl yapıldığını gösterelim."

"Senin takımın kaybedecek ve sen de kaybeden olacaksın." Clinton şüpheli bir kahkaha attı. "Bu imkansız..."

"Siz ikiniz çenenizi kapatsanız iyi olur, böylece yorumcunun söylediklerini duyabilirim!" Max, sesini yükselterek tartışmayı kesti.

Tesiera, sigara içmeyi bitirdiği arka bahçeden içeri girdi. Onun da onlara katıldığını fark etmemişlerdi.

Güvenlik şefi bir süreliğine gelmiş ve Tesiera'ya Max'in koruyucusu olarak görevlerini ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. 8-12 saatlik vardiyalarda çalışıyorlardı ve sık sık nöbet değiştiriyorlardı. Görevleri Max'i korumaktan kapı görevine ve çevre kontrollerine kadar uzanıyordu.

Duvara yaslanıp adamları izledi ve neden yeşil bir sahada yirmi iki oyuncunun topu birbirlerine atıp durduklarını merak etti. Futbol hayranı değildi. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve asla da gelmeyecekti.

Max'in maçı keyifle izlediğini görebiliyordu, ama Bose ve Clinton her küçük şey için birbirlerinin boğazına sarılıyorlardı.

Max, merdivenlerin yanındaki duvara yaslanmış onu ilk fark eden oldu. Ona baktı, elini hafifçe salladı ve Max ona kısa bir gülümseme attı. Dikkatini tekrar maça ve korumalarının antikalarına çevirdi.

"Gol!" Clinton ellerini havaya kaldırarak bağırdı. Döndü ve Bose'a gülerek, "Al sana, aptal," dedi.

"Seni adi herif. Ben seni..."

"Bir dakika bekle, Bose," dedi Max, bir kilometre öteden yaklaşan kavgayı fark ederek. Her iki adam da kaybedenleri sevmezdi. Takımları kaybettiğinde ikisi de kavgaya çıkarırdı. "Tesiera'ya odasını göstermen gerekiyor."

"Ben mi? Ona odasını gösterecek miyim? Şu anda mı?" Bose'un dudakları hoşnutsuzlukla aşağı doğru kıvrıldı. "Clinton yapamaz mı? Onunla pek anlaşıyoruz."

"Eminim bu his karşılıklıdır," diye ekledi Clinton alaycı bir gülümsemeye.

"Oh, kapa çenenizi," diye karşılık verdi Bose, bu da Clinton'ı bu sefer yüksek sesle güldürdü.

"Şu anda kaybeden Clinton değil," diye yanıtladı Max. "Ayrıca, hepimiz birlikte çalışacağımıza göre, bu fırsatı birbirinizi daha iyi tanımak için değerlendirebilirsiniz."

Bose hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü ve başını, boş bir ifadeyle onları izleyen Tesiera'ya çevirdi. Onun kayıtsızlığı Bose'u öfkeliendirdi ve tekrar patronuna dönerek itiraz etti. "Patron," diye protesto etti.

"Ağlayan bebek gibi davranmayı bırak ve patronun istediğini yap," dedi Clinton, gözleri ekrana yapışmış halde. "Sonuçta, biri ona yatak odasını göstermeli; iyi ev sahipleri böyle yapar. Ama o kişi kesinlikle ben değilim. Sen yapmalısın, dostum."

Bose gözlerini devirdi ve omuzlarını düşürdü, pes etti. "Peki." Kanepeden kalktı, sinirli bir çocuk gibi kollarını sallayarak öfke nöbeti geçirdi.

Bose uzaklaşırken Clinton tekrar güldü. "Zaten maç neredeyse bitti, ama merak etme... Kalanını senin için kaydedeceğim, sonra izleyebilirsin." Dramatik bir duraklama. "Hayır," diye ekledi, Bose'un umutlu ifadesinin alaycı bir gülümsemeye dönüşmesini izleyerek. Tekrar kahkahaya boğuldu.

Bose onu görmezden geldi ve Tesiera'ya alaycı bir bakış attı. "Gidelim," dedi kısa bir şekilde ve uzaklaştı.

Tesiera, hiç etkilenmeden onu takip etti.

Koridordan geçerken, ayaklarının altındaki yumuşak halı her sesi yutarak ayak seslerini boğdu. Koridorun her iki yanında kapalı kapılar vardı ve arkalarındaki odaları gizliyordu. Sağdaki üçüncü kapıda durdular — hedefleri orasıydı.

"Bu yüzden maçı kaçıracağıma inanamıyorum," diye mırıldandı Bose.

"Senin sorunun ne tam olarak? Her zaman bu kadar sinir bozucu musun yoksa hangi günlerde parlayacağını mı seçiyorsun?" Tesiera'nın sesi havayı doldurdu.

Ona dönmeden önce kapıyı itti. "Sen her zaman bu kadar sinir bozucu musun, yoksa hangi günlerde eğlenceyi mahvedeceğini seçiyor musun?"

"Senin aksine, ben deli gibi ekrana bağırمام ve skorlar istediğim gibi gitmediğinde bebek gibi ağlamam," dedi, sesi nötr bir tondaydı.

Bose öfkeyle gözlerini kısarak bir adım öne çıktı. "Biraz esrar içtin ve şimdi kendini cesur hissediyorsun, ha?" Omzunun bandajlı kısmını işaret etti. "Senin şımarttığın o kurşun yarası umurumda değil. Yumruk atmaktan çekinmem ve bu sefer çeneni kıracağım."

Tesiera yapmacık bir gülümseme attı. "Yumruğunu atabilirsin, ama elini geri aldığında parmakların kalmayacağını garanti ederim."

Max ve Clinton, ayrıldıktan sonra Max'in açtığı interkom sisteminden konuşmalarını duyular.

Max oyunu duraklattı ve tüm dikkatini interkoma vermiş olan Clinton'la göz göze geldi. Koltuklarından fırladılar ve Tesiera'nın yatak odasına doğru ilerlediler.

Bose sırtı ve ona bir adım daha yaklaştı. "Denemeni görmek isterim bayan. Seni mahvedeceğim. Oh, seni fena halde mahvedeceğim."

Ortam gerginlikle doluydu, hava elektriklerle çatırdatıyordu. Tesiera aralarındaki mesafeyi kapattı, yüzleri birbirine bir santim uzaklıkta kaldı.

"Oh, Bose. Hiçbir erkek Tesiera Anderson'ı *beceremez*. Bu kelimenin hiçbir anlamıyla." Tesiera, sadece kendisinin görebildiği gömleğindeki bir toz zerresini silkeledi. Alaycı bir gülümsemeye devam etti. "Beceren benim."

Max ve Clinton koridorun girişinde durdular. Birbirlerine bir kez daha baktılar; bu sefer bakışları şokla doluydu.

"Doğru mu duydum?" Clinton, Max'e yaklaşarak fısıldadı. "Duydun mu patron?"

"İlginç," diye mırıldandı Max kendi kendine. *O lezbiyen miydi?*

Haya l kırıklığı içini kapladı. LGBTQ+ topluluğuna karşı bir şeyleri yoktu, ama onun eşcinsel olması onu rahatsız ediyordu.

Çünkü onunla yatmayı umuyordun, değil mi? diye sordu içinden bir ses.

Kes sesini, Kendim.

"Şey, sanırım buna inanmak o kadar da zor değil," Clinton düşüncelerini böldü. "Yani, kadına bir bak. O dominant bir kadın. Tanrı aşkına, o lanet olası bir işkenceci, tam anlamıyla bir suikastçı. Erkeklerden hoşlanıyor olması tuhaf olurdu, sence de öyle değil mi?" diye ekledi. "Eminim o bir dominanttır."

Max yarım kulakla dinledi. *Clinton haklıysa, onun lezbiyen olması iyi bir şeydi, diye* düşündü Max. Yatak odasında kontrolü ele almayı seviyordu çünkü kadını tatmin etme ve daha fazlasını istemesini sağlama konusunda kendine güveniyordu.

Kontrolü elinde tutmayı seviyordu ve kesinlikle pasif değildi. Ve bu durumda, farklı cinsel tercihleri olması harika bir şeydi.

Öyleyse neden sinirleniyorsun?

"Akli başında hiçbir erkek seninle yatmak istemez, seni soğuk, kalpsiz katil," diye karşılık verdi Bose, elini gömleğinden iterek. "Zavallı adamın aletini dondurursun. Cesetle sevişmek gibi olur."

Tesiera ona o kadar sert bir yumruk attı ki, yüzü yana doğru savruldu. "Söylesene, bu bir ceset tarafından yumruklanmak gibi mi?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu.

"Canı cehenneme." Bose yumruğunu kaldırdı. "Kesin şunu, ikiniz de," diye bağırdı Max.

Hepsi ona döndü ve baktı, patronunun ani öfkesine gözleri parlayan Clinton bile. Bose dişlerini sıktı ve yumruğunu indirdi.

"Sizin ikinizin nesi var?" diye devam etti Max. "Yalnız kaldığınızda hep böyle mi davranıyorsunuz? Sizler yetişkinsiniz ve kimse size bakıcılık yapmayacak. Birlikte nasıl çalışacağınızı bulsanız iyi olur, yoksa biriniz kovulacak. Ve kendini dokunulmaz sanma, Bose," diye ekledi, Bose'a bakarak.

Kendini beğenmişlik kaybordu ve Bose onu dikkatle inceledi. *Max çok öfkeli olduğu için bir sınırı aşmış olmalıyız.*

"Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak," dedi, saygıyla başını eğerek.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Max ve dikkatini Tesiera'ya çevirdi. Tesiera, onun talimatını kabul ederek başını eğdi.

Max arkasını dönüp uzaklaştı, hepsi de onun arkasından bakakaldı.

Bir saat sonra, kendisi yokken hastalarına bakan beyin cerrahı Dr. Albertson ile telefon görüşmesini bitirdi ve duş almaya hazırlandı. Soyunurken, kapısı hafifçe çalındı.

Beline bir havlu sardı ve kapıyı açtığında, önünde sakın bir ifadeyle duran Tesiera'yı gördü. "Girebilir miyim?"

Max, Tesiera'nın geçmesi için kenara çekildi. Tesiera içeri girdi ve gözleri yere bakarak odanın ortasında garip bir şekilde durdu.

"Olanlar için özür dilerim," dedi sessizce. "Profesyonelce değildi."

Max sakınleşmiş ve aşırı tepki verdiğini kabul etmişti, bu yüzden Tesiera'nın özrü onu şaşırttı.

Ancak bunu belli etmedi. Bunun yerine başını salladı. "Özrün kabul edildi. Bose ile iyi geçinirsen iyi olur, Tesiera. O on yıldır benimle birlikte. Bazen huysuz olabildiğini biliyorum, ama niyeti iyi. Olanlar yüzünden sana hala kızgın." *Beni iki kez öldürmeye çalıştığın için,* diye düşündü, ama eklemedi.

"Anlıyorum. Daha iyi olacağım." Max başını salladı.

"Tek istediğim bu."

Oda sessizliğe büründü; duvardaki saatin tik takları duydukları tek ses oldu.

Gözleri, onun yaralı omzuna takıldı. "Bose'u yumruklamak acıtmış olmalı."

Tesiera omuz silkti. "Fark etmedim." "Bir bakayım."

Tereddüt etti, sonra kolunu çıkarmak için gömleğinin düğmelerini açtı ve sıkıca sarılmış bandajı ortaya çıkardı.

Max aralarındaki mesafeyi kapattı ve yarayı incelemek için bandajı dikkatlice çıkardı. Yara kırmızı ve hafif şişmişti, ancak kabuk bağlamıştı ve yeni doku oluşmaya başlamıştı.

"İyi görünüyor," dedi, gözleri yaraya odaklanmış halde. Yarayı yeniden sarmaya başladı.

"Sorun yok, Doktor. Gerçekten sorun değil," dedi ve kolunu tekrar koluna sokmaya çalıştı, ama Max eliyle onu durdurdu.

"*Ben* umursuyorum, bırak da ben yapayım. Uzun sürmez." Arkasını dönüp şifonyere giderek ilk yardım çantasını aldı.

Tesiera onun pazılarına bakmamaya çalışıyordu. Gözlerini kendine saklamanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti ama bu imkansızdı. O, çantayı alırken belirgin kasları gerildi ve kadının ağzı sulandı.

Kendine gel, diye kendini azarladı. Buraya özür dilemeye geldin, adamı gözlerinle sikmeye değil, Tanrı aşkına.

Max yanına geri döndü ve onu yatağa doğru itti. Karşılıklı oturdular. Yarağı nazıkçe antiseptikle temizledi, sonra yeni bir bandaj uyguladı.

Tesiera onu sessizce izledi, yüzünde hiçbir duygu yoktu, ama içi erimiş gibiydi. Maximilian Kingston bir sanat eseri gibiydi ve ona çok çekici geliyordu.

"Lezbiyen misin?" diye sordu sessizce. Tesiera ona baktığında, ona küçük bir gülümseme attı. "Özür dilerim. Sormamalıydım."

"Bose ile konuşmamı duydun."

Bu aslında bir soru değildi, ama adam başını salladı. "Her kelimesini."

Yine sessizlik çöktü — şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir sessizlik, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi.

"Etiketlere önem vermem, ama bir tane koymam gerekirse, biseksüel olduğumu söyledim," diye cevapladı sonunda. "Genel olarak, kadınlardan çok erkeklere ilgi duyuyorum."

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?" Şaşırmıştı ve bu sadece sözlerinden değil, yüzünden de belliydi.

Kız başını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Buna inanmak o kadar zor mu?" "Ama sen demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum."

Max geri çekildi ve ona baktı. "Bitti."

Tesiera yeni sarılmış yarasına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Teşekkürler, Doktor." Ayağa kalktı, gömleğini düzelttikten sonra kapıya doğru yürüdü.

Kapıya ulaştığında durdu ve arkasını döndü. "Doktor?" "Evet?" diye cevapladı banyo kapısından.

"Bir lezbiyen muhtemelen geniş omuzlarınızı ve kaslı kollarınızı fark etmez. İlk yardım çantasını tutarken kaslarınızın derinizin altında dalgalandığını ve havlunuzun altında belirginleşen karın kaslarınızı fark etmez. Sizin doğal seksapelinizin ve güçlü fiziğinizi rahatlık ve zarafetle taşımanızın farkına varmazlar. Ve tüm bunları o kadar çekici bulmazlar," dedi kararlı bir şekilde, gözlerine bakarak. "Sen çok çekici bir adamsın, Maximilian Kingston."

Sonra kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

BÖLÜM 24. ÖLÜMCÜL BARBIE

"Umarım o orospu çocuğu çenesini kapatır, çünkü bu sabah onun beynini patlatmaya fazlasıyla hazırım," diye homurdandı Clinton, sesi öfkeyle doluydu.

Clinton, ertesi gün öğleden sonra Max'i bodruma götürüyordu. Max, kafası başka yerde olduğu için yarım kulakla dinliyordu.

Tesiera'nın dün gece attığı bomba yüzünden neredeyse hiç uyuyamamıştı. Onun cesareti onu şaşırtmış, onu çekici bulması ise sersemletmişti. Bu, muhtemelen şimdiye kadar söylediği en fazla kelime sayısıydı.

Onun hakkında yaptığı ayrıntılı tanımlama bütün gece zihninde tekrarlandı, onu durmaksızın tahrik etti ve bütün gün boyunca dikkatini dağıttı.

Valerie hamile olduğunu söylediğinde neredeyse hiç dikkatini vermedi ve iki saat önce Hazel ile birlikte ayrıldığında da neredeyse hiç fark etmedi. Tesiera sayesinde, o gün hiçbir işine konsantre olamadı.

Bu, ona ilgi duyduğu anlamına mı geliyordu? Ve eğer öyleyse, onun bu konuda bir şeyler yapmasını mı istiyordu?

Başka bir kadından gelseydi, Max bunu açıkça harekete geçmesi için bir davet olarak algılardı. Ama Tesiera, tanıştığı diğer kadınlar gibi değildi. Onun bunu bir iltifat olarak mı söylediğinden, yoksa sadece kendi görüşünü mü dile getirdiğinden emin bile değildi. Gerçekleri söylüyordu.

Onun peşinden gidip nefesleri kesilene kadar onu öpmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. Onu yatağa davet etmeye çok yaklaşmıştı. Sonuçları umursamadan.

"Patron, beni dinliyor musun?" Clinton'ın sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Şaşkın bodyguardına baktı. "Kusura bakma. Ne dedin?"

"Bugün çevre kontrolü sırasında bulduğum zayıf noktalardan bahsediyordum. Birinin tırmanabileceği bir yer var ve güney ucundaki aşırı büyümüş bitki örtüsü, mülke girmeye çalışan bir davetsiz misafirin saklanması için olanak sağlayabilir," diye tekrarladı Clinton

bodrum kapısına geldiklerinde tekrar etti. Max için kapıyı açık tuttu. "Zaten düzeltmeye başladık."

Yıllar boyunca üvey kardeşine benzediği için defalarca dışlanan Max, bu tür durumlarla nasıl başa çıkılacağını kaçınılmaz olarak öğrenmişti. İçeri girdi. "Aferin, Clinton."

"Teşekkürler patron," diye cevapladı Clinton ve kalın çelikten yapılmış iç kapıya doğru yürümeye başladı. "Hala bu ikisini İşkenceci'nin halletmesinin daha iyi olacağına inanıyorum."

"Önce onlarla normal bir konuşma yapmaya çalışacağım. İşbirliği yapmazlarsa, Tesiera'yı çağırabiliriz," dedi Max. Kız kardeşi için işe aldığı yeni güvenlik ekibi ertesi güne kadar göreve başlamayacağı için, Valerie ve Hazel'i eve götürmesi için onu göndermişti.

Güvenlik kapısı açıldığında, oda parlak ışıklarla doldu ve sandalyelerde oturan iki kişi ortaya çıktı. Biri zayıf ve sıska, diğeri ise biraz kiloluydu. Her iki adamın da elleri ve ayakları sandalyelere kelepçelenmişti.

Max odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra onlara yaklaştı ve onlar da başlarını kaldırıp ona baktılar. Önlerinde durdu, üzerlerine eğildi, dudakları ince, kolları yanlarında duruyordu. Gözlerini kısarak, her birine sessizce, değerlendirici bir bakış attı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu sert bir sesle.

Adamlar tepki göstermedi. Kapı tekrar açıldığında başlarını eğdiler ve Bose içeri girdi.

"İş tamamdır patron," dedi.

Max ciddi bir ifadeyle başını salladı ve dikkatini bir kez daha esirlere verdi. "Sizi kim gönderdi diye sormuştum."

İki adam birbirlerine anlamlı bir bakış attıktan sonra alaycı bir kahkaha attılar.

Bose öfkeyle yumruklarını sıktı ve öne çıkarak onların yüzüne yaklaştı. "Patrona nasıl güleriz? Dişlerinizi yutmanızı sağlayacağım," diye tehdit etti ve yumruğunu şişman esire doğrulttu. Ama Max hemen müdahale etti, Bose'un yumruğunu yakaladı ve geri çekti.

"Sakin ol, Bose," diye yalvardı Max, sesi sakın ama kararlıydı.

Kişisel koruması öfkeyle iki adama baktı, ama başını sallayıp geri çekildi. "Üzgünüm patron."

"Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum," diye cevapladı Max, keskin bakışlarını esirlere dikerek. Kaşlarını kaldırdı ve onlara sordu. "Komik bir şey mi söyledim?"

komik bir şey mi söyledim?"

"Oradaki komik kafalı iri adama da söylediğim gibi, bizi şimdi öldürseniz daha iyi olur, çünkü bizden hiçbir bilgi alamayacaksınız. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz, patron," dedi zayıf esir alaycı bir şekilde.

Clinton "komik kafalı" sözüne kıkırdadı ve Bose ona karşılık olarak orta parmağını gösterdi.

Max düşünceli bir şekilde mırıldandı. "İlginç. Bu, ölmeye hazır olduğunuz anlamına geliyor. Bose kesinlikle bunu yapmaya hazır."

Aşırı kilolu esir burnunu çektirdi, zayıf olan ise kayıtsızca omuz silkti. "Gerçekten umurumuzda değil. Sadece işini yap."

"Bana onlarla birkaç dakika verin," tanıdık bir kadın sesi arkalarından duyuldu.

Hepsi Tesiera'nın kapıya yaslanmış halini görmek için döndüler. Bu, önceki gece Max'i rahatsız eden sesin aynısıydı. Max, onun içeri girdiğini nasıl duymadığını merak etti. Kadın o kadar sessizce hareket ediyordu ki, neredeyse gerçek dışıydı.

"Bu fikri beğendim." Clinton sırtıttı. "Bu fikri çok beğendim."

"Barbie geliyor," dedi zayıf esir, Tesiera'ya bakarak gülerek. Aşırı kilolu esire döndü. "Hanks, Barbie bize bir şans vermek istiyor."

Hades eğlenmiş görünüyordu. "Bence burası bir sirk olmalı, çünkü çok eğleniyorum."

"O çok güzel. Hey Barbie, gel ve babacığın bir öpücük ver," dedi zayıf esir.

Tesiera tepki vermedi. Gözleri Max'in üzerindeydi. "İzin verir misin?"

"Tabii ki, bizimle oynayabilirsin," diye cevapladı Hades. "İstedikğin kadar benimle oynayabilirsin."

Max sonunda Tesiera'ya seslendi. "Seni korumam olarak tuttum, sorgulayıcı olarak değil. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Oh, gerçekten istiyorum," diye cevapladı

Tesiera kararlı bir şekilde. Max geri çekildi ve kontrolü ona bıraktı.

"Patronu Kane çok cömert bir adam," dedi şişman esir. Kane ve Hades birbirlerine baktılar ve yine kahkahalara boğuldular.

"Oh, bundan çok keyif alacağım," dedi Tesiera, gözlerinde ölümcül bir parıltıyla öne doğru adım atarken. Adrenalin dalgasının vücudunu doldurduğunu hissetti ve sırtıttı. "Umarım işimiz bittiğinde hala gülüyor olursunuz. Aksi takdirde hayal kırıklığına uğrarım."

Bose, Clinton ve Max bir köşede duran tahta sandalyelere oturdular ve kollarını kavuşturarak dikkatle izlediler.

Otuz dakika sonra, Henry ve Kane, artık acı içindeydiler ve tanınmaz hale gelmişlerdi.

Derinin dikkatlice soyulduğu yerden kan sızıyordu ve parmaklar ve ayak parmakları yere dağılmıştı. Her birinin bir gözü oyulmuştu ve bacakları kırık ve parçalanmış halde gevşekçe sarkıyordu. Bazılarının dişleri eksikti, gülümsemelerinde rastgele boşluklar bırakmıştı. Bir daha gülümseyecekleri de pek olası değildi. Çığlıkları bıçak gibi havayı kesiyor, bodrumda yankılanıyor ve tanıkların tüylerini diken diken ediyordu.

Üç adam, ağızları açık ve gözleri dehşetle büyümüş bir şekilde, bu korkunç manzarayı inanamadan izlediler. Clinton'ın sesi, hayranlıkla dolu, alçak bir sesle konuşarak sessizliği bozdu. "Onlar hala hayattalar çünkü o öyle istiyor. Onları hayatta tutmayı çok iyi biliyor. Acı çektmeyi ama öldürmemeyi. Kesmeyi ve dilimlemeyeyi çok iyi biliyor."

Bose, önlerindeki korkunç manzaraya bakarak sertçe başını salladı. "Onun kötü şöhretli olmasına şaşmamalı. O yaşayan, nefes alan bir cellat," diye mırıldandı.

Clinton, Tesiera Henry'nin bir başka parmağını kestiğinde yüzünü buruşturdu. "Yüzüne bak," diye fısıldadı. "Onlar için en ufak bir pişmanlık duymuyor. Ben bile onlara acıyorum."

"Ben hissetmiyorum. Onların çığlıklarını seviyorum," dedi Bose neşeyle, yüzü Noel'de bir çocuk gibi parlıyordu.

Clinton dehşetle başını salladı. "Sen de onunla aynı canavardan yapılmışsın."

Max, gözlerini önlerindeki manzaradan ayırmadı.

"Biliyor musun, senin gibi insanların saldırısı umurumda değil. Mesleği olarak başkalarını yaralayan ve öldüren canavarlar umurumda değil, ben de bir canavarım," dedi Tesiera, dikkatini esirlerine vererek. "Ancak, çocukların dahil olduğu veya çocukların önünde gerçekleşen her türlü saldırıya karşı sınırimi çiziyorum. Hazel'ı ömür boyu yaraladın." Son cümlesini, bir parmağını daha keserek bitirdi.

"Lütfen, *durun!!* Özür dilerim!!" Henry acı içinde çığlık attı.

Max düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Üç hafta önce, onun teknesinde ona saldırdığında, babasının çocukken gözlerinin önünde öldürüldüğünü açıklamıştı. Bu yüzden mi çocukların önünde saldırı yapmamaya karar vermişti? Bu olay onu ömür boyu etkileyeceği için mi?

Tesiera, esirlere acımasız saldırılarına devam etti. "Bana gülümseyin, canlarım. Bana söz vermiştiniz," diye alaycı bir gülümsemeyle onları tahrik etti. "Barbie'ye gülümseyin."

"Zalim. O çok zalim," diye fısıldadı Clinton, dehşete kapılmış bir şekilde. "O kadın bir manyak. Asla onun kötü tarafında olmak istemezdim." Bose'a da ekledi: "Oynadığın ateşin farkında mısın? O kadını sana asla dilemem, dostum."

Hâlâ sahneye hayran olan Bose, Clinton'a karşılık verdi: "Siktir git Clinton. Onunla başa çıkabilirim."

Clinton, yüzünde sempatik bir ifadeyle onun sırtını okşadı. "Onunla barışmanı öneririm, dostum. Bir erkeğin vücudunu parçalamaktan çekinmez."

On dakika süren işkence gibi bir bekleyişin ardından, Tesiera sonunda geri çekildi ve Maximilian Kingston'ı öldürmek için onları kimin gönderdiğini sakın bir şekilde sordu.

"Tsk, tsk, tsk. Boogeyman mı? İnsanlar hala bu saçma ismi kullanıyor mu?" Clinton, yarım saat sonra bodrum merdivenlerinden çıkarken alaycı bir şekilde dedi. "Tipik."

"Yani, patronu öldürmek için onları gönderenin Carter Walker olmadığını biliyoruz, ama onlar Boogeyman'ın kim olduğunu bilmiyorlar," dedi Bose. "Harika."

"En azından bize işi veren müteahhit hakkında her şeyi verdiler. Bu Boogeyman'ı araştırıp izini sürebiliriz," dedi Max.

"Evet, patron. Harvey'e durumu özetleyeceğim, böylece araştırmacılarımızı mümkün olan en kısa sürede davaya yönlendirebilir," dedi Bose merdivenleri inerken.

Max başını salladı, dikkati başka yerdeydi. Tesiera onlarla birlikte değildi. Esirlerle işini bitirdikten sonra, temizlik yapması gerektiğini söyleyerek hemen ayrılmıştı. Güvenlik ekibi ortalığı temizlerken onlar geride kalmışlardı.

Sonunda kötü şöhretli İşkenceci'yi görmüştü. Onun neler yapabileceğini görmüştü ve çelişkili duygular içindeydi.

İnsanların hayatını kurtaran bir doktor olan tarafı dehşete kapılmış, tiksiniş ve iğrenmişti. O kadın, sanki hiçbir şey yokmuş gibi o adamlara işkence etmişti

hiçbir şey yapmıyormuş gibi işkence etmiş, rahatsız edici bir empati yoksunluğu göstermişti. İçindeki doktor, İşkenceci'yi ve onun temsil ettiği her şeyi hor görüyordu.

Ancak, onun diğer tarafı, içindeki adam, onu hayranlıkla izlemekten kendini alamıyordu. Onların içlerini dökmelerini sağladığı metodik yöntem büyüleyiciydi. Bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu, ama içindeki adam onun profesyonelliğinden etkilenmişti.

Oturma odasına vardıklarında, Max düşüncelerine dalmıştı. Tesiera'nın koridorda onları beklediğini fark etti, yüzündeki ifade okunamazdı.

Yeni bir kıyafet giymişti, kızıl saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Gözleri Max'in gözleriyle buluştu ve bir an için, çelik gibi sert görünüşünün ardında kaybolan bir kırılmalı parıltısı gördü.

"Patron." Max'e başını sallayarak onun varlığını kabul etti. Max de başını salladı, içinden çelişkili duygular geçiyordu. Her şeye rağmen, ona karşı hissettiği inkar edilemez çekiciliği inkar edemiyordu.

Hatta şimdi bile, küçük adamı onun sesini duyunca tepki gösterdi.

Gerçekten ölmek mi istiyorsun, Cock? Dışarıda o kadar çok kadın var ki, neden gözünü kırpmadan seni kesebilecek bir kadının yanında durmakta ısrar ediyorsun?

Onun önünde durdu. "Bose, Clinton, bizi yalnız bırakın," diye emretti, ona bakarak.

Onlar başlarını sallayıp selam verdikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Max ve Tesiera bir an sessizce durdular, aralarında gerginlik vardı. O, ona doğru bir adım attı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Ne?" Öfke ve merak karışımı bir sesle konuştu. "Söyleyeceğini söyle. Söylemek istediğini biliyorum."

"Ben bir canavarım, değil mi? Bunu herkesten daha iyi biliyorum, Doktor. O yüzden, bana nutuk atacaksan, onu hastalarına sakla." Sözleri keskin, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti.

Max, aralarındaki mesafeyi kapattı, aralarında sadece bir nefeslik mesafe kaldı. Eğildi, sesi alçak ve nazikti. "Bugün iyi iş çıkardın, Tesiera. Teşekkür ederim," diye kulağına fısıldadı ve sonra bir adım geri çekilip onu yakından izledi.

Sözlerine kendisi de en az onun kadar şaşırmıştı, ama söylerken bunların içten geldiğini fark etti. Sesinde samimiyetle devam etti. "İçimdeki doktor, yaptıklarından dehşete düşmüş ve rahatsız. Ama içimdeki başka bir taraf, daha büyük bir taraf, minnettarlık ve memnuniyet duyuyor. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum

bu benim hakkımda ne anlama geliyor bilmiyorum, ama böyle hissediyorum. Sana borçluyum, Tesiera Anderson. Bizim yapamadığımızı yaptın. İhtiyacımız olanı bize sağladın. Teşekkür ederim."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama Max omuzlarındaki gerginliğin azaldığını ve kollarının yanlarına düştüğünü fark etti. Omuzlarını çekerek "Rica ederim" dedi.

Sonuçta, söylediği bu sözde beyaz bir yalan vardı. Max onu izlerken böyle düşündü. Onun ne düşündüğünü önemsiyordu — ne kadar az olursa olsun. Umursuyordu ve önemli olan da buydu.

Bu, onun da Max'e en az onun kadar ilgi duyduğu anlamına mı geliyordu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapattı. Tesiera'nın gözleri onunla buluştu ve bakışlarının ağzında takıldığını fark etti.

Bu onu etkiledi, içini ısıttı. Onun güzel şekilli dudaklarına odaklanmaktan kendini alamadı, onları tatmak için can atıyordu. "Dün gece hakkında..."

.

.

BÖLÜM 25. BARBIE VE PRENSES

"Dün gece söylediğin şey hakkında..." Max başladı, ama kapının çalınmasıyla sözü kesildi. Bir güvenlik görevlisi içeri girdi. "Efendim, dışarıda sizi arayan biri var."

Max, kesintiye sinirlenerek kaşlarını çattı. "Bekleyebilirler. Rahatsız edilmek istemiyorum..."

Tiz bir çığlık onu kesintiye uğrattı. "Tatlım, neredesin? Şehre döndüm ve seni çok özledim, bebeğim!"

Max donakaldı. O sesi çok iyi tanıyordu. Bu, dayanılmaz bir tavrı olan yirmi yedi yaşındaki süper model Kamira McDonald'dı. Max onunla geçmişte çıkmıştı, ama ilişkileri kötü bitmiş ve Max onu tekrar görmek istemiyordu.

Tesiera geri adım attı ve sanki alışılmadık, inatçı bir sisi temizlemek istercesine gözlerini kırptı. Ona baktığında, her zamanki boş bakışları vardı.

"Ben şimdi gidiyorum," dedi, başını eğerek.

"Eşyalarımızı hazırla. İşe geç kaldım." Saatine baktı. "Yakında çıkmalıyız."

Tesiera düşünceli bir şekilde başını eğdi, ama sonra tekrar başını salladı ve dışarı çıktı.

Kamira odaya daldı, Cheshire Kedisi gibi geniş bir gülümsemeyle kollarını açarak ona sarılmak için uzandı.

Max, ona dokunmadan önce onu yakaladı ve ikisini yere indirdi. "Burada ne yapıyorsun, Mira?"

Gülümsemesi somurtmaya dönüştü. "Beni gördüğüne sevinmedin mi, tatlım?"

Onu gördüğüne kesinlikle sevinmemişti. Onun varlığı sinirlerini bozuyordu ve uzak durmasını diledi.

İlişkilerinin ilk aşamalarında onun ne kadar sinir bozucu olduğunu neden göremediğini merak etti. Böylece, ilişkinin sonunda onun çılgınlıklarına katlanmak zorunda kalmazdı.

O ısrarcıydı ve elleri yine Max'in omuzlarına dolanmıştı. Ona flörtöz bir şekilde kirpiklerini kırptırdı. "Hm, bebeğim? Beni özlemedin mi? Özlediğini biliyorum." Kıkırdadı.

"Hayır. Önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, seni gördüğüme sevindim. Mükemmel bir günü mahvediyorsun Mira," diye isteksizce söyledi, kızın kollarını omuzlarından itip ondan uzaklaştı.

O, ona yetişmek için acele etti ve valiziyle geri dönen Tesiera'ya çarptı. Tesiera geri adım attı ve kadına nazikçe selam verdi.

"Bu kim..." Mira, Tesiera'ya suçlayıcı ve yargılayıcı bakışlar attı. "...kadın?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Max kaşlarını kaldırarak. Bavulunu aldı ve "Teşekkürler. Bose ve Clinton gitmeye hazır mı?" dedi.

Tesiera, kadını tamamen görmezden gelerek kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

Mira yaklaştı ve Max'in omzuna dokundu. "Daha yeni geldim, gidemezsin!" diye sızlandı.

Max ona döndü, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Buraya bir daha gelme demiştim," diye kısa bir cevap verdi.

"Biliyorum, biliyorum. Tamam, özür dilerim, bebeğim, tamam mı?" Mira arkadan beline sarıldı. "Ama şimdi buradayım, değil mi?" Sesi, onu yatıştırmak için yalvaran bir ton aldı. Ya da suçluluk duygusu uyandırmak için.

Tesiera, önündeki sahneyi izleyerek her ayrıntıyı dikkatle inceledi. Bu Mira adlı kadının Max için kim olduğunu merak etmeden duramadı. Eski sevgilisi miydi acaba? Ona sarılma şekli, dokunaklı tavırları, geçmişteki ilişkilerini açıkça ortaya koyuyordu. Max, sanki o bir sinekmiş ve onu ezmek için gücü yokmuş gibi, onun varlığını zar zor tolere ediyor gibiydi.

"Patron?" güvenlik görevlisi araya girdi. "Ne oldu?"

"Bose, gözetim odasında birkaç dakika daha kalması gerektiğini söyledi, ama mümkün olduğunca çabuk çıkacak," diye bilgilendirdi Paul.

"Tamam. Ona beklediğimi söyle," diye cevapladı Max, eliyle güvenlik görevlisini gönderdi.

"Sen beklerken, en sevdiğin kız sana masaj yapacak. Kendini çok yorduğunu biliyorum, Max," dedi Mira baştan çıkarıcı bir sesle, Max kanepeye oturduktan sonra arkasına geçerek.

"Sen iyi masaj yapmıyorsun, Mira," dedi Max düz bir sesle.

O onu görmezden gelerek omuzlarını ovmaya başladı. "Geliştim. Seni çok iyi hissettireceğim, bebeğim."

"Beni rahat bırak, Mira," dedi Max, ona dönerek.

Mira kollarını kavuşturdu ve dudaklarını bükerek, "Çok sert davranıyorsun, bebeğim. Bu adil değil. Sana sürpriz yapmak istedim ve ayrıca gelmemin sebebi..." Mira, yakınlarda duran Tesiera'yı fark edince sözlerini yarım bıraktı.

"Neden orada öyle duruyor ki?" Mira, Tesiera'ya öfkeyle kararmış gözlerle baktı. "O ne?" Sesi zehirli bir hal aldı. "Senin yeni fahişen mi?"

Max'in sakın tavrı bir anda kayboldu. "Onun hakkında öyle konuşma." Düşük ve tehlikeli bir sesle uyardı.

Mira, çok ileri gittiğini fark etmiş gibiydi. "Üzgünüm, bebeğim, çok üzgünüm. Öyle demek istemedim," dedi pişmanlıkla, zoraki bir gülümsemeyle Tesiera'ya dönerek. "Özür dilerim."

Tesiera onu görmezden geldi ve cebinden bir sakız çıkardı, ambalajını açıp ağzına attı. Yavaşça çiğnedi, gözleri Mira'nın yüzünden hiç ayrılmadı.

Mira görmezden gelinmekten nefret ediyordu ve Tesiera'ya ölümcül bir bakış attı, ama ona küfür etmekten kaçındı. Max'i daha da kızdırmayı göze alamazdı.

O fahişenin bu kadar güzel olması sinirlerini bozuyordu ve kıskançlık duymaktan kendini alamıyordu. Bir süper model olarak, ilgi odağı olmaya alışkındı, ama bu fahişe etrafta olduğunda, arka planda kayboluyormuş gibi hissediyordu.

"Dışarı çıkıp... bilmiyorum, başka bir yerde nöbet tutamaz mı? Biraz mahremiyet istiyoruz," dedi Mira sahte bir gülümsemeyle.

"Hayır, ihtiyacımız yok. Mira, benim koruyucum Tesiera Anderson ile tanış," Max kadınları tanıttı. "Tesiera, eski kız arkadaşım Kamira McDonald ile tanış."

Tesiera başını eğdi, ama bunun dışında kayıtsızdı.

"Oh, o senin korumun mu?" Mira kadına alaycı bir bakış attı, ama kıskançlığı büyük ölçüde dağılmıştı. Bu kadın kesinlikle Max'in liginde değildi; Mira'nın endişelenecek bir şeyi yoktu. *Eminim o da ona yapışan başka bir sülük.*

"Seni korumak için nitelikli birçok erkek var. Neden bunu seçtin?" Tesiera'yı işaret etti.

Bu Tesiera adlı kadın, spor yaptığını açıkça gösteren sıkı ve tonlu bir cilde sahipti, ama Max gibi tanınmış birini koruyabilecek kadar yetenekli olduğunu gösteren şişkin kasları yoktu.

"Yeter, Mira. Dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez," diye sertçe cevap verdi.

Tesiera sadece sakızını çiğnemeye devam etti. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, bu küçümseyici tavrı fark etmedi. Mesela, patronuyla arasındaki inanılmaz derecede yoğun cinsel gerilim.

Koruyucu aileden ayrıldığından beri insanların onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Daha önceki patlaması, sonrasında olanlardan daha çok canını sıkıyordu. Tesiera istediği kadar inkar edebilirdi, ama kendine dürüst olsaydı, onun çalışmaları hakkında ne düşündüğünü bilmek istemişti ve bu istek onu rahatsız ediyordu.

Dünya etrafında yanıp kül olsa bile, gözünü bile kırpmazdı. Öyleyse neden Maximilian Kingston'ın onun hakkında ne düşündüğünü umursuyordu?

O adam senin için tehlikeli. Onunla profesyonel ilişkiden başka bir ilişkiye girmekten kaçınman en iyisi.

Bu kararını kesin olarak vermiş olarak, duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve Mira'nın Max'in üzerine çıkmasını izledi. Tesiera onun her şeyinden nefret ediyordu: küçük düşürücü ve küçümseyici davranışlarından, sinir bozucu derecede yüksek ve rahatsız edici tiz sesinden, tüylerini diken diken eden sesinden.

Bu kadın, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar sinirini bozuyordu. Tesiera, *bunun onun sinir bozucu tavırlarından kaynaklandığını* düşündü.

Max'in cep telefonu çaldı.

Mira kaşlarını çatı ve sordu. "Kim arıyor? Başka bir kadın mı?"

Max onu görmezden gelip telefonu açtı. Konuşma ilerledikçe ruh hali hafifledi.

Mira bu fırsatı değerlendirip Max'in yanındaki kanepeye oturdu. Başını Max'in göğsüne yaslayıp, kollarını onun vücuduna dolayarak ona sokuldu. Max ona sinirli bir bakış attı ve konuşmasına devam etti. Mira sırtı ve Max'in göğsünü öptü.

Tesiera, Kamira'nın ince boynuna parmaklarını dolamak ve Kamira'nın oksijeni bitene kadar ne kadar sıkabileceğini görmek için ani bir dürtü hissetti.

İstenmeyen bu düşünceye kaşlarını çatı. İşkenceci içgüdülerinin devreye girdiğine karar verdi.

"Tabii ki, bu akşam barda buluşuruz. İşten sonra görüşürüz," dedi Max ve birkaç dakika sonra telefonu kapattı.

"Bu gece arkadaşlarınla takılamazsın. Bizim için özel bir şey planladım," diye fısıldadı Mira baştan çıkarıcı bir sesle.

Max'in ifadesi kayıtsız kaldı ve şaşırtıcı bir şekilde sakın bir ses tonuyla cevap verdi: "Biz diye bir şey yok. Ve günün hiçbir saatini seninle geçirmeyi planlamıyorum, Mira."

Mira sızlandı: "Öyle davranma, bebeğim. Söz veriyorum, her şeyi telafi edeceğim..."

Max onu durdurarak vücudundan uzaklaştırdı. "Git buradan, Mira. Aramızdaki her şey çok uzun zaman önce bitti. Sadece babanı saygı duyduğum için uzaklaştırma emri için gerekli evrakları hazırlamadım. Ama bunu zorlama," dedi. "Bunu zorlama."

Mira, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi Max'e bakarken gözleri doldu, ama Max bu numara görmezden geldi. *Onun neyine kapılmıştım ki?*

Onun ikna olmadığını görünce, Mira burnunu çekti. "Tamam. Seninle ve arkadaşınla birlikte gitsem nasıl olur? Randevuyu unut, sadece birlikte takılalım. Sadece bir kerelik olacak, söz veriyorum. Sadece üçümüz olacağız," diye önerdi Mira.

Max yorgunluktan iç geçirdi. Bazen onun gerçekten bu kadar aptal mı olduğunu yoksa istediğini elde etmek için mi böyle davrandığını merak ediyordu.

"Sadece bir kelime söyle, onu dışarı atayım," Tesiera'nın sakın sesi sessizliği bozdu.

Max başını ona doğru çevirdi, ama Tesiera tırnaklarını inceliyordu. "Ona zarar vermeyeceğim... çok fazla," diye devam etti Tesiera. "Ama sonsuza kadar saçlarından kurtulacaksın." kılını bile almayacak."

Mira kanepeden kalkıp Tesiera'ya doğru ilerledi. "Bu ne cüret!?" Sen kendini ne sanıyorsun!? Gözlerini oyacağım!"

Tesiera sakın bir şekilde sırttı. "Bana yaklaşırsan, pişman olursun." Tesiera, kadının meydan okumasını kabul etmesini umuyordu. Kendini Kamira McDonald'a gerçekten dokunmak isterken buldu.

Max hızla Mira'yı belinden yakaladı ve onu uzaklaştırdı. "Ölmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı. "Senin neyin var?"

"İşimiz bitti patron. Artık gidebiliriz." Bose, Clinton'ın peşinden oturma odasına girerken sesini duyurdu.

Mira'yı görünce gülümsemeleri kayboldu.

"İyi günler, hanımefendi," dediler kibarca ve Max'in arkasına geçtiler.

Mira onları görmezden geldi ve Max'e karşı direndi. "Bu... bu... beyinsiz Barbie'nin bana hakaret etmesine nasıl izin verdin? Bırak beni. Ona bir ders vermek istiyorum"

dersini vereceğim!"

Clinton ve Bose, Mira'nın patlamasına irkildi. "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Clinton, durumu yatıştırmaya çalışarak.

Ama Mira onu duymadı. "Onu asla elde edemeyeceksin. Sen sadece bir korumalısın!" diye tısladı, Max'e tekme atarak, öfkesi kaynıyordu. "Bırak beni, Max! Onu öldüreceğim."

Clinton, önünde gelişen absürt durumu izleyerek sırttı. "Biliyor musun? Bir daha düşündüm de, belki de Torturer'a saldırmasına izin vermeliyiz. İzlemesi eğlenceli olur."

Ancak Max bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. "Tesiera benim yerime kan bulaştıracak ve ben bu halıyı özellikle seviyorum," diye homurdandı. Mira'yı kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Mira utanç içindeydi. "Beni indir! Beni indir!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Max onu taşırken, bakışları diğer kadına takıldı. Kadın sırtarak ona üstünlük taslayan bir bakış attı, bu da Mira'yı daha da öfkelendirdi. Kurtulmak için tekmeledi. "Dur! Beni utandırırıyorsun."

Ama Max onu görmezden geldi. Malikaneden çıktı ve onu, fuayede bekleyen iri yarı güvenlik görevlilerinden birine pek de nazık olmayan bir şekilde teslim etti. "Onu buradan çıkarın," dedi.

Güvenlik görevlisi başını salladı ve Mira'yı kolundan tutup malikaneden çıkarmaya çalıştı. Ama Mira, mücadele etmeden pes edecek biri değildi. Max'in yanına gitmek için çaresizce onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Beni böyle utandırmaya nasıl cüret edersin, Max!" diye bağırdı, sesi koridorlarda yankılandı.

"İyi kurtulduk," diye homurdandı Bose.

BÖLÜM 26. GÖRÜNMEYEN ZİNCİRLER.

O gece, Bose battaniyenin altında derin bir uykuya dalmışken, ağlama sesleriyle uyandı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı; sesi uykudan dolayı sersemlemişti. Gözlerini ovuşturdu ve uykusunu atmaya çalıştı.

Küçük, korkmuş inlemeler kulaklarını doldurdu. Hazel olduğunu düşünürdü, ama Hazel bu gece malikanede değildi.

Bose odasından çıkıp bakmaya gitti, tam da Clinton odasından çıkarken.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı Clinton, sesini alçaltarak, ve Bose şaşkın bir şekilde başını salladı.

"Bu ne olabilir?" diye sordu Bose, sesi şaşkınlıkla doluydu.

"Sanırım işkencecinin odasından geliyor," dedi Clinton, aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Bose, Tesiera'nın yatak odasının kapısına şüpheyle baktı. "Hayır, sanmıyorum..."

Koridorda yüksek sesli, acı dolu bir çığlık yankılandı. Bose ve Clinton birbirlerine baktılar, endişeyle gözlerini genişlettiler.

Tesiera'nın yatak odasının kapısına yürüdüler, kapı kolunu denediler ve kapı açıldı. Bose kapıyı yavaşça itti ve neredeyse tamamen karanlık olan odayı görmek için gözlerini kısarak baktı.

Tesiera yatağında yatıyor, titriyor ve inliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzünden gözyaşları akıyordu. Bose ve Clinton endişeyle birbirlerine baktılar.

"Kabus görüyor olmalı," diye fısıldadı Clinton. "Onu uyandırmalıyız. Yardımımıza ihtiyacı var."

Bose bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Hayır, bunu yapmayalım," diye cevapladı. "O kadın asla böyle görünmesini istemez. Kahretsin, uyanınca bize bıçak atabilir."

Ne yapacaklarını bilemedikleri için Tesiera'ya baktılar. Çığlıkları gittikçe yükseliyordu ve başı ile kolları terden parlıyordu.

"Gözlerindeki acı..." Clinton boğazını temizledi. "Vera'nın gözlerine bakmak gibi." Maxi'nin saldırısından sonra Max'in annesinin anısını hatırlayarak başını salladı ve bir adım öne çıktı. "Hayır, onu uyandırmalıyım..."

"Yapma," Bose onu tuttu. "Bunun yerine patronu arayalım. O ne yapılacağını bilir."

Clinton onaylayarak başını salladı ve Tesiera'nın yatak odasından olabildiğince sessizce çıkıp malikanenin diğer tarafındaki Max'in yatak odasına doğru yürüdüler.

Max, kalçalarına bir havlu sararak, kaşlarını çatarak kapıyı açtı. Saçları ve vücudu, yarıda kalan duştan damlayan suyla ıslaktı.

"Her şey yolunda mı? Güvenlik sorunu mu var?" diye isteksizce sordu.

Tereddüt ettiler.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu Max.

"İşkenceci, patron," dedi Clinton sonunda. "Bunu görmelisin."

Max'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne oldu? O iyi mi?"

Bose başını salladı. "Bilmiyorum patron. Gelip kendin görmelisin."

"Bir dakika." Bornozunu giyip kapıya geri döndü, sonra adamlarının kendisini Tesiera'nın odasına götürmesine izin verdi. Aklında muhtemelen göreceği şeylerle ilgili düşünceler dolaşıyordu.

Bose ve Clinton, Max'in Tesiera'nın odasına ilk giren kişi olması için kenara çekildi. Gözlerinin odanın loşluğuna alışması için bir dakika bekledi.

Sonra, neredeyse duyulmayacak kadar düşük bir inilti duydu.

Odaya doğru ilerlerken, kadının vücudunun yatakta gergin bir şekilde uzandığını, yüzünde gözyaşları ve ter izleri olduğunu gördü. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi nefes nefeseydi.

"Hayır, hayır," dedi kız, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Max, içini bir korku kapladığını hissetti. Bir hafta önce sahil evinde onun kabusuna tanık olmuştu, ama bunun uyku felci şeklinde olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu bölümlerin ne sıklıkta olduğunu ve onun bununla nasıl başa çıktığını merak etti.

Onu ezici bir endişe, suçluluk ve acı duygusu kapladı. *Kız her zaman böyle mi hissediyordu?*

İşte mahvettiğin bir hayat daha, Maxi. Senin yüzünden çektiği acıya bak. Bu kadın o kadar güçlü ki, aynı anda birkaç erkekle dövüşüp terlemeden kazanabilir. Ama işte burada, senin yarattığın görünmez şeytanlarla savaşıyor. Kaç hayatı mahvettin, Maxi?

Max gözlerini kapattı ve titreyerek nefes verdi. Tek başına yaşayan bu kadın geceleri bunları mı yaşıyor? Lanet olsun, kendini kesmesine şaşmamalı. Tesiera Anderson'ın yaraları, onun fark ettiğinden çok daha derindi.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyerek Bose ve Clinton'ı gönderdi, sesini alçaltarak, acılarının onlara belli olmaması için Tanrı'ya dua etti.

Clinton ve Bose birbirlerine baktılar, başlarını salladılar ve kapıyı kapatıp çıktılar. Max, Tesiera ile yalnız kaldı ve ona karşı karışık duygular hissetti: acıma, endişe ve ona bakma sorumluluğu.

Max, yatağına yaklaşırken sessizce yürüdü. Ağır bir yürekle ona baktı, dehşet içinde nefes nefese kalmasını izledi.

Yavaşça diğer tarafa geçti, yatağa girip ona dokundu ve koluna nazikçe dokundu. "Tesiera," diye fısıldadı, "sorun yok, sadece bir rüya."

Gözleri açıldı ve tavana bakarak boş boş baktı. Ağlamaları daha da şiddetlendi ve vücudu titremeye başladı.

Kolunu omuzlarının altına kaydırıp ve onu oturmaya zorladı. "Ben buradayım. Ben buradayım," diye fısıldadı ve kollarını ona doladı.

Sıkı kucaklaması, onu esir alan gece kabusunun pençesinden kurtardı ve titreyerek, çırpınan Tesiera kollarında kaldı. O çığlık atarken onu sıkıca sıktı.

"Hey, hey, her şey yoluna girecek. İyi olacaksın," dedi. Tesiera tekrar çığlık attı ve ona karşı direndi.

Tesiera çığlık atmaya devam etti, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Acıyor. Çok acıyor," diye deli gibi ağladı.

Max onu sıkıca tuttu. "Ben buradayım. Benimle güvendesin," diye yatıştırıcı bir ses tonuyla fısıldadı.

Çığlıkları kesildi ve kollarıyla ona sarıldı. Korkmuş bir çocuk gibi, bırakmaktan korkan bir çocuk gibi, onu sıkıca sıktı. Vücudu zaten ona yapışmıştı, ama sanki onun vücudunda kaybolmak istermiş gibi ona daha da yaklaşmaya devam etti.

Max, onun yumuşak, kadınsı vücudunun her santimini kendine yapışmış olarak hissetti. Bu onu derinden sarstı. Düşüncelerini uzaklaştırdı ve onu bir sonraki dakikaya taşımaya odaklandı.

O gece sahil evinde onu en savunmasız haliyle gördüğünü sanmıştı, ama şimdi bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu anladı. Kollarında tuttuğu kadın, gündüzleri onun için çalışan sert koruyucu kadından tamamen farklı bir kadındı.

Max, onun her iki yönünü de tanımak istediğini fark etti.

Tesiera aniden ondan uzaklaştı, vücudu hala gece kabusundan titriyordu. Gözlerine bakmadan önce onu tutanın Max olduğunu biliyordu. Kokusu burnunu doldurdu, onu sardı ve kolları... Onu sarmalaması iyi gelmişti. Kendini güvende hissetmişti.

"İyi misin?" Sesi kulağına yumuşak ve nazik geliyordu. Tesiera cevap vermedi, cevap veremedi.

Ruhunun bedeninden koparıldığını hissediyordu. Ağırlaşan kalbi boğazında duruyordu ve dudaklarından hiçbir kelimenin çıkmasına izin vermiyordu.

Çılgınca çekmeceye uzandı, parmakları bıçağının tanıdık gümüş sapını bulmak için çekmecenin içinde dolaşırken titriyordu. Parmakları sapı kavradığında ve bıçağı çekip çıkardığında, rahatlama ve çaresizlik duygusu onu sardı.

Max bıçağı ondan aldı, yatak odasının diğer ucuna fırlattı ve iki elini göğüslerinin arasında tuttu.

"Bırak beni!" diye bağırdı, kahverengi gözleri öfke ve çaresizlikle doluydu. Kafasındaki sesleri serbest bırakması gerekiyordu, lanet olsun! "Hemen."

Kulakları babasının ambulansının sireniyle, ona taktıkları kalp monitörünün bip sesleriyle, gitmemesi için yalvarırken kendi çığlıkları ve yakarışlarıyla, uyanıp elini tekrar tutarsa ona verdiği sözlerle, sağlık görevlilerinin uzak sesleriyle doldu...

Sesler çok yüksekti, onu delirtmek üzereydi.

"Bunu bir daha benim önümde yapmayacağını söylemişim," dedi Max, onu daha sıkı tutarak. Henüz tam olarak uyanmamıştı, ama Max, acısını dindirmek ve sakinliğini yeniden kazanmak için buna ihtiyacı olsa bile, kendini kesmeyeceğini kesin olarak biliyordu.

"Çekil üstümden!" Tesiera tekme attı ve Max'in sol uyluğuna isabet etti. Max homurdanarak darbeyi karşıladı ve Tesiera'nın kasıklarına tekme atmasını engellemek için üstüne bastırdı.

Kadın tekrar tekme atmaya çalıştı ama Max bacaklarını tuttu. "Dur, Tesiera!"

Başını o kadar sert bir şekilde Max'in kafasına vurdu ki, başka bir adam bayılırdı, ama Max dişlerini sıkarak inledi. Tesiera ona karşı direndi. "Beni rahat bırak, yoksa yemin ederim seni öldürürüm!" diye bağırdı.

Tesiera, onu devirip üstünlük sağlamaya çalışmaya başladı.

Ama Max, ne yapacağına karar vermeye çalışırken onu durdurdu. Onun çaresizliği ve yetenekli bir dövüşçü olması nedeniyle,

uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Tesiera üstünlük kazanıp durum daha tehlikeli hale gelmeden bir şeyler yapması gerekiyordu.

Max aklına gelen ilk şeyi yaptı. Ellerini Tesiera'nın yüzüne koydu ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Muhtemelen aptalca bir hareketti.

Öpücüğünün gücü şiddetliydi ve Tesiera'nın başı yatağa doğru geriye doğru savruldu. Tesiera dehşet içinde çığlık attı, ama Max onu yuttu, dudakları onun dudakları üzerinde hareket etmeye devam etti.

Tesiera onun altında çılgınca mücadele ederken, Max'in dili ağzına girip onu araştırmaya ve keşfetmeye başladı. Max başını eğdi ve sanki onu öpücüğüyle fethetmeye çalışır gibi daha fazla baskı uyguladı.

Max onun ağzını yalarken Tesiera hareketsiz kaldı. Öfkesinin, korkusunun ve çaresizliğinin üzerinde farklı bir duygu yükseldiğini fark etti. Max onu öptükçe, kafasındaki sesler uzaklaşmaya başladı ve sonunda tamamen kayboldu. Göğsündeki acı uyuşmuş ve birkaç dakika önce soğuk ve hassas olan vücudu sıcaklıkla dolmuştu.

Neler olduğunu, onun ne yaptığını veya basit bir öpücüğün ona nasıl böyle bir etki yapabildiğini hiç anlamıyordu. Bunu açıklayamıyordu ve açıklamaya çalışmayı bıraktı.

Ancak bir şey kesindi: bu, kendini kesmekten çok daha iyi hissettiriyordu ve o da buna tutunmak zorundaydı.

Max, Tesiera'nın ağzını diliyle keşfederken, onun fiziksel olarak karşılık vermesini bekliyordu. Tesiera kolunu boynuna doladığında ve onu kendine yaklaştırdığında, neredeyse yataktan düşecekti.

Başını hafifçe kaldırdı ve öpücüğün kontrolünü ele geçirmek için başını eğdi. Dudakları açgözlülükle Max'in dudaklarını yaladı.

BÖLÜM 27. İŞKENCE EDEN İŞKENCECI

Diğer her şey kayboldu, geriye sadece ağızlarının birbirine karşı hareket etmesinin yoğun hissi kaldı. Max, birbirlerinin dudaklarını yalarken onun sıcak nefesinin kendisinininkiyle karıştığını hissedebiliyordu ve odadaki tek ses, düzensiz nefes alıp verme sesleriydi.

Dilinde onun tadı, tatlı ve tuzlu bir karışımdı, onu arzu ile çılgına çeviriyor, kafasını bulandırıyor ve neden onun yatak odasında, onun üstünde olduğunu unutmamasına neden oluyordu.

Ağzının derinliklerini keşfederken, dudaklarının kendi dudaklarına karşı yumuşaklığını fark etmeden edemedi. Dudakları dolgun ve tombuldu, hafif bir somurtkanlık onları daha da çekici kılıyordu. Altında yatan vücudunun hissi, dudaklarının ağzına ve ellerinin vücuduna kaymasıyla kendini kaybettiğini hissetti.

Bu sırada Clinton, Bose'un yatak odasındaki kahverengi sandalyeye oturmuş, sessizce duvara bakıyordu. Tesiera'nın çığlığı kesildikten sonra gelen ani sessizlik, gözlerinde endişeyle parlıyordu.

The Torturer'ın patrona bağırıldığını ve ani sessizlikten önce kavga ediyor gibi göründüklerini duymuşlardı. Bu Clinton'ı rahatsız etti.

"Birinin diğerini öldürmediğinden emin misin?" diye endişeyle sordu. "Bu sessizlik rahatsız edici."

"Patron kendi başının çaresine bakabilir," dedi Bose.

"Evet, eşit şartlarda eşit bir rakiple. Patron, uyandığında saldırıya geçtiğinde, kendi saldırısıyla kendini savunmayacağından eminim."

Aralarında sessizlik çöktü. Bose dolaba uzandı ve tüfeklerinden birini çıkardı. Zaten yakın zamanda tekrar uykuya dalmayacağı belliydi, o halde kendini meşgul etse iyi olurdu. Tüfeği temizlerken, işkenceci kadının yatağında yatarken, onu esir tutan acımasız ellerine karşı çaresizce ağlayan görüntüsü aklından çıkmıyordu.

"Bu gece gördüklerimizden sonra, onun nedenlerini daha iyi anladığımı düşünüyorum," dedi Clinton, sessizliği bozarak.

"Ne nedenleri?" diye sordu Bose isteksizce.

“Patronuna saldırması. Onu öldürme kararlılığı. Bence bu, babasının ölümünün ötesinde bir şey, daha çok *nasıl* öldüğüyle ilgili. Max, babasının onun gözleri önünde öldüğünü ve ambulansın zamanında gelmediğini söyledi. Sekiz yaşındaki bir çocuğun, babasının vücudundan hayatın akıp gittiğini izlerken nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

Bose'un eli durakladı ve başını kaldırıp Clinton'a odaklandı. "Yapma."

"Neyi?"

"Bunu," dedi eliyle işaret ederek. "Bu acıma duygusunu. O bundan hoşlanmaz. Bunun için seni parçalar."

Clinton sandalyesinde dik oturdu ve başını salladı. "Onun önünde asla böyle bir şey yapmam," dedi, sesi alçak ve kararlıydı. "Onun acınmasını istemediğini biliyorum. Bana kalırsa, bu gece olanlar hiç olmamış. Onun çığlığını duymadım ve odasında hiçbir şey görmedim." Bir süre durdu, gözleri uzaklara daldı. "Ama yaptığım için memnunum," diye ekledi bir süre sessiz kaldıktan sonra.

Bose ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Öyle mi?"

"Yani," diye cevapladı Clinton, sesi hala alçaktı, "bu, patronu öldürmeye çalıştığı için onu affetmemi kolaylaştırıyor."

Bose başını salladı, yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. "Sen delisin," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni dostum. Senin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum." Clinton sandalyesinden kalktı, kollarını gerdi ve uzun, yorgun bir nefes verdi. "Yatmaya gidiyorum," dedi yorgun bir sesle. "Bu berbat geceden sonra uyuyabildiğim kadar uyumam lazım. İyi geceler, gerzek."

"Siktir git, pislik," diye cevapladı Bose, gözleri Clinton'ın uzaklaşan silüetine sabitlenmiş halde, öfke duymadan. Kapı kapandığında, Bose boşluğa bakarak görevini unuttu.

İşkenceci her zaman onu rahatsız etmişti. Onu sevmiyordu, ama Clinton'ın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Artık onu neyin motive ettiğini anlayabiliyordu.

Kadının, hiç düşünmeden hareket eden bir ölüm makinesi olduğunu ve işi bitirmek için patronla birlikte çalıştığını düşünmüştü. Bose, yanlış adamın peşine düştüğünü telafi etmeye çalıştığına dair saçmalıklarına hiç inanmamıştı, çünkü gördüğü

ve onun hakkında okuduklarından, onun vicdanı olmadığını düşünmüştü. Ama bu gece, ona bakış açısı değişti.

Ve şu anda orada ne haltlar dönüyordu?

Tesiera, hayatında hiç hissetmediği bir coşkuyla Max'in dudaklarını öptü. Bunu düşünmeye izin verdiğinde, Maximilian'ı öpmek nasıl olurdu diye merak etmişti. Ve şimdi bu gerçekleşiyordu. Hayal ettiğinden daha iyiydi.

Vücudu, onunla hiç mümkün olmayacağını düşündüğü şekillerde tepki verdi. Dudakları, kendi dudaklarına karşı ipeksi ve sıcaktı. Daha önce hiç hissetmediği yeni bir yoğunluk hissetti, açıklayamadığı bir ihtiyaçla acı çekiyordu.

Maximilian öpücüğü bitirdiğinde, ellerini onun yumuşak, siyah buklelerine dolamak ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına zorla çekmek için elinden gelen tek şey buydu. İnanılmaz bir irade gerektirdi, ama Tesiera bunu başardı. Zar zor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, nefes alışışı onunki gibi ağırdı ve gri gözleri onu dikkatle inceliyordu.

Aralarında bir sessizlik oldu, sonra adam elini saçlarında gezdirip, "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım," dedi.

"Hayır, yapmamalıydın," diye onayladı, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Tesiera çevresinin farkına varmaya başlamıştı.

Onun evinde nadir görülen bir kriz geçirdiğini hatırlayınca, sıcak teni soğudu. Max'in yatak odasında olması onu dehşete düşürdü ve kendinden tiksindiği kadar kafası da karışmıştı.

Ne kadar yüksek sesle konuşmuştum?

"Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim." Oda karanlıkta kalmıştı, perdesiz pencerelerden sızan zayıf bir ışık, yüzlerine gölgeler düşürüyordu. Yüzünü Max'in bakışlarından ve kontrol etmekte zorlandığı duygularından koruduğu için minnettardı. Odanın ağırlığının üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Max yataktan kalktı ve bornozunu düzeltti, hareketleri yavaş ve dikkatliydi. "Biraz uyu, Tesiera. Sabah bunu konuşabiliriz," dedi.

Tesiera, o odadan çıkar çıkmaz yatağa yığıldı. Parmakları çarşafı o kadar sıkı kavradı ki, parmak eklemleri beyazladı. Bunca yıl sonra bile hala onu rahatsız eden babasının ölümünün anıları, o gün olduğu kadar canlıydı. Önünde yatan cansız bedeninin görüntüsü, zihnine sonsuza kadar kazınmıştı.

Böyle devam edemem. Daha ne kadar dayanabilirim?

Kırılma noktasına geldiğini hissediyordu, unutulmaz anılar ve kabuslar artık dayanılmaz hale gelmişti.

Zamanla yarışyordu. İçinde biriken fırtına onu yenmeden önce, babasını öldüren adamları öldürmesi gerekiyordu.

Ertesi sabah, Max evindeki ofisinde dizüstü bilgisayarının klavyesinin üzerine eğilmiş oturuyordu. Havada taze demlenmiş kahvenin yoğun aroması vardı ve dosyaları incelerken yanındaki buharlı fincandan bir yudum aldı.

Damarlarında dolaşan kafeine rağmen, Max kendisini ağırlaştıran sürekli bir yorgunluk hissediyordu. Zihni huzursuzdu, Tesiera'nın öpücüğünün anısı aklından çıkmıyordu. Onu öpmek bu kadar iyi hissettireceğini hiç beklemiyordu. Yumuşak ve sıcak dudakları, daha fazlasını arzulamasına neden olmuştu. Ateş kırmızısı saçlarının sırtına döküldüğünü ve kıvrımlı vücudunun kendisine bastırıldığını hatırlamadan edemiyordu. Bu görüntüler ve hisler zihninde dolaşırken uykuya dalması imkansızdı. Max başını sallayarak bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. Dikkatini önündeki işe geri verdi. Hastane ve iş için

ve iş için incelenip onaylanacak dosyalar.

Kapısı hafifçe çalındı ve sessizliği bozdu. Max durakladı ve kapıya baktı. "Girin."

Tesiera içeri girdi, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Vücuduna oturan siyah, kolsuz deri bir üst ve kıvrımlarını saran pantolon giymişti, ayaklarında ise topuklu siyah asker botları vardı. Ateşli kızıl saçları, birkaç siyah saç tokasıyla sabitlenmiş, yüksek ve sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Max, kıyafetinin muhteşem vücudunu nasıl vurguladığını takdir etmekten kendini alamadı ve bu, içinde bir arzu dalgası uyandırdı.

Onu masasının üzerine eğip, pantolonunu indirip, o kıyafetiyle onu becermek dışında hiçbir şey istemiyordu.

İlk içgüdüğü ona nasıl hissettiğini sormaktı, ama yüzüne bakarken tereddüt etti. Yüzünde, düşüncelerini veya duygularını hiç ele vermeyen boş bir ifade vardı.

"Dün gece için özür dilemek istiyorum," dedi. "Dün gece özür diledin."

"Tekrar yapmak istiyorum. Bir daha olmayacağına söz veriyorum," dedi.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu, riski göze almaya karar vererek.

"İyiyim efendim." Yüzündeki küçük morlukları gördü, muhtemelen kavgalarından kalmıştı. "Morluklar için üzgünüm."

"Önemli değil." Elini sallayarak konuyu geçiştirdi.

Onun yine "efendim" diye seslendiğini duyunca içinden bir iç çekiş duydu. Bu konuyu aştıklarını sanıyordu. Max onu dikkatle süzdü ve kızın gözleri onun gözlerine bakarak meydan okudu. Aralarında profesyonel bir mesafe olmasını istediği belliydi. Yani, o öpücük hiç olmamış gibi davranacaklardı, öyle mi?

Mesajı açık ve net bir şekilde almıştı.

"Bose ve Clinton nerede?" diye sordu, sesinde hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Bu sabah onları görmedim, ama Paul, bakım ekibiyle birlikte gözetleme odasında olduklarını söyledi."

"İyi. Onlara hazır olmalarını söyle, otuz dakika içinde çıkıyoruz." Eğer şahit olmamış olsaydı, bunun önceki gece gördüğü kadınla aynı kişi olduğuna asla inanmazdı. Korunmak için kollarına atlayan ve ona sarılıp ağlayan kadın.

"Tamamdır efendim," dedi kadın. "Anlaşmamızı, sizin izniniz olmadan görevlere çıkabilmem için değiştirmek istiyorum."

Onu dikkatle süzdü. "Biliyorsun, benim için çalışmak istediğinde samimiyetinden şüphe duymuştum. Bu yüzden o taleplerde bulundum. Ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin. Hastane otoparkında benim için kurşun yediğinde hatanı fazlasıyla telafi ettin. İstedığın zaman işimden ayrılabilirsin."

Gözleri onu delip geçti ve ardından gelen sessizlikte kafasında düşüncelerinin döndüğünü görebiliyordu.

Kadın hafifçe başını salladı. "Anlayışınız için teşekkür ederim, efendim. Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Max dişlerini sıktı. Onun soğuk tavırlarından nefret ettiği kadar, "efendim" demesinden de nefret ediyordu. "Hepsi bu kadar," dedi sakın bir sesle.

Tesiera başını eğdi ve kapıya doğru yöneldi. Tam çıkmak üzereyken Max, "Terapiye gitmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Tesiera ona döndü. "O kadar umursamıyorum."

"Yardıma olabilir," dedi nazikçe. "Dün gece gördüklerim..." Başını salladı. "Yardıma ihtiyacın var, Tesiera."

"Ben iyiyim," dedi kısa bir şekilde. "Kendime bakabilirim, efendim. Ve daha önce de söylediğim gibi, dün gece olanların bir daha asla tekrarlanmamasını sağlayacağım."

Ofisinin kapısından çıkan Tesiera, gözetim odasına doğru yöneldi. Yabancı birinin zihnini kurcalamasına ve araştırmasına izin vermeyecekti. Sadece yaşamak isteyen, yaşamak için mücadele eden ve hayatını o kadar çok seven ki kaybetmek istemeyenler, kendilerini iyileştirmek için terapi görürdü.

O bu insanlardan biri değildi. Bu, zamanını boşa harcamak olurdu. Uzun bir hayat sürmeyi beklemiyordu. Ölümü arayacak değildi, en azından şimdilik, ama ölüm onu bulursa kaçmayacaktı.

Big Cat'in doktorundan randevu almıştı, geceleri uyumasına yardımcı olan ilaçlardan bir paket almak için, çünkü geçen geceki gibi bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağına kararlıydı.

O öpücük...

O ofiste ona atlamamak için elinden gelen tek şey buydu. O özel dikim takım elbise içinde çok yakışıklıydı.

Gündüz ışığında, öpüşmelerinin gerçekten o kadar iyi hissettirip hissettirmediğini ya da sadece zihninin ona oyun oynadığını merak etti. İkincisi daha mantıklıydı, çünkü bir öpücük asla o kadar iyi hissettiremezdi. Bir öpücük asla hissettiğini sandığı o yüksek hissi ona yaşatamazdı.

Ama aralarındaki ilişkiyi profesyonel tutmak en iyisiydi. Ne kadar çekici olursa olsun, Maximilian Kingston hayatında ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı.

Öyleyse neden o ofise geri dönüp kapıyı kilitleyip onun sarhoş edici dudaklarını tekrar tekrar öpmek istediğini hissediyordu? Neden ikisi de nefes alamayana kadar onun lanet dilinin boğazına gömülmesine ihtiyaç duyduğunu hissediyordu?

Tesiera, gözetleme odasının kapısına ulaştığında deri ceketini gıcırdadı. Cebindeki telefonu titredi.

"Ne var?" diye sordu Big Cat'in aramasına cevap verirken, sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Tesiera, Jacob Blake hakkında ihtiyacımız olan her şeyi elde ettik," dedi Big Cat, sesinde memnuniyet dolu bir tonla. "Nerede yaşadığını, nerede takıldığını, kimlerle konuştuğunu ve tüm yaşam düzenini biliyoruz. Eve gel de bu bilgileri gözden geçirelim."

Tesiera içinde bir heyecan dalgası hissetti. Gözetleme odasından dönüp malikanenin girişine doğru yöneldi.

"Yola çıkıyorum," diye cevapladı, sesi sakindi, ama adrenalin vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Telefonu kapattı ve hemen

özel dedektifini aradı ve çıkışa doğru ilerlerken ona bazı talimatlar verdi.

Güvenlik görevlisine Max'in Bose ve Clinton'a ileteneği mesajı verdi ve malikanenin kapısından çıkmadan önce Max'e mesaj attı.

Bir sonraki işim beklenenden erken geldi. Geri döneceğim.

BÖLÜM 28. KALBİN ÜZERİNDE

Üç hafta sonra.

Oda, alkol ve sigara dumanının yoğun kokusu ve odanın diğer ucundaki sahneyi izlerken masa oyunu oynayan erkeklerin sesleriyle doluydu.

Orada bulunan tek kadın, vücudu ağrılı ve morluklarla kaplı, zihni kendisine verdikleri ilaçların etkisiyle bulanık bir halde yatakta hareketsiz yatıyordu. Genç kadın, kafası karışık olmasına rağmen, kendisine acımasızca giren ve ona acı çektiren adamın farkındaydı.

"Lütfen durun," diye ağladı, zevk çılgınlıkları ve poker oynayan üç adamın alaycı kahkahaları arasında zar zor duyulabilen zayıf, titrek bir sesle.

Adam ona defalarca vururken, vücudunu çok kaba bir şekilde kullanırken, o sadece ağlayıp ona merhamet etmesini yalvarabilirdi, bunun boşuna bir çaba olduğunu bildiği halde.

Elli yaşında, siyah takım elbise giymiş, uzun, tuz ve biber saçları şık bir şekilde arkasına toplanmış bir adam.

Üç adam, patronları yanlarından geçerken ayağa kalktılar. Jacob Blake, yataktaki manzarayı görünce sinirden içini çekti.

"Yeni mallara dokunma diye kaç kez söylemem gerekiyor?"

Askin, o malları iki gün önce aldık, değil mi?" diye sordu patron.

Askin, hareketini yarıda kesip patronuna baktı. "Evet patron, ama buradaki herkes onunla payını almış olduğu için müşterimizin sorun etmeyeceğini düşündüm." Derin bir nefes aldı. "Bırakacağım."

"Hayır, benim için bırakma," Blake elini sallayarak reddetti. "Başladığın işi

bitir. Onu Dragon'a teslim etmeden önce vaktimiz var." O da yeni malın

oldukça iyi bir kıcı olduğunu fark etmişti, bu yüzden adamlarını anlıyordu.

Ayrıca, bu konuda cömert bir patrondur. "Teşekkürler patron." Askin sırtı ve elindeki işi sürdürdü,

küçük çılgınlıkları hiç dinmeyen kızı görmezden geldi.

Blake'in adamları oyunlarına devam ederken, o Askin'in kıza tecavüz etmesini ve sonra dövmesini izledi. Askin tatmin olduktan sonra, patronun yanına oturdu ve

Kız titrek bacaklarla ayağa kalktı, ama Blake ona yatağa geri dönmesini emretti. Ayağa kalktı ve ona yaklaşırken kemerini çözdü.

Bir saat sonra, Blake ve adamları uyuşturucu tedarikçilerinden biriyle buluşmak için yola çıktılar.

"Patron, bunu size söylemeli miyim bilmiyorum..." diye tereddütle başladı.

"Ne var, Ian?" Jacob Blake, tereddütünden rahatsız olarak keskin bir ses tonuyla sordu.

"Biri senin hakkında sorular soruyor," diye devam etti. "Özel

"Birisi senin hakkında sorular soruyor," diye devam etti. "Özel bir müteahhit olabilir, ama kimse onun kim olduğunu veya kimin için çalıştığını bilmiyor."

Blake adımlarını kesmedi. Ellerini arkasında birleştirip yüzünde bir gülümsemeyle kendinden emin bir şekilde yürümeye devam etti. "Yıllar boyunca birçok kişi benim hakkımda sorular sordu, Ian," dedi. "Beni bulmak için gelmekte özgürler. O da öncekiler gibi ölecek."

Adamları gülerek başlarını sallayarak onayladılar. Blake kimseyi ve hiçbir şeyi korkutmuyordu. Yıllar boyunca birçok korkunç şey yapmıştı, yeraltı dünyasından birçok güçlü adama karşı gelmiş ve birçok düşman edinmişti. Ama sadece birkaçı ona zarar verecek kadar yaklaşabilmişti.

Ama asla başaramadılar. Adamları yaptıkları işte en iyilerdi. "Beni arayan varsa, gelip kendini öldürtebilir,"

koridordan loş ışıklı tünele çıkarken tekrar söyledi. "Onun için hazır olacağız."

"Her şey hazır mı?" diye sordu Big Cat.

Tesiera, yumuşak minderlere gömülmüş, pelüş koltukta tembelce uzanıyordu. "Evet. İhtiyacım olan her şey var, ama haftalardır Blake'in harekete geçmesini bekliyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı." Duruşu rahat ve zarifti, gözleri tırnaklarını incelerken ekledi: "Onu ikametgahında saldırmaya karar verdim. Şu anda bulunduğu yerde."

"Kesinlikle olmaz," diye itiraz etti Big Cat ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. "Bu intihar görevi olur."

"Hayatımda birçok intihar görevi yaptım ve hala buradayım, değil mi?" diye cevapladı. "Benim için sorun olmaz."

"O adam balık kadar kaygan biri olarak bilinir. Güvenlik önlemlerinin ne kadar karmaşık olduğunu gördün. Onu evinde saldırmamalısın

Tesiera eliyle onu susturdu. "Maximilian Kingston'ın evine yakalanmadan girebildiysem, burada da başarabilirim."

Big Cat koltuğuna yaslandı. "Onunla işler nasıl gidiyor?" Ona sert bir bakış attı. "Onunla neyin nasıl gidiyor?"

Mafya babası onu dikkatle inceledi ve şöyle dedi: "Seni neredeyse on dokuz yıldır tanıyorum ve onun için çalışmaya başladığından beri değiştin."

"Değiştim mi?" Tesiera'nın kaşları alınına kadar kalktı.

"Bu çok ince bir değişiklik, seni iyi tanımayanlar fark etmez bile, ama var. Artık daha çok konuşuyorsun. Eskiden benimle kısa, tek heceli cümlelerle konuşturdun ya da hiç konuşmazdın, ama şimdi *gerçek* sohbetler yapıyoruz. Sende başka değişiklikler de var, ben sadece..." İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Tesiera, ona beyin sarsıntısı geçiriyor olabileceğini ima eden bir bakış attı, ama Big Cat sadece gülümsedi. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Düzenli seks kafanı karıştırıyor olmalı," dedi Tesiera kısaca.

Big Cat'in gülümsemesi daha da genişledi. "Onu gördün, ha?"

"Milane mi? Ben içeri girdiğimde bana sırtıyordu. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdim ki?" Tiksinti dolu sesi Big Cat'i kahkahaya boğdu.

Neredeyse on yıldır godfather'ın ara sıra görüştüğü metresi ve ona duygusal olarak yakın olan çok az kişiden biriydi. Milane iyi bir insandı — Tesiera bunu isteksizce kabul ediyordu — ama kadının aşırı dostane tavırları Tesiera'yı son derece rahatsız ediyordu. Bu durum, Big Cat'in Milane'i yıllar boyunca daha sık ziyaret etmesini teşvik etmiş olabilir.

"Ona nazik davran, Siera," dedi Big Cat alaycı bir şekilde.

Tesiera gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Yarın akşam Jacob Blake'i alacağım."

"Tesiera," Big Cat'in yüzü ciddileşti. "Dikkatli ol." Bir duraklama. "Lütfen."

Tesiera kaşlarını çattı ve şimdi onu incelemek sırası ondaydı. "Gördüğüm kadarıyla, değişen sensin. Bu endişe de ne?" Başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Ben iyiyim."

Tesiera eve geldiğinde doğruca banyoya gitti, oturma odasından geçerken silahlarını kanepeye bıraktı.

Duşu açtı ve soyunurken suyun ısınmasını bekledi. Suyun altına girdi ve derin bir nefes aldı, buharın ciğerlerini doldurmasına izin verdi

. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi hissedilen bir süre su altında durdu, sıcaklığın vücuduna nüfuz etmesine izin vererek kaslarını rahatlattı.

Tesiera, en sevdiği lavanta kokulu şampuan ve sabunla saçını ve vücudunu köpürttü. Max'i en son görmesinin üzerinden üç hafta geçmişti ve onu düşünmeden edemiyordu. Onunla yaşadıkları uygunsuz ilişkinin üzerine hissettikleri, haftalar geçtikçe değişti.

Yetişkin hayatı boyunca, dikkatini çeken ve ilgisini uyandıran erkeklerle karşılaşmıştı, ancak çeşitli nedenlerle hiçbirini takip etmemişti. Onları çekici bulmasına rağmen, hiçbirisi uzun süre aklını meşgul etmemişti. Max sadece aklını meşgul etmekle kalmamış, aynı zamanda uzun bir süre boyunca onu domine etmiş ve onu şaşkına çevirmişti. Seviştiği erkekler bile yatağından öteye geçip aklına girmeyi başaramamıştı.

Kafası karışık bir haldeyken, kendini oyalayacak şeyler bulmaya başladı. Bir sonraki görevini planlamakla kendini meşgul etti, ancak bu onun hakkındaki düşüncelerini silemedi. Öpüşmelerinin hatırası. Sonunda Maximilian Kingston'ın artık kafasında bedavaya yaşadığını kabul etti.

Onu sürekli düşünüyordu; bu korkunç ve utanç vericiydi. Son üç haftadır onunla hiçbir teması olmamasına rağmen, onu aklından çıkaramıyordu. Onun da aynı işkenceyi yaşama olasılığının çok düşük olduğunu biliyordu ve bu düşünce onu sinirlendiriyordu, onun da aynı şeyi hissetmesini beklemek ne kadar mantıksız olsa da.

Lavanta buharla karışarak odayı dolduran yatıştırıcı bir aroma yarattı. Sabunu durularken kapı zili çaldı.

Duşu kapattı ve kendini havluya sardı. Hala su damlayan vücuduyla ön kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden baktı. Rex için kapıyı açtı.

"Selam, bebeğim!" Onu kucaklamak için yaklaştı ama Tesiera geri çekildi. Dudaklarını büzdü, kolları yanlarına düştü. "Bir aydan fazla sana ulaşamadım. Seni özledim."

"Eve döndüğümü nereden bildin? Beni mi takip ediyorsun? Ve 'bebeğim' de ne demek?" Arkasını dönüp oturma odasına geri döndü. Rex, her zamanki gibi mutlu bir şekilde onu takip etti.

"Seni asla gözetlemedim. Adamlarımdan biri patronun için bir iş yapıyordu ve senin onun evinden çıktığını gördü." Rex, Siera'nın önüne geçti.

"Hadi ama Siera. Seni çok özledim. Sen beni özlemedin mi? Birazcık bile olsa?"

O sadece ona bakarken, Rex'in gözleri onun vücudunu yiyip bitiriyordu. "Tek bir kelime söyle, o havluyu çıkarayım." Yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Seni çok iyi hissettireceğimi biliyorsun."

"Kimse beni 'bu kadar' iyi hissettirmedi, Rex," dedi düz bir sesle, sonra yatak odasına doğru yöneldi ve onu orada bırakarak gitti.

Belirli bir doktorun öpücüğü hariç.

Aniden döndü ve elini uzattı, nazikçe başının arkasını kavradı. Onu kendine çekti ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

O, homurdanarak kollarını onun beline doladı ve onu sertçe öptü. Zaman geçtikçe, Tesiera onun öpücüğünün hoş olduğunu düşündü; ne de olsa Rex, onun gerçekten sevdiği birkaç kişiden biriydi. Ama bu, Max'in onu öptüğünde hissettiği şeyle karşılaştırılabilecek bir şey değildi.

Rex havlusunu çıkarmaya çalıştığında, öpüşmeyi bırakıp geri adım atarak eline vurdu. "Yeter. Git, Rex."

"Ne? Sen bunu yapamazsın..." diye başladı Rex. "Yapabilirim. Git. Benden bu kadar," dedi.

Rex, duyguları incinmiş gibi görünüyordu. "En azından buradayken bize yemek yapmama izin ver..."

"Başka zaman," diye sözünü kesti. "Ben seni itmeden kapıdan çık. Yapacak işlerim var."

"Tamam, tamam. Gideceğim." Ellerini teslim olarak kaldırdı. "Gidiyorum, ama bana bir yemek borçlusun."

"Peki. Ama sen pişir," diye kabul etti ve o memnuniyetle sırıttı. "Şimdi git."

Bir saat sonra, Tesiera cep telefonuna uzandı, aradığı numarayı buldu ve çevirdi. İkinci çalıntıda bağlantı kuruldu.

"Ben Kingston, nasıl yardımcı olabilirim?" Max'in derin ve tanıdık sesi geldi. Bu ses, omurgasında titremeye neden oldu.

"Bana bir şey yaptınız, Doktor," diye iç çekerek pes etti. "Tesiera?" diye sordu.

"Bu bana daha önce hiç olmamıştı," dedi yumuşak bir sesle. "En tuhaf anlarda dikkatim dağılıyor çünkü seni düşünmeden duramıyorum. Ve o öpücük? Benim hissettiğim kadar muhteşem miydi, yoksa hepsi kafamda mı? Seni aklımdan çıkaramıyorum, Doktor. Söylesene, neden seni düşünmeden duramıyorum?"

BÖLÜM 29. TELEFON ARAMASI

Max hastanede uzun ve yorucu bir günü daha bitirmişti. Son üç hafta, karmaşık vakaların sayısında önemli bir artış olduğu ve normalden daha fazla ameliyat yaptığı için özellikle zorlu geçmişti.

Ayrıca, daha az imkanları olan hastalara ücretsiz olarak özel bakım sağlamak için bir kardiyolog ekibiyle işbirliği yapmaya başlamıştı. İş zorluydu, ancak en çok ihtiyacı olanların hayatlarında fark yaratabilmek ona inanılmaz bir tatmin duygusu veriyordu.

Yoğun programına rağmen, gece gündüz aklından çıkmayan Tesiera'yı düşünmekten kendini alamıyordu. İşiyile dikkatini başka yöne çekmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey onu aklından tamamen çıkaramamıştı.

Olgun ve saygılı bir adam olmakla gurur duyuyordu, bu yüzden üç hafta önce o sabah işlerini halletmek için ofisini ziyaret ettiğinde koyduğu sınırlara saygı göstermişti.

Bu yüzden, arayan kimliğinde onun adını gördüğünde şaşırmıştı, ama bu, onun konuştuğu sırada hissettiği duyguyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Anlamadım?" Max'in zihni, yorgunluğu kaybolurken sersemledi. Telefonu kulağına dayamış, yatak odasının ortasında donakaldı.

"Ben pek bir şey hissetmiyorum, biliyorsun. Ama sürekli dikkatim dağınık. Sana nedenini soruyorum. Neden sürekli seni düşünüyorum, Doktor?" diye sordu, ilk seferki kadar açık sözlü bir şekilde.

"Vay canına," diye mırıldandı ve aniden bir sessizlik havayı kapladı. Aralarında hissedilir bir sessizlik oluştu.

Max, Tesiera'nın sözleri karşısında nutku tutuldu. Daha önce onun gibi, bu kadar cesur ve açık sözlü bir kadınla hiç tanışmamıştı. Kadınların duyguları gibi hassas konularda daha incelikli davrandıklarını düşünürdü, ama Tesiera'nın açık sözlülüğü bu varsayımını paramparça etmişti.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onun hakkında düşünmeden duramadığı düşüncesi onu şaşkına çevirdi. Max her zaman sakinliğiyle gurur duyardı, ama Tesiera'nın cesareti onu şaşkına çevirmişti.

"Orada mısın?" diye sordu.

Max boğazını temizledi. "Buradayım. Sadece... şey, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Şaşırmış gibisin." Tesiera'nın sesi sakın ve soğukkanlıydı, sanki ona bomba atmamış gibi.

"Birkaç nedenden dolayı," diye cevapladı. "En başta, daha önce hiçbir kadın bana böyle bir şey söylememiştir."

"Ben çoğu kadın gibi değilim, Doktor."

Dudaklarının köşeleri, onun kararlı ses tonuna gülümseyerek kıvrıldı. Derin bir nefes alan Max, yatağın kenarına doğru yürüdü ve yumuşak şilteye oturdu. "Haklısın, değilsin. Bu çok açık."

"Bunu iltifat olarak mı söylüyorsunuz, yoksa değil mi, bilmiyorum..."

"Öyle. Bu bir iltifattır. Sen olağanüstü bir kadınsın, Tesiera Anderson," dedi hayranlıkla. "Gerçek şu ki, sorularına nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Neyi itiraf ettiğini biliyor musun? Neyi itiraf ediyorsun?"

"Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum ya da kabul etmiyorum. Bir sorunum var ve bunun için bir çözümün olacağını umuyordum. Bu bana daha önce hiç olmamıştı, Doktor," diye cevapladı Tesiera, kanepeye oturarak.

Max'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Nedense, onun söylediklerine şaşırmamıştı. "Buna ne diye cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre, sana bir şey söylemem gerek."

Tesiera ciddi bir ifadeyle öne eğildi. "Neymiş o?"

"Ben de seni düşünmeden duramıyorum, Tesiera." Max'in sesi boğazında düşük bir uğultu gibi yankılandı, odada yankılanan ilkel bir hırıltı gibi.

İtiraf, aralarında havada asılı kaldı, onu suskun bırakan ham bir yoğunlukla. "Ben... Oh." O da onu hazırlıksız yakalamıştı, zihni boşalmıştı ve bir cevap veremedi.

"Orada mısın?" diye sordu Max, dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılarak sırıtmaya başladı.

Tesiera'nın göğsünde garip, titrek bir his dans ediyordu - bu hissi tanımlamak için uğraştı. Heyecan mı? Evet, bu alternatiften daha iyiydi.

"Bu sorunu yaşayan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum," dedi sonunda.

Max güldü. "Bu bir sorun değil, Tesiera. En azından senin düşündüğün şekilde değil." Bir duraklama. "Çoğu insan birbirimizden hoşlandığımızı veya aşık olduğumuzu söylerdi."

Heyecanı bir anda kayboldu. Tesiera, "A" harfiyle başlayan kelimeyi duyunca yüzü sertleşti. "İkincisi yanlış bir neden," diye başladı kararlı bir şekilde. "Ben sevmiyorum, Doktor. Sevgi diye bir şey yok. Erkekler, yatmak istedikleri ya da yatmaya devam etmek istedikleri kadınları baştan çıkarmak için kullanır, kadınlar ise para istedikleri ya da para almaya devam etmek istedikleri erkekleri baştan çıkarmak için kullanır. Her iki durumda da, bu kelimenin altında gizledikleri bir amaç vardır, ama sonuçta, bu sadece birinin birini kullanmasıdır."

"Vay canına. Pek konuşkan biri olmayan biri için, bu konuda epey bir şey söylemişsin," dedi Max şakacı bir şekilde. "Merak etme, Tesiera. Ne olursa olsun, ikincisinin de yanlış bir neden olduğu konusunda sana katılıyorum. Biz birbirimizi sevmiyoruz."

"Hayır, sevmiyoruz," diye kabul etti. Sonra durakladı. "Ama çekicilik..." Aşık olmadıklarına rahatlayarak kanepeye yaslandı. "Senden çok etkileniyorum, Doktor. Sana daha önce de söylemiştim."

Max'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve heyecan dalgası onu sardı. Hala havluyla sarılmış halde yatak kenarından kalktı ve yatağa uzandı. "Benim çekici bir adam olduğumu söyledin, İşkenceci. Ama bana çekildiğini hiç söylemedin."

"Patates, patates, Doktor." Önündeki boşluğa bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten. Günlerce bunu düşündüm, biliyorsun. Sana bunu soracaktım, ama..."

"Ama kız arkadaşın seni sordu," diye onun yerine cümleyi tamamladı, sesi tarafsızdı.

"Mira benim kız arkadaşım değil. Uzun zamandır değil. Ve evet, ben de senden çok hoşlanıyorum, Tesiera Anderson."

"Peki, ne yapacağız, Doktor?" diye sordu, sesi bir oktav düştü.

Onun kendisine "doktor" demesini seviyordu. Onun ağzından çıkınca özellikle seksi geliyordu. "Bence durumu düzeltmeliyiz. Yarın seni öğle yemeğine çıkaracağım."

Bir duraklama. "Sana karşı çok dürüst olacağım. Ben flört etmem. İlişki kurmam," dedi.

Max sadece başını salladı - tabii ki telefonun diğer ucundan onu göremezdi. Nedense bu itiraf onu şaşırtmadı.

"Fiziksel bir ilişki öneriyorum. Bağlanmadan sevişelim," dedi açıkça.

Max bunu bekliyordu ama yine de onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşırmıştı. "Vay canına," dedi.

Tesiera omuz silkti. "Yani, bu iyi bir çözüm. Ben..." Tereddüt etti, sonra itiraf etti, "Dikkatim dağınık. Dediğim gibi, en tuhaf anlarda seni düşünüyorum. Önceden aklımı sadece görev meşgul ediyordu, ama son üç hafta? Senin de benim kadar işle meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden diyorum ki..." Onun derin kahkahasını duyunca durdu.

Neden güldüğünü sormak üzereydi, ama sonra vazgeçti. Rahat tavırları ve Bose ve Clinton'la şakalaşmasına rağmen, onun daha önce böyle güldüğünü hatırlamıyordu. Sesi... hoştu.

"Beni ikna etmene gerek yok tatlım," dedi sonunda. "Seni istiyorum Tesiera Anderson. Hiçbir kadını seni istediğim kadar istememiştim. Ayrılmadan önce koyduğun sınırı saygı duymak çok zordu, ama kendimi buna zorladım."

"Profesyonel ilişkimizi karmaşıktırmak istemedim. Ama bu, dikkatimin dağılmaya başlamasından önceydi." *Bu kelimeyi söylemek nedense bana hep zor geliyor,* diye düşündü Tesiera. "Şimdi, sadece birbirimizi sistemimizden çıkarmak için sevişmek istiyorum."

Sadece bir telefon görüşmesiydi, ama Max en son ne zaman bu kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlamıyordu. "Her zaman aklına gelen ilk kelimeleri söyler misin? Ne kadar şok edici olursa olsun?" diye inanamayan bir şekilde sordu.

Tesiera, onu göremese de omuz silkti. "En kötü ne olabilir ki? Küçükken bile sözlerimi hiç yumuşatmazdım. Büyürken, dürüstlüğü yüzünden başım çok belaya girdi. Yetişkinler beni itaatsiz olarak görüyordu. Liseye başladığımda bu yüzden zorbalara bana sataşmaya başladı."

O, bu gerçeği hayal edemediği için burun kıvrırdı. "Liseye gittin mi?"

"Okulu bıraktım. Çok zahmetliydi. Yalnızdım ve öğrenmeyi seviyordum ama diğer çocuklar her zaman 'Barbie bebeği' ile uğraşmak istiyor gibiydiler. Bu benim değil, matematik öğretmenimin sözleri." Tesiera sırttı. "Zorbalara yere serdim ve bundan zevk aldığımı fark ettim."

"Bunu yaptığına sevindim. Büyürken bir hayalin var mıydı? Yani, gerçekten olmak istediğin bir şey. Çocukken işkenceci olmak istediğini hayal edemiyordum," dedi.

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. Saniyeler geçiyordu ve her saniye sonsuza kadar uzuyordu.

"Seni rahatsız ettiysem özür dilerim," dedi Max nazikçe. "Niyetim bu değildi."

"Önemli değil, niyetin yoktu. O hayallerin çoktan geride kaldığını söyleyelim. Artık onlara ihtiyacım yok," dedi sonunda.

"Anlıyorum." Hissettiği olumsuz gerginlikten nefret ediyordu. Tesiera ona karşı çok rahattı ve o kadını geri istiyordu. "Demek bana o kadar ilgi duyuyorsun ki, konsantre olamıyorsun, ha?"

Bu kadarı yeterdi. Onun alaycı sesini duydu. "Kendini kandırma, Doktor. Ben gayet iyi odaklanabiliyorum."

"Bu telefon görüşmesine başladığında bana verdiğin izlenim bu değildi, *İşkenceci*," dedi yavaşça. "Bu gece senin dairenize gelebilirim, biliyorsun. Tek yapman gereken bir kelime söylemek."

Bu, Tesiera'nın yüzünde bir gülümseme oluşturdu ve tuhaf, hoş bir his göğsünde yayıldı. Max'e karşı hissettiği garip duygulara kimsenin şahit olmamasına minnettardı. "Ne kadar söylemek istesem de, söyleyemem. Yarın gece için hazırlıklarımı bitirmem gerekiyor."

"Yarın gece ne var?" diye sordu, ama cevap vermediğinde, "Söylemek istemiyorsan sorun değil," diye ekledi.

"Babamın katillerinden birini buldum," diye cevapladı, ne söyleyeceğini düşündükten sonra. "Adı Jacob Blake. Yarın onu ortadan kaldıracam."

Max, onun söylediklerini düşünme sırası gelmişti. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Söyle, neye ihtiyacın varsa hallederim."

"Ben iyiyim ama teklifin için teşekkür ederim." Ona yardım etmeye istekli olması... hoş bir duyguydu.

"Tamam. Dikkatli ol, Tesiera."

"Olacağım." Onu yatağına... ya da onun yatağına almadan ölmesi mümkün değildi. "Merak etme. Geri döneceğim, Doktor. Tutmamız gereken sözler var."

"Harika. Bekleyeceğim," dedi Max. "Görünüşe göre bir randevun var, Bayan Anderson. Görevin bittikten sonra."

"Görevim bittikten sonra," diye

onayladı. "Tesiera?"

"Mmhm?"

Bir süre durakladı, sonra "Seni yatağıma almayı sabırsızlıkla bekliyorum. Oraya vardığında, yataktan kalkmakta çok zorlanacaksın," dedi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, sözlerinde bir vaat vardı.

warm, fuzzy feeling lit up inside her at that pledge. "Mmm. İlginç."

"Biliyor musun, beni aradığına sevindim. Her dakikasından keyif aldım," diye itiraf etti.

"Ben de," diye itiraf etti Tesiera. Genellikle egzersiz, antrenman veya orgazm ile rahatlamaya çalışırdı, ama telefonu kapattıklarında inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordu.

Biriyle konuşmanın bu kadar ferahlatıcı olabileceğini kim düşünürdü?

Tesiera gölgelerin içinde durmuş, Jacob Blake'in ağır şekilde korunan evine bakıyordu, kapılar onun üzerinde yükseliyordu. Plan, kafasına bir kurşun sıkıp gitmekti. Basit, hızlı bir suikast.

Haftalarca malikanenin yerleşim planını incelemiş ve her sensörün ve kameranin yerini tam olarak biliyordu. Hızlı ve sessizce hareket ederek, her birini dikkatlice atlatarak güç kaynağına ulaştı ve elektriği keserek güvenlik sistemini etkisiz hale getirdi.

Normalde kilitli ve korumasız bir kapıdan malikaneye girdi. Tesiera, Blake'in odasına doğru ilerlerken gölgeden gölgeye geçti. Hedefinin kapısını koruyan güvenlik görevlisini izlerken nefesini tuttu, zihninde seçenekleri gözden geçirdi ve aklına geldikçe onları hızlaeledi. Ta ki beğendiği seçeneğe karar verene kadar. Başını salladı ve gölgeden çıktı.

BÖLÜM 30. GÖREV: JACOB BLAKE

Jacob Blake, altında duran kıza tepeden bakarken, gözlerinde öfke parlıyordu. "Kıpırdama, yoksa pişman olursun. Bu sana vereceğim son uyarı," diye bağırdı.

Genç kadın donakaldı, vücudu terden kayganlaşmış ve korkudan titriyordu. O acımasızca ona vurmaya devam ederken, yüzünden gözyaşları akıyordu, sertliği uyarısının tehdidiyle daha da artmıştı.

Adamın büyük eli, solgun ve ince boynunu sardı, giderek artan bir güçle sıkarken nefes almasını engelledi. Kalçaları defalarca kadının kalçalarına çarptı, her çarpma vücudunda acı ve ıstırap dalgaları yaratıyordu.

Kız, cehennemin ateşine dalmış gibi hissederken, Jacob onun acı ve ıstırabından zevk alıyor, çürümüş vücudunda sapkın arzularını gerçekleştiriyordu.

Cep telefonu çaldı ve saldırısını kesintiye uğrattı. İtme hareketlerini durdururken yüzünde bir anlık rahatsızlık belirdi. Öfkeyle homurdandı, komodinin üzerindeki telefona uzandı ve kulağına götürdü. "Kesintiye uğramak istemediğimi söylemişim."

"Özür dilerim efendim," dedi telefondaki ses. "Ana binanın elektriği kesildi. Yönetim durumu düzeltmek için gerekli adımları atıyor, ancak sizin iyi olduğunuzdan ve durumdan haberdar olduğunuzdan emin olmak istedik."

"Ben iyiyim," diye tersledi Jacob, sabırsızlığı artarken. "Sorunu çözün ve beni bir daha rahatsız etmeyin."

"Anlaşıldı efendim," dedi ses ve telefonu kapattı.

Jacob telefonu bir kenara attı ve tekrar itmeye başladı. Altında yatan kız inliyor ve inliyordu, Jacob onu tecavüz ederken vücudu kıvranıyordu.

Tesiera, büyük bir gardırobun arkasında gizlenmiş, gölgelerin içinde duruyordu, gözleri önündeki sahneye kilitlenmişti. Tüm varlığı öfkeyle doluydu, yoğun duygular onu derinden sarsıyordu.

Önündeki manzara, derinlere gömdüğü korkunç anıları geri getirmişti. Uzun zaman önce geride bıraktığını sandığı anıları. Bu gece o anıları yeniden canlandıran bu adamı asla affetmeyecekti.

Jacob Blake'in altındaki kıza acımasızca saldırmasını izlerken, Tesiera'nın kalbi öfkeyle çarpıyordu. Buraya gelmeden önce her riski hesaplamış ve bu suikasti titizlikle planlamıştı. Ama bunun tetiklediği içgüdüsel tepkiyi hesaba katmamıştı. Bu, onun için neredeyse dayanılmazdı.

Kalbi göğsünde hızla atarken, alnından terler dökülüyor, elleri kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Vücudunu saran titreme o kadar şiddetliydi ki, içinden parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki onun altındaki kadın kendisiymiş gibi hissediyordu. Tesiera, iğrenç bir tecavüz hissiyle boğazında safra tadı hissetti.

Bu adamın kafasına bir kurşun sıkıp öylece çekip gitmesi mümkün değildi. Bu onun için fazla merhametli bir davranış olurdu.

Tesiera normalde bu ezici duyguları bastırırdı, ama kendini zorlayarak bunu yapmamaya karar verdi. Bu görevi düzgün bir şekilde yerine getirebilmek için içinde kaynayan öfkeye ihtiyacı vardı.

Gölgelerin arasından çıktı ve hızla odayı geçerek Jacob Blake'i yakaladı ve kadından uzaklaştırdı.

Yüzü öfke ve şaşkınlıkla buruşurken maskeli davetsiz misafire bakıyordu. "Ne oluyor lan?"

Onun sorusunu görmezden gelerek, öfke dolu gözlerle onu izledi.

Çıplak kadın hareketsiz kalmış, vücudu kontrol edilemeyen hıçkırıklarla titriyordu. Jacob Blake silahlarını sakladığı yere koştu.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu davetsiz misafir ve dönerek onun silahlarını tuttuğunu gördü. Uzman bir hassasiyetle, mermiyi yuvadan çıkardı ve şarjörü yere attı.

Telefonuna koştu ama davetsiz misafir daha hızlıydı ve birkaç saniye içinde kadın telefonu eline aldı. Gözlerini onun gözlerine dikerek, telefonu odanın diğer ucuna, onun ulaşamayacağı bir yere attı.

Jacob Blake yatağın diğer tarafındaki alarmı gördü ve davetsiz misafir bu hareketi fark etti. Gözlerini kısarak bir adım yaklaştı ve elini cebinde sakladığı bıçağa doğru uzattı.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi soğukkanlılıkla. "Çünkü onlar gelmeden önce seni öldürürüm."

Jacob Blake, davetsiz misafirin sakin tepkisi karşısında sarsıldı. Uzun zamandır kimse onu korkutmayı başaramamıştı. O, başkalarını korkutmaya alışkındı, tersi değil.

İzinsiz giren kişi, malını yatak odasından çıkıp bir daha geri gelmemesini emretti ve kız çıplak bir şekilde hızla kaçtı. Jacob, izinsiz giren kişiye öfkeyle baktı. Bu ne cüret!

"Sonunda tanıştık, Jacob Blake," dedi, sesi alçak ve tehditkardı.

O da kadına sert bir bakış attı. "Sen de kimsin? Buradan canlı çıkamayacaksın!"

Tesiera sadece omuz silkti. "Çıkacağım. Ama sen çıkamayacaksın."

Jacob Blake, bu davetsiz misafiri hafife almış olabileceğini fark etti. Nasıl davranacağını bilemeden geri adım attı.

"Neden buradasın? Seni kim gönderdi?" diye sordu, kendini beğenmişliği kaybolurken.

"Seni öldürmek için buradayım, çünkü ölmeni istiyorum," dedi Tesiera, sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi.

Sözleri göğsüne derin bir iz bıraktı ve vücuduna bağlanmış bıçakları gördü. Bakışları, onun soğuk gözlerine doğru yükseldi ve sonra aşağıya, keskin bir bıçağı saran eldivenli eline doğru indi.

"Beni bırakırsan sana ödenen paranın üç katını veririm." Tesiera sessiz kalırken onu izledi. "Sana dört katını veririm, ne dersin?" diye sordu.

"Hiçbir para seni benden kurtaramaz," dedi sonunda, bıçağını ona doğrultarak ona doğru ilerledi. O geri çekilmeye başladı. "Yirmi yıl önce, sen ve arkadaşların sekiz yaşındaki kızının gözü önünde bir adamı öldürdünüz. Hatırlıyor musun?"

Jacob Blake başını eğdi, sonra burnunu çekti. "Üzgünüm, ama çok fazla insan öldürdüm. Hepsini hatırlamak zor, özellikle de bu kadar önemsiz birini."

Tesiera olduğu yerde donakaldı. Vücudu, onu yutacakmış gibi görünen ham bir öfkeyle titriyordu. Babasının ölümünü nasıl önemsiz olarak nitelendirebilirdi?

Tüm o acı, tüm o gözyaşları, tüm o yıllarca süren ıstırap, ve bu piç kurusu bunu bir kahkaha ile önemsizmiş gibi göstermeye cüret ediyordu. Hayatını mahveden ve son yirmi yıldır rüyalarını rahatsız eden olay mı?

Başını eğdi ve güldü. Kendi kulaklarına boş ve neşesiz geldi ve gülerken gözleri yaşardı. Bu, onu sersemliğinden uyandıran en önemli şeydi. Bu piç kurusu için ağlamayacaktı. Bu canavarın önünde gözyaşı dökmeyecekti.

Başını kaldırıp ona baktı. "Babamı öldürdün," dedi monoton bir sesle. "Ailemi ve hayatımı mahvettin, ve buna önemsiz diyebilirsin? Sana daha önce hiç çekmediğin acıları çektireceğim."

Ve öyle de yaptı.

Otuz dakika sonra, Jacob Blake tanınmaz hale gelmişti. Onu bitişikteki banyoya sürüklemiş, ellerini arkadan bağlamış ve ağzını bir süngerle tıkamıştı. Onu acımasızca dövdükten sonra tavuk gibi parçaladı. Onun boğuk çığlıkları onun kulağına müzik gibi geliyordu. Vücudunun bazı kısımları tuhaf açılarda sarkıyordu.

"Öldürdüğün adamın adı Roman Anderson'dı. Hayatın akıp giderken onun adını bilmeni istiyorum. Bu yüz" —maskesini çıkardı— "gördüğün son yüz olacak. Öldürdüğün tüm 'önemli' insanların senin ölümüne neden olmadığını, ama hatırlamadığın birinin ölümüne neden olduğunu bilerek cehennemde çürümeni dilerim," dedi ve ondan iki adım uzaklaştı.

Sonra Tesiera kafatasının tabanına bir kurşun sıktı.

Maskesini tekrar taktı ve kapı koluna uzandı. Kapıyı açtığı anda, genç kadının hala yatak odasında olduğunu görünce şaşırdı.

18 ya da 19 yaşından büyük olamazdı. Tesiera, çok fazla zaman kaybettiğini ve Blake'in adamları patronlarının başının derinde olduğunu fark etmeden önce oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Kızı görmezden gelip çıkışa koştu, ama kız kolunu tuttu.

"Lütfen beni de yanınızda götürün! Eve gitmek istiyorum," diye yalvardı kız, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

Tesiera başını salladı. "Yapamam. Çok geç olmadan gitmem gerek."

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve Tesiera'nın kolunu daha sıkı tuttu. "Lütfen. Beni burada bırakma, lütfen!"

Tesiera bir an tereddüt ettikten sonra pes etti. "Tamam. Gidelim."

Evi sağır edici bir alarm sesi doldurdu. "İZİNSİZ GİRİŞ UYARISI!" Elektrikler geri gelmişti ve Tesiera, yatak odasına doğru koşan muhafızların ağır adımlarını duyabiliyordu.

BÖLÜM 31. KARANLIKTA YALNIZ

Max yatakta yatıp durmadan dönüp duruyordu. Hastanede geçirdiği uzun ve yorucu bir günün ardından kemiklerini ağırlaştıran yorgunluğa rağmen uyuyamıyordu.

Düşünceleri Tesiera'ya kaydı. İçini kaplayan endişeyi bir türlü atamıyordu. Görevi nasıl gidiyordu? İyi miydi?

Önceki geceki telefon görüşmelerini hatırlayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi. İş yerinde o kadar çok gülümsemişti ki, Patty ona ne olduğunu sormuştu. Onunla yaptıkları konuşmayı düşünerek gülümseyerek uykuya dalmıştı.

Max'in telefonunun tiz sesi duyuldu. Gözleri kapalıyken telefonunu aradı. "Alo?" diye mırıldandı telefona.

"Dr. Kingston," dedi hastanenin telesekreter servisi. "Ağır kafa travması geçiren bir hasta getirildi. Hemen gelmeniz gerekiyor."

Max gözlerini ovuşturarak kafasını boşaltmaya çalıştı. "Yirmi dakika içinde orada olacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Hızla giyinip Bose ve Clinton ile birlikte hastaneye koştu. Acil servis ekibi onu karşıladı ve hastanın durumu hakkında hızlıca bilgi verdi.

"Hasta yirmili yaşlarında genç bir adam. Ciddi bir trafik kazası geçirmiş, ağır kafa travması geçirmiş ve hastaneye geldiğinde bilinci kapalıymış."

Max, hastanın durumunu hızlıca değerlendirdi ve acil ameliyat için hazırlık yapılması gerektiğini söyledi. Sonra el yıkadı, ameliyathaneye girdi ve işe koyuldu.

"Neşter," dedi.

Birkaç gergin saatin ardından Max, hastanın beynindeki hasarı başarıyla onardı. Kesiği dikti ve yarayı sardı.

Sonra kenara çekilip hemşirelerin hastayı iyileşme odasına götürmesini izledi. Yorgun ama rahatlamış bir şekilde ameliyathaneden çıktı.

"Herkes harika iş çıkardı," dedi, alnını havluyla silerek. "İyileşme sürecinde hastayı yakından takip edelim. Durumlarında herhangi bir değişiklik olursa

"

"Elbette," dedi hemşire gülümseyerek ve diğerleriyle birlikte uzaklaştı.

Max ofisine geri dönerken Patty onunla aynı hızda yürümeye başladı.

"Harika bir iş çıkardınız Doktor. Çalışma tarzınıza hayranım."

Ona nazikçe gülümsedi. "Teşekkürler, Patty. Sen de iyi iş çıkardın.

Eve gidip biraz dinlen."

"Öyle yapacağım." Bir süre durakladı. "Yarın akşam departman yemeğine katılacak mısınız?"

Max başını salladı. "Korkarım gidemeyeceğim. Belki başka bir zaman." "Tabii ki. İyi geceler, doktor."

Onun ayrılışını izledi. Tesiera müsait olana kadar kimseyle bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Heyecan onu sardı; yorgunluğu bir an için unutuldu. Kim onun boş zamanını hastanedeki ailesi yerine İşkenceci ile geçirmeyi tercih edeceğini düşünürdü ki?

Tesiera'nın kalbi, evin her yerinde çalan alarmla birlikte hızla çarpmaya başladı. Genç kadının elini tuttu ve sakın bir şekilde onu kapıdan geçirdi, arkalarından kapıyı kapattı.

Etrafına bakındı, hangi yöne gitmenin en iyisi olacağına karar vermeye çalıştı. Hangisini seçerse seçsin, yine de başı belada olacaktı.

"Bir yol biliyorum. Beni takip et," dedi genç kadın, Tesiera'nın elini tutup koşmaya başladı. Tesiera şaşırdı ama kızın yol göstermesine izin verdi.

Onları uzak duvardaki büyük bir kitaplığa götürdü. Orada olması garip görünüyordu, ama Tesiera orada herhangi bir avantaj göremiyordu. "Burada ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Onun evden çıkan gizli geçitleri var. Ben dinlemediğimi sandıklarında, adamlarıyla bu geçitlerden bahsediyorlar. Buralarda bir tane olması gerekiyor..." Kız sözünü kesip, gözlerini telaşla etrafa çevirdi.

Kitaplık bu koridorda gerçekten de yersiz duruyordu, diye düşündü Tesiera. Kızı nazikçe kenara itti ve uzaktan gelen ağır ayak seslerini görmezden gelerek kitapları dikkatlice inceledi.

Sonra gizli bir düğme gördü ve ona bastı. Kitaplık kayarak kayboldu ve dar bir geçit ortaya çıktı.

"Çabuk!" diye genç kadına seslendi ve ikisi de tünele sıkıştılar. Alan dardı ve hava küflüydü.

Kıvrımlı ve dolambaçlı tüneli takip ettiler ve sonunda bir kapıya ulaştılar. Tesiera kapıyı itti ve tozlu sandıklar ve eski mobilyalarla dolu küçük bir odaya çıktılar.

"Buraya daha önce gelmedim," dedi kız, sesi korkudan titriyordu. "Adın ne?" diye sordu Tesiera, gözleri etrafı tarayarak. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Buradan bir çıkış yolu bulmalıyız."

"Maddie," diye cevapladı kız. "Yüzünü görebilir miyim lütfen?"

"Hayır, Maddie. Güven bana, bu şekilde senin için daha güvenli." Tesiera odayı hızlıca taradı ve gözleri tavana yakın küçük bir pencereye takıldı. Ulaşmak için çok yüksekti.

Ama sonra yakınlarda geçici merdiven olarak kullanabilecekleri eski bir sandık gördü.

"Bunun üzerine çık," diye emretti Tesiera ve sandığı pencerenin altındaki duvara çekti. Genç kadını sandığın üzerine çıkardı, sonra onun arkasına tırmandı.

Birlikte pencereyi itip açtılar ve dışarı çıktılar. Kendilerini malikanenin arka bahçesinin karanlık bir bölümünde buldular. Görüş alanlarında üç muhafız vardı, gözleri herhangi bir sorun belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için etrafı tarıyordu.

Tesiera, durumu sessizce değerlendirirken beline asılı hançeri avucuna aldı.

"Arkamda kal," diye Maddie'ye fısıldadı ve yavaşça muhafızlara yaklaştı.

Hızlı bir hareketle Tesiera öne atıldı, bıçağı havayı kesip muhafızlardan birinin boynuna saplandı. Muhafız yere düştü, etrafında kan birikintisi oluştu.

Diğer iki muhafız silahlarını çekerek Tesiera'ya döndü. Tesiera, akıcı hareketleriyle saldırılarını atlattı. Muhafızlardan birinin çenesine yumruk attı ve onu geriye savurdu. Maddie yakındaki bir taşı kapıp kalan muhafıza fırlattı, onu şakağından vurarak bayılttı. Bu dikkat dağınıklığı, Tesiera'nın muhafızı öldürmesi için yeterliydi.

Hızla küçük kapıya doğru ilerlediler, Tesiera bir kazma seti çıkardı ve hemen işe koyuldu. Kilidin açılma sesi

Hava. Kapıyı açıp malikanenin çevresindeki ormanlık alana koştular.

Bir bakkala ulaşana kadar koştular. Genç kadın Tesiera'ya sarıldı, koşarken yüzünden gözyaşları akıyordu.

Dışarı çıkmışlardı. Başarmışlardı.

İki saat sonra, Tesiera odasının bir köşesinde soğuk zemine oturdu, yatak odasının karanlığı onu tamamen yuttu. Vücudu duştan sonra hala nemliydi, ama bu, içindeki gerginliği hafifletmeye pek yardımcı olmamıştı.

Maddie'yi temizlemiş, ona bir miktar para vermiş ve güvenli bir şekilde evine gidebilmesi için yeterli parayla otobüse bindirmişti. Şimdi karanlıkta yalnızdı, omuzları görünmez bir yükün ağırlığıyla çökmüştü.

Sonunda, babasının canını alan adamlardan birini öldürmüştü. İntikam harika bir duyguydu, zaferin tadı çok güzeldi, ama yine de içi boşalmış gibi hissediyordu.

Hatırlamıyorum. Böyle bir ölüm benim için hatırlamaya bile değmeyecek kadar önemsiz.

Tesiera'nın gözleri kapalıydı, sessizlikte saatin tik tak sesi yüksek geliyordu. Sonunda Jacob Blake, babasını öldürdüğünü hatırladığını itiraf etmişti.

"Biliyor musun, onu hatırlıyorum. Ölmüş karısının madalyonunu elinde tutmak isteyen zavallı adamı." Kan tükürerek gülmüştü. "O gün koruduğu küçük velet sen misin? Böyle bir günün geleceğini bilseydim, o zaman kafana bir kurşun sıkardım."

Tesiera'nın vücudundaki her sinir, tüm savunma mekanizmaları elinden alınmış gibi, çıplak ve savunmasız hissediyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kaçamayacağı acı verici, ıstırap dolu bir duyguydu.

Uyumak istemişti ama kalbi çok ağırlaşmıştı. Ev çok sessizdi.

Anılar, istenmeden ve istenmeden zihnini doldurdu.

"Sessiz ol, bebeğim. Hepsini ortadan kaldıracağım. Babacık hepsini ortadan kaldıracak."

"Ama acıyor," diye ağlayan genç Tesiera, babasının kalçalarını iterek onu durdurmaya çalıştı. "Acıyor baba, dur."

"Uzun sürmeyecek, bebeğim. Sorun yok. Hepsini ortadan kaldıracam. Şşş, annenin duymasını istemezsin, değil mi? Annen seni teselli etmemi istemez ve seni kötü bir çocuk gibi dövür."

Kulağında duyduğu o tanıdık sesin hatırası, boğazına safra yükselmesine neden oldu. Sessiz kaldı ve boğazında yükselen her çılgılığı yuttu. Genç Tesiera kötü bir çocuk olmak istemiyordu. Koruyucu ailesinden atılmak istemiyordu.

Tesiera derin ve titrek bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. "O anıyı yaratan adamı öldürdün, onu diriltten adamı da öldürdün. Şimdi kendine gel," diye mırıldandı.

Bunun yerine, omurgasından bir titreme geçti. İyileşmeyi reddeden açık bir yara gibi onu tüketen ham, acı verici duyguyu durduramıyordu.

Kendini açık ve savunmasız hissediyordu. "Aşk"tan nefret ettiği kadar nefret ettiği iki duygu. Öyleyse neden bunu durduramıyordu?

Hatırlayamıyorum. Böyle bir ölüm benim için hatırlamaya bile değmeyecek kadar önemsiz.

Gözlerinin köşelerinde gözyaşları birikti, dökülmek üzereydi. Küfretti ve inatla gözlerini kırptırarak gözyaşlarını geri çekti. Neyi vardı bu kadının? Ağlamıyordu, lanet olsun.

Ev çok sessizdi.

Max'in gözleri karanlık odada aniden açıldı. Hemen hissetti. Yalnız değildi. İçgüdüsel olarak, başucundaki lambaya uzandı ve odayı yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Bakışları duvara yaslanmış bir silüete kaydı.

Tesiera.

Rüya görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptı. Görmüyordu. Gerçekten oydu.

"Tesiera?" diye fısıldadı, sesi neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Tesiera hareketsiz kalarak uzaklara bakıyordu. Ama onun Tesiera olduğundan emindi. Her zamanki kıyafetini giymişti; siyah deri. Ama bir şey... ters gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu, endişesi her geçen saniye artıyordu. Yanındaki açık pencereden, odasına nasıl girdiğini sormasına gerek yoktu.

odasına nasıl girdiğini sormasına gerek yoktu.

Bunun yerine, eşofmanıyla yataktan kalkıp ona yaklaştı.

"Yapma. Buraya gelmemeliydim," diye fısıldadı. "Yaklaşma. Lütfen."

Ayakları üzerinde durdu. Sesi sakindi, ama sesinde bir çatlak vardı ve bu, içindeki bir şeyi kırdı.

"İyi misin, Siera?" diye sordu yatıştırıcı bir sesle. "Bebeğim, lütfen konuş benimle."

Sessizlik havada asılı kaldı ve odadaki gerginlik hissedilebilirdi.

"Ev çok sessizdi." Sesi zar zor duyuluyordu.

Sonra gölgelerin içinden çıktı ve Max sonunda yüzünü görebildi. İfadesi sakindi, ama gözleri...

Tesiera Anderson gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyordu. Ve bu mücadelede yenik düşüyordu.

Ona yaklaşıırken, Max içgüdüsel olarak kollarını ona açtı. Ve onu korkutup kaçırmaktan korktuğu için nefesini tuttu.

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Ev çok sessizdi, Doktor," diye tekrarlardı ve sesi hafifçe titredi.

Sonra Max'in açtığı kollarına doğru yürüdü.

"Sihirinizi yapın, Doktor. Bu acıyı dindirip benim kendi yöntemimle halletmeme gerek kalmasın," diye fısıldadı, ona yaslanarak.

BU İKİLİNİN İKİNCİ BÖLÜMÜNÜ BEKLEYİN.

AŞIK İŞKENCECI

Kiss Leilani'nin diğerk kitapları:
ALFA KRALININ NEFRET EDİLEN KÖLESİ

Danika, kralın ziyaretinden hemen sonra nihayet kafesinden çıkarıldı. Soğuk ve çorak kafesinden başka yerler gördü ve bu onu daha iyi hissettirdi. Ancak, bir haftadır ilk kez hücrelerinden çıkarıldığı nedeni hatırladığında kalbi hala daha hızlı atıyordu.

Bir küvete konuldu ve hizmetçiler kralın talimatına uygun olarak onu yıkadılar. Hizmetçilerin bir köleyi yıkaması tuhaftı. Ama kölenin varış noktası kralın yatağıysa, bu da şaşırtıcı değildi.

Üç hizmetçi onunla ilgilendi. Bunlardan en yaşlısı olan Baski, sorumluydu.

Saçlarını gevşetip dolaşıklıkları taradılar ve uzun, kıvrıkcık bir dağınıklık bıraktılar. Giydirdikleri kıyafetler Danika'yı utandırdı. Neredeyse hiç giysi yoktu; çıplak da olabilirdi. Kalçalarını zar zor örten kırmızı deri etek ve sadece meme uçlarını örten, karnının hemen üstünde biten kırmızı deri üst, giydiği tek şeydi.

Sonra çıplaklığını örten uzun bir cüppe giydirdiler. Üzerine parfüm de sıktılar.

"Hepsi bitti," dedi Baski.

Danika aynada kendine baktı ve bir an için eskiden olduğu gibi kendini gördü: Prenses Danika.

"Artık kralın odasına gidebilirsin. Onu bekletmen pek uygun olmaz," dedi Baski kısa ve keskin bir şekilde.

Danika hiçbir şey söylemedi. Bu insanlara "halkının" nasıl olduğunu sormak için can atıyordu. Buraya getirildiğinden beri halkından kimseyi görmemişti.

Onlar da köle miydi? Seks kölesi olarak satılmışlar mıydı? Salem'in ayrıcalıklı zengin aileleri arasında paylaşılmışlar mıydı? Sonuçta, babası da Salem halkına tam olarak bunu yapmıştı. Endişeliydi, ama endişelenmeye hakkı olmadığını biliyordu.

Endişelenmesi gereken daha acil şeyler vardı. Mesela, onu tüm varlığıyla nefret eden Salem kralının onunla yatmak üzere olduğu gerçeği gibi.

O, odasının önünde durup kapıya bakarak tereddütle kapıyı çaldı.

"Girin," diye kısa bir cevap geldi. Derin sesi içini titretti.

Kapıyı açıp içeri girdi. Işık odayı aydınlattı. Oda altın rengi bir ışıkla kaplıydı. Gördüğü en güzel manzaraydı, ama durum Danika'nın keşfetme ve takdir etme duygusuna pek uygun değildi. Odanın bir tarafını kaplayan iri yarı adamı sadece izleyebiliyordu. Otuz beş yaşında olmasına rağmen, Kral Lucien'den daha heybetli bir adam görmemişti.

Onun masadaki mürekkebe bir tüy batırıp çıkardığını ve önündeki parşömene yazmaya devam ettiğini izlerken, bu adamın bir zamanlar köle olduğuna inanmak zordu.

Ama öyleydi. On yıl boyunca babasının elinde tarifsiz işkencelere katlanmıştı. Şimdi ise intikamını alıyordu.

Kral sonunda başını kaldırdı ve Danika'ya baktı, tüyü elinde tutarak onu açıkça izledi. Gözleri, elleri gibi Danika'nın her yerini taradı. Danika titredi. Gözleri soğuktu. Yüzünde saf bir hor görme ifadesi vardı. Danika, bu adamın gülümsemenin ne olduğunu hiç bilecek mi diye merak etti.

Kral, Danika'ya bakmaya devam ederek yavaşça sandalyesini geriye itti. "Cüppeyi çıkar," diye emretti.

Danika tereddüt etti.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve hesaplayıcı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Danika ellerini zorla hareket ettirdi. Cüppesini vücudundan çıkardı ve çıplak kaldı.

Gözleri hiç yüzünden ayrılmadı. "Bir şeyi netleştirelim, köle. Bir dahaki sefere sana seslendiğimde cevap vermezsen, kırbacımı çıkaracağım ve sırtına yirmi kırbaç atacağım. Anlaşıldı mı?"

Danika'nın gözleri acı çekiyordu. Etkilenmiş olduğunu görmemesi için hemen sakladı.

"Evet... Efendim," dedi, isyanını gizlemeye çalışarak. Boyun eğmeyi ifade etmesi gereken bu kelime, saf isyanı yansıtıyordu.

Eğer fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında yavaşça dolaştı, sonra masaya yaslandı ve soğuk gözlerle ona baktı.

"Soyun." Tek kelime. Tek emir.

O tek kelimeyle isyan kaçtı. "Lütfen..." diye fısıldadı içinden gelen bir dürtüyle. Ama zaten bir hata yaptığını biliyordu.

Bir panter gibi ona yaklaştı ve ondan geri adım atmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Saçını o kadar sertçe çekti ki, başı geriye doğru savruldu ve acıdan çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldı. Gözlerinde pişmanlık falan yoktu, sadece onu ürperten kadar saf bir nefret vardı. "Ya soyunursun ya da muhafızları çağırırım."

Elleri bornozunun yakasına gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı. Tamamen soyunduktan sonra bornozu yere düşürdü. Durumunda panik ve çaresizlik hissetti. Tüm bunlar başladığından beri bir soru kafasını kurcalıyordu.

Sormak zorundaydı. Cezalandırılrsa bile, bunu sormak zorundaydı. "Neden ben?" diye fısıldadı.

Gri, duygusuz gözler onun gözleriyle buluştu, kaşları kalktı. "Neden babam değil? Neden ben?" diye sordu boğuk bir sesle.

Adam sessiz kaldı, elini kaldırıp Danika'nın yüzünü okşadı. Çenesini kaldırdı. "Neden ben, Danika?"

"Anlamıyorum."

"Baban bize saldırdığında babam tahtta oturuyordu. Annem hamile küçük kardeşim Nina'nın yanındaydı ve ben sadece yirmi yaşındaydım. Baban neden hepsini öldürdü ve beni esir aldı?" Sesi alçak, ölümcül ve duygusuzdu.

Hamile bir kız kardeşi mi vardı? Danika'nın gözleri yaşlarla doldu, çünkü tüm bunlar onun için hiç de iyi görünmüyordu.

"Son on beş yıldır kendime bu soruyu soruyorum. Neden ben?" diye homurdandı. "Neden tüm ailemi öldürüp sadece beni cehenneme götürdün?"

Danika suskun kaldı. Ağzını sıkıca kapattı. Bunun cevabını bilmiyordu.

Yutkunduğunda soğuk gözler boynunu takip etti.

"Sana baktığımda en büyük öfkemi biliyor musun?"

Danika çaresizce başını salladı.

Boynundaki tasmayı okşadı — onu damgalayan tasmayı. "Sen onun tek çocuğu sensin. Neden sadece bir çocuğu olsun ki? Benim aklımdakiler için sen yetmezsin, Danika. Sen tek başına benim nefretim ve öfkemin yükünü taşıyamazsın. Sen tek başına benim serbest bırakacağım tüm şeytanları kaldıramazsın."

Danika'nın vücudu, onun söylediği her cümle ile ürperdi. Her biri, yıllardır büyüyen duyguları vurguluyordu — yıllardır büyüyen ve

beslediği duyguları vurguluyordu.

Ölü gözleri sonunda tekrar onun gözleriyle buluştu. "Sen, Danika, yeterli olmayabilirsin... ama işimi görürsün. Şimdi, yatağa uzan."

Amazon/KindleUnlimited'da mevcuttur.

Güncellemeler için beni instagram'da takip edin:

kiss_leilani Facebook hesabım: Kiss Leilani

BU YAZARIN DİĞER KİTAPLARI.

NATURIAH SERİSİNİN ALFA KRALI.

- Alfa Avcının Eşi
- Tanrı Adlı Alfa'nın Eşi
- Tüm Alfaların Alfası'nın Eşi

ALFA KRALININ NEFRET ETTİĞİ KÖLE ÜÇLEMESİ.

- Kölem, Mülküm
- Efendim, Kralım
- Kadınım, Sahibim

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ ŞEY (Onun Seks Bağımlılığı)

TEŞEKKÜR

Sürekli destek ve teşvikleri için aileme en derin şükranlarımı sunarım. Hayatımdaki varlığınız, benim için çok değerli bir nimettir.

Sevgili Ada, Deraclassic, desteğin benim yolculuğumda bir ışık oldu. Sen sadece bir hayran değil, benim için bir güç kaynağısın.

UB Yazarları arkadaşlarıma, özverili çalışmaları ve sarsılmaz destekleri için içten teşekkürlerimi sunarım. Böylesine yetenekli ve destekleyici bir ailenin parçası olmak benim için bir onurdur.

Facebook hayranlarıma ve Beta Okuyucularıma da içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Nazik sözleriniz ve cesaretlendirmeniz benim için motivasyon ve ilham kaynağı oldu. Desteğiniz paha biçilemez ve her birinize derinden minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Kiss Leilani gündüzleri yazar, geceleri kafein tutkunu ve tüylü yardımcısı Lyka'nın tam zamanlı köpek terbiyecisidir. N'inci fincan kahvesini yudumlamıyorsa, genellikle Lyka ayaklarının üzerinde uyuklarken, bir kitaba dalmış veya dizüstü bilgisayarında yazıyor bulabilirsiniz -      k peğiniz varken ayak ısıtıcısına kim ihtiyaç duyar ki, değil mi?

Zihni her zaman "hikayede beklenmedik bir dönüş" modunda olan Leilani'nin yazma seansları, hayal gücü, kafein ve ara sıra (yani sık sık) köpeğinin dikkatini dağıtmasıyla beslenir. Resmi olmayan ilham perisi Lyka, bazen düzenleme işine de el atar, ama diyelim ki sevimli olmakta daha iyidir.

İçindekiler

Yazarın Notu {Tetikleyici Uyarı} ADANMA

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1 BÜYÜLEYİCİ GÜZEL. ÖLÜMCÜL
TEHLİKELİ.

BÖLÜM 2. GENÇ.

BÖLÜM 3. MAXIMILIAN KINGSTON BÖLÜM

4. GÖREV.

BÖLÜM 5. AYNİ AMA FARKLI. BÖLÜM 6.

TESIERA ANDERSON

BÖLÜM 7. TALEP.

BÖLÜM 8. AVLANAN AVCI BÖLÜM

9. HAREKET HALİNDEKİ GÖREV.

BÖLÜM 10. CEPHE: GERÇEK CANAVAR. BÖLÜM 11.

İNKAR

BÖLÜM 12. SALLANMA.

BÖLÜM 13. EKİLEN BİR TOHUM. İHTİYACIMIZ OLAN

BİR TOHUM. BÖLÜM 14. YENİ BİR ŞAFAK.

BÖLÜM 15. CANKURTARAN SUİKASTÇISI.

BÖLÜM 16. KARŞILAŞMA

BÖLÜM 17. DÖNÜM NOKTASININ BAŞLANGICI. BÖLÜM 18.

PLANLARIN DEĞİŞİMİ

BÖLÜM 19. İNATÇI İŞKENCECI. BÖLÜM 20.

DALGALAR VE AKINTILAR.

BÖLÜM 21. GECENİN İŞKENCECİSİ.

BÖLÜM 22. İŞKENCECİNİN VAR OLMAYAN YANI. BÖLÜM 23.

KARŞILAŞMA 2

BÖLÜM 24. ÖLÜMCÜL BARBIE

BÖLÜM 25. BARBIE VE PRENSES BÖLÜM 26.

GÖRÜNMEYEN ZİNCİRLER.

BÖLÜM 27. İŞKENCE GÖREN İŞKENCECİ

BÖLÜM 28. KALBİN ÜZERİNDE

BÖLÜM 29. TELEFON ARAMASI

BÖLÜM 30. GÖREV: JACOB BLAKE

BÖLÜM 31. KARANLIKTA YALNIZ AYNI
YAZARIN DİĞER KİTAPLARI. TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

